

16-06-2025

PREDSTEČAJNE NAGODBE
PRIMANJE I OTPREMA POSTE

KLASA:

FINANCIJSKA AGENCIJA

Ulica grada Vukovara 70
10000 Zagreb

Zagreb, 16.6.2025.

Poslovni broj: St-1035/2025

Vjerovnik: Minimax Fire Solutions International GmbH, Industriestrasse
10/12, 23840 Bad Oldesloe, Savezna Republika Njemačka, OIB:
82737376265koje zastupa Jan Gebauer, odvjetnik u odvjetničkom društvu WAHL &
partneri d.o.o., Zagreb, Miramarska 24/VIIIDužnik: Brodograđevna industrija Split d.d., Ulica Velimira Škorpika 11,
10000 Zagreb, OIB: 18556905592PRIJAVA TRAŽBINE VJEROVNIKA
U PREDSTEČAJNOM POSTUPKU NAD DUŽNIKOM
Brodograđevna industrija Split d.d

2x

Punomoć

Obrazac 3.

Prilozi

- [1] Predstečajni vjerovnik je radi zastupanja u ovoj pravnoj stvari te radi podnošenja prijave tražbine u predstečajnom postupku opunomoćio Jana Gebauera, odvjetnika u Zagrebu, Miramarska cesta 24.

Dokaz:

- Odvjetnička punomoć

- [2] Prema Rješenju Trgovačkog suda u Zagrebu od 19.5.2025. godine, poslovni broj: St-1035/2025 (dalje u tekstu: "Rješenje"), otvoren je predstečajni postupak nad dužnikom **Brodograđevna industrija Split d.d.**, Ulica Velimira Škorpika 11, 10000 Zagreb, OIB: 18556905592 (dalje u tekstu: "Dužnik").
- [3] U skladu s točkom III. Rješenja, u za to predviđenom roku od 21 dan, Vjerovnik prijavljuje sljedeće tražbine prema Dužniku:

OD WAHL & partneri d.o.o. | office@wahl.hr

Business Center International | Miramarska cesta 24, 10 000 Zagreb | T: +385 (1) 5629 767 | F: +385 (1) 5629 768
Trgovački sud u Zagrebu | MBS: 081067056 | VAT ID/OIB: (HR)74439368489 | Temeljni kapital: 52.720,00 euro, u cijelosti uplaćen u novcu
Erste&Steiermärkische Bank d.d | IBAN: HR4024020061100808367 | SWIFT: ESBCHR22 | Direktori: Mislav Bradvica, Neven Marić, Gabriele Wahl
Cesarec, Branko Skerlev | Odvjetnici: Mislav Bradvica, Neven Marić, Gabriele Wahl Cesarec, dr. Matthias Wahl*, Branko Skerlev, Ivan Luetić, Alen
Švenda, Edi Suljić, Kristina Ruđec Kovačić, Jan Gebauer, Matea Miljuš Beranek, Andrea Smolić

*Rechtsanwalt - upisan u Imenik stranih odvjetnika HOK-a

www.wahl.hr

Pravna osnova potraživanja	
	• <i>Arbitražni pravorijek Međunarodnog arbitražnog sudišta Međunarodne trgovačke komore u Zurichu, Švicarska od dana 13.3.2024. godine</i> • <i>Rješenje Trgovačkog suda u Zagrebu posl. br. R1-162/2024 od 16.1.2025.</i> • <i>Rješenja Vrhovnog suda RH posl.br. GŽ-2/2025 od 1.4.2025.</i>
UKUPNO POTRAŽIV ANJE	• 209.036,24 EUR • 47.500 USD • 89.903,85 CHF

[4] Slijedom svega prethodno navedenoga, Vjerovnik u ovom postupku

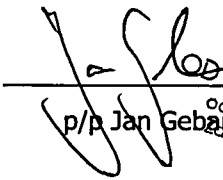
PREDLAŽE

- da se u predstečajnom postupku priznaju i utvrde gore navedene tražbine Vjerovnika koje ima prema Dužniku i to u iznosu od **209.036,24 EUR, 47.500 USD, 89.903,85 CHF.**

Vjerovnik:

**Minimax Fire Solutions
International GmbH**

JAN GEBAUER
odvjetnik / attorney at law
Zagreb, Miramarska 24

p/p Jan Gebauer
WAHL S. PARTNERI d.o.o.
odvjetničko društvo / law firm
Zagreb, Miramarska cesta 24

Obrazac 3.

FINANCIJSKA AGENCIJA

OIB: 85821130368

Ulica grada Vukovara 70, Zagreb

(adresa nadležne jedinice)

Nadležni trgovački sud Zagreb

Poslovni broj spisa St-1035/2025

PRIJAVA TRAŽBINE VJEROVNIKA U PREDSTEČAJNOM POSTUPKU

PODACI O VJEROVNIKU:

Ime i prezime / tvrtka ili naziv Minimax Fire Solutions International GmbH

OIB 82737376265

Adresa / sjedište

Industriestrasse 10/12, 23840 Bad Oldesloe, Savezna Republika Njemačka

PODACI O DUŽNIKU:

Ime i prezime / tvrtka ili naziv BRODOGRAĐEVNA INDUSTRIJA SPLIT, dioničko društvo

OIB 18556905592

Adresa / sjedište Zagreb, Ulica Velimira Škorpika 11

PODACI O TRAŽBINI:

Pravna osnova tražbine (npr. ugovor, odluka suda ili drugog tijela, ako je u tijeku sudski postupak oznaku spisa i naznaku suda kod kojeg se postupak vodi)

- Arbitražni pravorijek Međunarodnog arbitražnog sudišta Međunarodne trgovačke komore u Zurichu, Švicarska od dana 13.3.2024. godine
- Rješenje Trgovačkog suda u Zagrebu posl. br. R1-162/2024 od 16.1.2025.
- Rješenja Vrhovnog suda RH posl.br. GŽ-2/2025 od 1.4.2025.

Iznos dospjele tražbine

- 209.036,24 EUR
- 47.500 USD
- 89.903,85 CHF

Glavnica

- 175.450,45 EUR
- 47.500 USD
- 89.903,85 CHF

Kamate

- 33.585,79 EUR

Iznos tražbine koja dospijeva nakon otvaranja predstečajnog postupka 0 EUR

Dokaz o postojanju tražbine (npr. račun, izvadak iz poslovnih knjiga)

- Arbitražni pravorijek Međunarodnog arbitražnog sudišta Međunarodne trgovačke komore u Zurichu, Švicarska od dana 13.3.2024. godine
- Rješenje Trgovačkog suda u Zagrebu posl. br. R1-162/2024 od 16.1.2025.
- Rješenja Vrhovnog suda RH posl.br. GŽ-2/2025 od 1.4.2025.

Vjerovnik raspolaže ovršnom ispravom DA / NE za iznos

- 209.036,24 EUR
- 47.500 USD
- 89.903,85 CHF

Naziv ovršne isprave **Rješenje Trgovačkog suda u Zagrebu posl. br. R1-162/2024 od 16.1.2025. s potvrdom pravomoćnosti**

PODACI O RAZLUČNOM PRAVU:

Pravna osnova razlučnog prava

Dio imovine na koji se odnosi razlučno pravo

Iznos tražbine _____ (kn)

Razlučni vjerovnik odriče se prava na odvojeno namirenje ODRIČEM / NE ODRIČEM

Razlučni vjerovnik pristaje da se odgodi namirenje iz predmeta na koji se odnosi njegovo razlučno pravo radi provedbe plana restrukturiranja PRISTAJEM / NE PRISTAJEM

PODACI O IZLUČNOM PRAVU:

Pravna osnova izlučnog prava

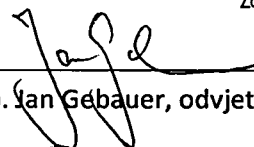
Dio imovine na koji se odnosi izlučno pravo

Izlučni vjerovnik pristaje da se izdvoji predmet na koji se odnosi njegovo izlučno pravo radi provedbe plana restrukturiranja PRISTAJEM / NE PRISTAJEM

Mjesto i datum

ZAGREB, 16.06.2025.

Potpis vjerovnika OD WAHL & PARTNERI d.o.o.
odvjetničko društvo / law firm
Zagreb, Miramarska cesta 24

JAN GEBAUER
p.p. Jan Gebauer, odvjetnik / attorney at law
Zagreb, Miramarska 24

Generalna punomoć

Ovime mi, **Minimax Fire Solutions International GmbH**, upisano u trgovačkom registru mjesnog suda u Lübecku pod registarskim brojem HRB 15574 HL, sa sjedištem u Industriestrasse 10/12, 23840 Bad Oldesloe, Savezna Republika Njemačka, OIB: 82737376265 (dalje u tekstu: "**Društvo**"), zastupano po direktoru gosp. Jan Weimann i prokuristu gosp. Svenu Mantwillu, opunomoćujemo i ovlašćujemo u svojstvu:

Punomoćnike

GABRIELE WAHL CESAREC

odvjetnica

MATTHIAS WAHL

Rechtsanwalt (odvjetnik)

JAN GEBAUER

odvjetnik

u odvjetničkom društvu

WAHL & partneri d.o.o. Zagreb,

Miramarska cesta 24

OIB: 74439368489

(dalje u tekstu: "**Punomoćnici**")

da samostalno i pojedinačno u ime i za račun Društva poduzmu sljedeće pravne radnje:

1. da nas zastupa u predstečajnom postupku, koji se vodi pred Trgovačkim sudom u Zagrebu pod poslovnim brojem St-1035/2025 radi prijave tražbine u predstečaj i radi cjelokupnog zastupanja, kao i u stečajnom postupku, protiv BRODOGRAĐEVNA INDUSTRIJA SPLIT, dioničko društvo, Zagreb, Ulica Velimira Škorpika 11, OIB 18556905592

Generalvollmacht

Wir, **Minimax Fire Solutions International GmbH**, eingetragen im Handelsregister des Amtsgerichts Lübeck unter der Registernummer HRB 15574 HL, mit Sitz in Industriestrasse 10/12, 23840 Bad Oldesloe, Bundesrepublik Deutschland, OIB: 82737376265 (nachfolgend: "**die Gesellschaft**"), vertreten durch den Geschäftsführer Herrn Jan Weimann und den Prokurist Herr Sven Mantwill, bevollmächtigen hiermit als:

Bevollmächtigte

GABRIELE WAHL CESAREC

Rechtsanwältin

MATTHIAS WAHL

Rechtsanwalt

JAN GEBAUER

Rechtsanwalt

in der Rechtsanwaltsgesellschaft

WAHL & partneri d.o.o. Zagreb,

Miramarska cesta 24

OIB: 74439368489,

(nachfolgend "**die Bevollmächtigte**")

selbständig und einzeln im Namen und für die Rechnung der Gesellschaft folgende Rechtshandlungen vorzunehmen:

1. uns im Vorinsolvenzverfahren zu vertreten, das vor dem Handelsgericht in Zagreb unter der Geschäftsnummer St-1035/2025 geführt wird, zwecks Anmeldung der Forderung in das Vorinsolvenzverfahren und zwecks vollständiger Vertretung, sowie im Insolvenzverfahren, gegen BRODOGRAĐEVNA INDUSTRIJA SPLIT, Aktiengesellschaft, Zagreb, Ulica Velimira Škorpika 11, Steueridentifikationsnummer 18556905592

2. da potpisuje sve druge isprave, odnosno izmjene istih koje bi eventualno bile potrebne sukladno pozitivnim propisima, daje izjave i poduzima radnje pred javnim bilježnikom, nadležnim sudovima i drugim nadležnim tijelima u Republici Hrvatskoj te sve druge zakonite radnje koje budu potrebne.

Punomoćnici ne podliježu zabrani samougovaranja (uključujući zabranu višestranog zastupanja).

Punomoćnici su ovlašteni biti zamijenjeni od odvjetničkog vježbenika zaposlenog u odvjetničkom društvu WAHL & partneri d.o.o. iz Zagreba, koji će imati sva ovlaštenja iz ove punomoći.

Ova punomoć vrijedi za sve instance i proteže se na sve sporedne postupke u svezi s predmetom ove punomoći.

Ova punomoć vrijedi do njenog pisanog opoziva.

2. Alle sonstigen Unterlagen bzw. deren Änderungen, welche gemäß gültigen Gesetzen eventuell erforderlich werden, unterfertigen, die Erklärungen abzugeben und vor dem öffentlichen Notar, den zuständigen Gerichten und anderen zuständigen Behörden und alle anderen erforderlichen gesetzlichen Rechtshandlungen vorzunehmen.

Die Bevollmächtigten sind vom Verbot des Insichgeschäfts (einschließlich des Verbots der Mehrfachvertretung) befreit.

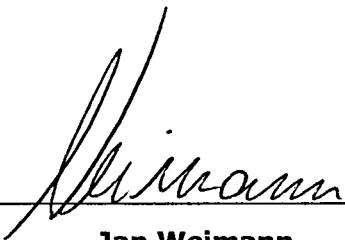
Die Bevollmächtigten können von einem bei der Anwaltsgesellschaft WAHL & partneri d.o.o. aus Zagreb angestellten Rechtsanwaltsanwärter vertreten werden, der mit allen Rechten aus dieser Vollmacht ausgestattet ist.

Diese Vollmacht gilt für alle Instanzen und erstreckt sich auf alle einhergehenden Verfahren in Bezug auf den Gegenstand dieser Vollmacht.

Diese Vollmacht gilt bis zu ihrem schriftlichen Widerruf.

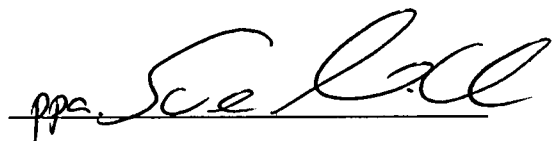
Datum i mjesto/ Datum und Ort: 10.6.2025, Bad Oldesloe

Minimax Fire Solutions International GmbH

Jan Weimann

direktor / Geschäftsführer

ppa. Sven Mantwill

prokurist / Prokurist

REPUBLIKA HRVATSKA
TRGOVAČKI SUD U ZAGREBU
Zagreb, Trg Johna Fitzgeralda Kennedyja 11

REPUBLIKA HRVATSKA

RJEŠENJE

Trgovački sud u Zagrebu, po sucu Nikoli Ribarić, u predstečajnom postupku u povodu prijedloga dužnika BRODOGRAĐEVNA INDUSTRIJA SPLIT, dioničko društvo, Zagreb, Ulica Velimira Škorpika 11, OIB 18556905592, kojeg zastupaju punomoćnici iz Odvjetničkog društva Jujnović Lučić Marković j.t.d., Zagreb, Strojarska cesta 20, dana 19. svibnja 2025. godine,

riješio je

- I. Otvara se predstečajni postupak nad dužnikom BRODOGRAĐEVNA INDUSTRIJA SPLIT, dioničko društvo, Zagreb, Ulica Velimira Škorpika 11, OIB 18556905592.
- II. Za povjerenika predstečajne nagodbe imenuje se Huljev Davorka, Miramarska 13 d, Zagreb, OIB 34743014377.
- III. Pozivaju se vjerovnici dužnika BRODOGRAĐEVNA INDUSTRIJA SPLIT, dioničko društvo, Zagreb, Ulica Velimira Škorpika 11, OIB 18556905592, da u roku od 21 (dvadesetjedan) dan od dana dostave ovog rješenja na stranici e-Oglasna ploča, prijave svoje tražbine nadležnoj jedinici Financijske agencije na propisnom obrascu.
- IV. Poziva se dužnik i povjerenik predstečajne nagodbe, u roku od 30 (trideset) dana od dana dostave tablice prijavljenih tražbina, dostaviti Financijskoj agenciji pisano očitovanje o svakoj prijavljenoj tražbini, uz obveznu naznaku iznosa za koji se tražbina osporava i razlog osporavanja.
- V. Pozivaju se vjerovnici, da u roku od 15 (petnaest) dana od dana dostave očitovanja o prijavljenim tražbinama dužnika i povjerenika, ospore prijavljene tražbine koje smatraju nepostojećim, uz obveznu naznaku iznosa za koji se tražbina osporava i razloga osporavanja.
- VI. Poziva se Financijska agencija objaviti na mrežnoj stranici e-Oglasna ploča sudova u roku od tri dana:

- od dana isteka roka za prijavu tražbine, tablicu prijavljenih tražbina zajedno s prijavama tražbina i ispravama
 - od dana isteka roka za očitovanje dužnika i povjerenika ako je imenovan o prijavljenim tražbinama, očitovanje o prijavljenim tražbinama, odnosno podatak da očitovanje nije dostavljeno
 - od dana isteka roka za osporavanje tražbina, tablicu osporenih tražbina u kojoj će navesti sve tražbine koje je osporio dužnik, povjerenik ili vjerovnik.
- VII. Ako je prijava tražbine, očitovanje o prijavljenim tražbinama ili osporavanje tražbine primljeno nakon objava iz točke VI. izreke ovog rješenja, poziva se Financijska agencija sastaviti dopunu tablica i zajedno s prijavom tražbine, očitovanjem o prijavljenim tražbinama ili osporavanjem tražbine i ispravama objaviti na mrežnoj stranici e-Oglasna ploča sudova najkasnije prvoga dana nakon primitka.
- VIII. Poziva se Financijska agencija dostaviti sudu cjelokupnu primljenu dokumentaciju u papirnatom obliku u roku od tri dana od isteka roka za osporavanje tražbina, a naknadno primljenu najkasnije prvoga dana nakon primitka.
- IX. Poziva se dužnik da vjerovnicima i povjereniku omogući uvid u isprave iz kojih proizlaze tražbine navedene u popisu imovine i obveza.
- X. Pozivaju se dužnikovi dužnici da svoje dospjele obveze bez odgode ispunjavaju dužniku.
- XI. Pozivaju se vjerovnici, dužnik i povjerenik pristupiti na ročište radi ispitivanja tražbina dana **11. rujna 2025. godine u 10,00 sati**, u prostorijama Trgovačkog suda u Zagrebu, Zagreb, Kennedyjev trg 11, dvorana 123 (I. kat).
- XII. Rješenje o otvaranju predstečajnog postupka upisat će se u sudski registar ovog suda i objaviti na mrežnoj stranici e-Oglasna ploča sudova, a isto tako upisat će se i u javne knjige, registre, upisnike i očevidnike u kojima je dužnik upisan kao nositelj nekog prava pa se nalaže nadležnim tijelima provesti ove upise.
- XIII. Rješenje o otvaranju predstečajnoga postupka upisat će se u evidenciji vozila Ministarstva unutarnjih poslova u odnosu na sva motorna vozila na kojima je dužnik BRODOGRAĐEVNA INDUSTRIJA SPLIT, dioničko društvo, Zagreb, Ulica Velimira Škorpika 11, OIB 18556905592, upisan kao vlasnik, odnosno korisnik.
- XIV. Određuje se upis ovog rješenja o otvaranju predstečajnog postupka nad dužnikom BRODOGRAĐEVNA INDUSTRIJA SPLIT, dioničko društvo, Zagreb, Ulica Velimira Škorpika 11, OIB 18556905592, u zemljišnim knjigama, te se nalaže zabilježba rješenja o otvaranju predstečajnog postupka nad dužnikom BRODOGRAĐEVNA INDUSTRIJA SPLIT, dioničko društvo, Zagreb, Ulica Velimira Škorpika 11, OIB 18556905592, poslovni broj St-1035/2025 od 19. svibnja 2025.:

1. Nekretnina upisana u zemljišnu knjigu Općinskog suda u Splitu, Zemljišnoknjižni odjel Split, katastarska općina Split, zk. ul. 15995, kat. čestica ZEM 6801/67, Zgrada, površine 578 m² i to:

-8. Suvlasnički dio: 138/720 ETAŽNO VLASNIŠTVO (E-8)

dijela, koji je suvlasnički dio povezan s cjelinom poslovnog prostora označen br. 1, u naravi sklonište koje se sastoji od dvije spreme, dva sanitarna čvora, hodnika, predprostora, prostora za ventilaciju i četiri skloništa, ukupne površine 378,05 m², u podrumu.

-9. Suvlasnički dio: 9/720 ETAŽNO VLASNIŠTVO (E-9)

dijela, koji je suvlasnički dio povezan s cjelinom poslovnog prostora označen br. 9, u naravi uredski prostor, ukupne površine 24,15 m², na III. katu.

-10. Suvlasnički dio: 8/720 ETAŽNO VLASNIŠTVO (E-10)

dijela, koji je suvlasnički dio povezan s cjelinom poslovnog prostora označen br. 10, u naravi uredski prostor ukupne površine 23,72 m², na III. katu.

-11. Suvlasnički dio: 8/720 ETAŽNO VLASNIŠTVO (E-11)

dijela, koji je suvlasnički dio povezan s cjelinom poslovnog prostora označen br. 11, u naravi uredski prostor ukupne površine 22,82 m², na III. katu.

-12. Suvlasnički dio: 5/720 ETAŽNO VLASNIŠTVO (E-12)

dijela, koji je suvlasnički dio povezan s cjelinom poslovnog prostora označen br. 12, u naravi uredski prostor ukupne površine 14,05 m², na III. katu.

-13. Suvlasnički dio: 5/720 ETAŽNO VLASNIŠTVO (E-13)

dijela, koji je suvlasnički dio povezan s cjelinom poslovnog prostora označen br. 13, u naravi uredski prostor ukupne površine 14,05 m², na III. katu.

-14. Suvlasnički dio: 2/720 ETAŽNO VLASNIŠTVO (E-14)

dijela, koji je suvlasnički dio povezan s cjelinom poslovnog prostora označen br. 14, u naravi sprema ukupne površine 5,88 m², na III. katu.

-15. Suvlasnički dio: 3/720 ETAŽNO VLASNIŠTVO (E-15)

dijela, koji je suvlasnički dio povezan s cjelinom poslovnog prostora označen br. 15, u naravi čajna kuhinja ukupne površine 7,09 m², na III. katu.

-16. Suvlasnički dio: 5/720 ETAŽNO VLASNIŠTVO (E-16)

dijela, koji je suvlasnički dio povezan s cjelinom poslovnog prostora označen br. 16, u naravi uredski prostor, ukupne površine 14,05 m², na III. katu.

-17. Suvlasnički dio: 9/720 ETAŽNO VLASNIŠTVO (E-17)

dijela, koji je suvlasnički dio povezan s cjelinom poslovnog prostora označen br. 17, u naravi uredski prostor ukupne površine 24,16 m², na III. katu.

2. Nekretnina upisana u zemljišnu knjigu Općinskog suda u Splitu, Zemljišnoknjižni odjel Split, katastarska općina Split, zk. ul. 16052, kat. čestica ZGR 4349, Stambena zgrada, površine 547 m² i to:

- 34. Suvlasnički dio: 52/1465 ETAŽNO VLASNIŠTVO (E-34) STAN u prizemlju površine 52,39 m² s pripadajućom drvarnicom, anagrafske oznake Hrvatske mornarice 26.
- 3. Nekretnina upisana u zemljišnu knjigu Općinskog suda u Splitu, Zemljišnoknjižni odjel Split, katastarska općina Split, zk. ul. 16161, kat. čestica ZGR 5396/6, Zgrada, Miroslava Krlež 24, površine 455 m², i to:
 - 50. Suvlasnički dio s neodređenim omjerom ETAŽNO VLASNIŠTVO (E-50) trosoban stan na II. (drugom) katu, označen br. 12, šifra stana 014, u površini od 79,00 m².
- XV Određuje se upis ovog rješenja o otvaranju predstečajnog postupka nad dužnikom BRODOGRAĐEVNA INDUSTRIJA SPLIT, dioničko društvo, Zagreb, Ulica Velimira Škorpika 11, OIB 18556905592, u Upisniku brodova:
 - za brod u izgradnji BRODOSPLIT 485, NIB: 268448, luka upisa: Split, u ulošku broj: 268448.
- XVI Rješenje o otvaranju postupka predstečajne nagodbe dostavit će se Financijskoj agenciji.

Obrazloženje

1. Dužnik je podnio ovom sudu 9. svibnja 2025., na temelju odredbe čl. 16. i 25. st. 1. Stečajnog zakona („Narodne novine“ broj 71/2015, 104/17, 36/22, 27/24; dalje: SZ) prijedlog za sklapanje predstečajne nagodbe. U prijedlogu dužnik, u bitnom, navodi kako postoji predstečajni razlog prijeteće nesposobnosti za plaćanje zato što u očevidniku redoslijeda osnova za plaćanje koji vodi Financijska agencija ima jednu ili više evidentiranih neizvršenih osnova za plaćanje koje je trebalo, na temelju valjanih osnova za plaćanje, bez daljnjeg pristanka dužnika naplatiti s bilo kojeg od njegovih računa. Uz prijedlog, dužnik je dostavio potvrdu Financijske agencije od 9. svibnja 2025. godine, Očevidnik neizvršenih osnova za plaćanje od 9. svibnja 2025. godine, potvrdu o uplati predujma troškova predstečajnoga postupka u iznosu 660,00 eura.
2. Dužnik je uz prijedlog dostavio sudu financijske izvještaje u skladu sa Zakonom o računovodstvu, izjavu o broju zaposlenih od 30. travnja 2025., pismo uprave o uvjetima i razlozima pokretanja predstečajnog postupka, popis imovine i obveza dužnika koji se sastoji od: nekretnina i pokretnina dužnika, imovinskih prava dužnika na tuđim stvarima, novčanih i nenovčanih tražbina dužnika, drugih prava koja čine imovinu dužnika, novčanih sredstava na računima, druge imovine dužnika, obveza dužnika unesenih u njegove poslovne knjige, drugih novčanih i nenovčanih obveza dužnika, razlučnih prava na imovini dužnika, izlučnih prava, prosječnih mjesečnih troškova redovnoga poslovanja dužnika u posljednjih godinu dana, postupaka pred sudovima ili javnopravnim tijelima u kojima je dužnik stranka i visinu ili opis tražbine koja je predmet postupka.
3. Iz spisa proizlazi da nije dostavljen plan restrukturiranja. Prema članku 26. stavku 2. SZ-a plan restrukturiranja ne mora biti podnesen uz prijedlog za otvaranje predstečajnog postupka. Plan se sudu mora podnijeti najkasnije u roku od 21 dana od

dana pravomoćnosti rješenja o utvrđenim i osporenim tražbinama odnosno od dana dostave odluke drugostupanjskog suda o žalbi protiv rješenja o utvrđenim i osporenim tražbinama.

4. Iz Potvrde Financijske agencije o blokadi računa i novčanih sredstava proizlazi da je na 9. svibnja 2025. na računima i novčanim sredstvima dužnika evidentirana blokada u trajanju od 47 dana zbog nepodmirenih osnova za plaćanje evidentiranih u Očevidniku redoslijeda osnova za plaćanje, te da su nepodmirene obveze na taj dan iznosile ukupno 60.718.381,95 eura. Budući da je prijedlog podnesen 9. svibnja 2025., na dan podnošenja prijedloga evidentirano je osam 47 dana neprekinute blokade.

5. Temelju odredbe čl. 33. st. 1. u vezi s odredbom čl. 4. SZ-a, sud je donio rješenje o otvaranju predstečajnoga postupka (točka I. izreke ovog rješenja).

6. Odluka iz točke II. izreke ovog rješenja temelji se na odredbi čl. 33. st. 2. SZ-a.

7. Prema podacima iz spisa, kao i uvidom u predmet Trgovačkog suda u Splitu, posl.br. St-273/2022, pred kojim se već ranije vodio predstečajni postupak nad dužnikom koji je Rješenjem toga suda od 1. kolovoza 2022. godine obustavljen, radi se o posebno složenom predmetu s obzirom na broj djelatnika i gospodarsku aktivnost predloženog subjekta. Sud je mišljena kako povjerenik predstečajnog postupka mora imati dodatna znanja kako bi mogao udovoljiti svim zakonskim dužnostima koje se od njega u ovom postupku traže. Stoga je sud povjerenika imenovao temeljem članka 84. st. 1. (metodom slučajnog odabira) u vezi članka 23. st. 2. SZ-a sa liste visoko kvalificiranih stečajnih upravitelja.

8. Odluke iz točke III. – V. i točke IX. – XI. izreke izreke ovog rješenja temelje se na odredbama čl. 34. st. 1. SZ-a kojima je propisan obvezatan sadržaj rješenja o otvaranju predstečajnoga postupka.

9. Dodatno se ukazuje kako je odredbama čl. 36. st. 1. SZ-a propisan obvezatan sadržaj prijave tražbine i određeno je da se prijava tražbine podnosi na propisanom obrascu, te da se uz prijavu tražbine u prijepisu prilažu isprave iz kojih tražbina proizlazi, odnosno kojima se dokazuje.

10. Osim toga, prema odredbama čl. 38. st. 1. SZ-a razlučni vjerovnici dužni su nadležnu jedinicu Financijske agencije u roku za prijavu tražbine 21 dana od dostave plana restrukturiranja obavijestiti o svojim pravima, pravnoj osnovi razlučnoga prava i dijelu imovine dužnika na koji se odnosi njihovo razlučno pravo te dati izjavu odriču li se ili ne odriču prava na odvojeno namirenje, dok su prema odredbi čl. 38. stavak 2. SZ-a izlučni vjerovnici dužni nadležnu jedinicu Financijske agencije u roku za prijavu tražbine 21 dana od dostave plana restrukturiranja obavijestiti o svojim pravima, pravnoj osnovi izlučnoga prava i dijelu imovine dužnika na koji se odnosi njihovo izlučno pravo. Razlučni i izlučni vjerovnici dužni su u obavijesti dati izjavu o pristanku ili uskrati pristanka odgode namirenja iz predmeta na koji se odnosi njihovo razlučno pravo, odnosno izdvajanja predmeta na koje se odnosi njihovo izlučno pravo radi provedbe plana restrukturiranja (čl. 38. st. 3. SZ-a).

11. Odluke iz točke VI. – VIII. izreke ovog rješenja temelje se na odredbama čl. 43. st. 4. - 6. SZ-a kojima su propisane dužnosti Financijske agencije u predstečajnom postupku.

12. Odluka iz točke XII. i XV izreke ovog rješenja temelji se na odredbi čl. 34. st. 3. SZ-a kojom je propisano da će rješenjem o otvaranju predstečajnoga postupka sud odrediti da se otvaranje predstečajnoga postupka upiše u registar u kojem je dužnik upisan i javne knjige, registre, upisnike i očevidnike u kojima je dužnik upisan kao nositelj nekoga prava.

13. U skladu s odredbom čl. 34. st. 5. SZ-a ovo rješenje dostavit će se Financijskoj agenciji.

14. Slijedom navedenoga, odlučeno je kao u izreci.

U Zagrebu 19. svibnja 2025.

Sudac:
Nikola Ribarić

Dokument je elektronički potpisan:	DN:
NIKOLA RIBARIĆ	C=HR
Vrijeme potpisivanja:	O=TRGOVAČKI SUD U ZAGREBU
19-05-2025	2.5.4.97=#130D48523337333838313838373732
13:41:38	L=ZAGREB
	S=RIBARIĆ
	G=NIKOLA
	CN=NIKOLA RIBARIĆ

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ovog rješenja o otvaranju predstečajnoga postupka pravo na žalbu ima osoba ovlaštena za zastupanje dužnika po zakonu (čl. 33. st. 4. SZ). Žalba se podnosi ovom sudu u 2 primjerka za Visoki trgovački sud RH u roku od 8 dana od dana dostave rješenja. Dostava se smatra obavljenom istekom osmoga dana od dana objave pismena na mrežnoj stranici e-Oglasna ploča sudova.

DNA:

1. e-Oglasna ploča – svi podnesci
2. Financijska agencija – cijeli spis (svi podnesci dužnika)
3. povjerenik
4. dužnik
5. Goran Jujnović Lučić odvjetnik
6. Sudski registar
7. MUP, Policijska uprava zagrebačka
8. MUP, Zagreb, Heinzelova 98
9. Lučka kapetanija Split, Obala Lazareta 1, p.p. 317 21000 Split
10. Općinski sud u Splitu, ZK odjel Split elektronskim putem
11. spis

Broj zapisa: **9-30877-b0302**

Kontrolni broj: **0aedf-590cf-5969e**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:
CN=NIKOLA RIBARIĆ, L=ZAGREB, O=TRGOVAČKI SUD U ZAGREBU, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://usluge.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti-dokumenta/>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Trgovački sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.

Ovaj prijevod sadržava:

43 stranice / 87 listova

Datum: 26. 6. 2024.

Ovjera br.: 505-2/2024

Ovjereni prijevod s engleskog jezika

MEĐUNARODNO ARBITRAŽNO SUDIŠTE
MEĐUNARODNE TRGOVAČKE KOMORE

Br. predmeta ICC-a: 27790/GL

Mjesto arbitraže: Zurich, Švicarska

Konačni pravorijek

Minimax Fire Solutions International GmbH
Industriestrasse 10/12
23840 Bad Oldesloe
Njemačka

(„tužitelj“)

protiv

Brodograđevna Industrija Split
dioničko društvo
Ulica Velimira Škorpika 11
10 000 Zagreb
Hrvatska

(„tuženik“)

(zajedno se nazivaju „stranke“, a pojedinačno „stranka“)

pred arbitrom pojedincem

gđom Roxane Schmidgall

(„arbitar“)

Sadržaj:

I.	Definicije i kratice.....	4
II.	Stranke, odvjetnici, tajništvo icc-a i arbitar	5
III.	Kratka povijest postupka	7
IV.	Sudska nadležnost, mjesto arbitraže, jezik, mjerodavno pravo.....	9
V.	Tužbeni zahtjevi	10
A.	Tužiteljev tužbeni zahtjev	10
B.	Tuženikov tužbeni zahtjev	11
VI.	Vrijednost spora	12
VII.	Činjenična osnova spora	13
VIII.	Sažetak očitovanja stranaka.....	14
A.	Glavni zahtjevi	14
1.	Sažetak tužiteljeva očitovanja	14
2.	Sažetak tuženikova očitovanja	15
B.	Protutužbe.....	165
1.	Sažetak tuženikova očitovanja	165
2.	Sažetak tužiteljeva očitovanja	17
IX.	Analiza	19
A.	Sporna pitanja i struktura analize	19
B.	Mjerodavno pravo.....	19
C.	Neplaćeni dio ugovorne cijene i zatezna kamata	20
1.	Uvod	20
2.	Zahtjev za uplatu predujma br. 5	20
3.	Zahtjev za uplatu predujma br. 6	21
4.	Konačna faktura	22
5.	Zaključak	23
D.	Jamstvo za ispunjenje uvjeta garancije.....	23
E.	Potraživanje tuženika s osnove ugovorne kazne.....	24
1.	Uvod	24
2.	Kašnjenje isporuke	26
3.	Zadržavanje prava na naplatu kazne.....	29
4.	Zaključak	32
F.	Potraživanje tuženika s osnove štete	32
1.	Zakonske odredbe i struktura analize.....	32
2.	Troškovi financiranja	33
3.	Troškovi tehničara	36
4.	Troškovi proizvodnje, električne energije, osiguranja i amortizacije.....	38
5.	Smanjenje cijene broda	39
6.	Zaključak	41
X.	Raspodjela troškova	41
A.	Načela raspodjele troškova	41

B.	Raspodjela troškova u ovom predmetu	42
C.	Troškovi ICC-a i arbitra	42
D.	Troškovi stranaka	42
XI.	Konačni pravorijek (dispozitiv)	43

I. DEFINICIJE I KRATICE

1. Tablica u nastavku sadržava definicije i kratice koje se upotrebljavaju u ovom pravonijeku.

Odgovor	odgovor tuženika na zahtjev za arbitražu od 31. kolovoza 2023. godine
CHF	švicarski franak
CISG	Konvencija Ujedinjenih naroda o ugovorima o međunarodnoj prodaji robe
sastanak	sastanak o vođenju predmeta održan 12. rujna 2023. godine
ZOO	švicarski Zakon o obveznim odnosima
Ugovor	Ugovor br. Q-23113 o kupoprodaji unutarnjeg protupožarnog sustava za novi brod br. 487 sklopljen između stranaka
Sudište	Međunarodno arbitražno sudište Međunarodne trgovačke komore
Odluka suda	Odluka švicarskog Federalnog suda
DNV GL	klasifikacijsko društvo zaduženo za certifikaciju i izdavanje odobrenja opreme
et seq. / et seqq.	<i>et sequens</i> (i idući) / <i>et sequentes</i> (i dalje)
EUR	euro
konačni vlasnik	Quark Expeditions, klijent tuženika
ICC	Međunarodna trgovačka komora
Pravila ICC-a	Arbitražna pravila ICC-a na snazi od 1. siječnja 2021.
str.	stranica/e
st.	stavak/ci
god.	godišnje
podnesak nakon rasprave	podnesak bilo koje stranke nakon rasprave od 22. siječnja 2024.
ZMPP	švicarski Zakon o međunarodnom privatnom pravu
rješenje	postupovno rješenje
odredbe	odredbe o ubrzanom postupku iz Pravila ICC-a

zahtjev	tužiteljev zahtjev za arbitražu od 25. travnja 2023.
Tajništvo	Tajništvo Sudišta ICC-a
tužba	tužiteljeva tužba od 22. rujna 2023.
odgovor na tužbu	tuženikov odgovor na tužbu i protutužba od 6. studenog 2023.
odgovor na protutužbu	tužiteljev odgovor na protutužbu od 5. prosinca 2023.
Zapisnik_#_#	upućivanje na zapisnik s rasprave po stranici i prvom retku
USD	američki dolar

II. STRANKE, ODVJETNICI, TAJNIŠTVO ICC-A I ARBITAR

2. Tužitelj (u skladu s definicijom na naslovnoj stranici) je

Minimax Fire Solutions International GmbH Industriestrasse
10/12
23840 Bad Oldesloe
Njemačka

poduzeće koje zastupaju

g. Emanuel Zloczower g.
Tenzing Zahn
Von Ins Wyder Zumstein
Kochergasse 6
Postfach
3001 Bern
Švicarska

Tel. +41 31 328 35 35

E-pošta: ezloczower@zloczower.ch

tenzing.zahn@bern.law

3. tuženik (u skladu s definicijom na naslovnoj stranici) je

Brodograđevna industrija Split
dioničko društvo
Ulica Velimira Škorpika 11
10 000 Zagreb
Hrvatska

poduzeće koje zastupaju

g. Roman Baechler
gđa Dilber Devitre
Hamburger AG
Prime Tower
Hardstrasse 201
8005 Zurich
Švicarska

Tel. +4143222 12 36
E-pošta: roman.baechler@homburger.ch
dilber.devitre@homburger.ch

4. Zaposlenici zaduženi za ovaj predmet pri Tajništvu ICC-a:

dr. Greg Lourie, odvjetnik	broj izravne linije: +33 1 49 53 28 83
gđa Nicole Knebel, zamjenica odvjetnika	broj izravne linije: +33 1 49 53 28 85
g. Fredrik Opsjøn Lindmark, zamjenik odvjetnika	broj izravne linije: +33 1 49 53 29 50
gđa Dimitra A. Tsakiri, zamjenica	broj izravne linije: +33 1 49 53 30 29
odvjetnika gđa Maren Hohn, pomoćnica	broj izravne linije: +33 1 49 53 30 27
gđa Lily Mateo, pomoćnica	broj izravne linije: +33 1 49 53 30 99
gđa Diana Schnitter, pomoćnica	broj izravne linije: +33 1 49 53 28 44

e-pošta: ica3@iccwbo.org

Adresa:
Tajništvo Međunarodnog arbitražnog sudišta ICC-a
3. tim
33-43 avenue du President Wilson 75116
Pariz
Francuska.

5. Arbitar pojedinac u predmetnom postupku je

Roxane Schmidgall
GABRIEL Arbitration AG
Ramistrasse 6
8001 Zurich
Švicarska

Tel.: +41 44 206 20 80
E-pošta: r.schmidgall@gabriel-arbitration.ch

III. KRATKA POVIJEST POSTUPKA

6. Tužitelj je pokrenuo arbitražni postupak u skladu s člankom 4(2) Arbitražnih pravila ICC-a koja su na snazi od 1. siječnja 2021. godine („Pravila ICC-a“) podnošenjem zahtjeva za arbitražu od 25. travnja 2023. („**zahtjev**“). Tajništvo Međunarodnog arbitražnog sudišta Međunarodne trgovačke komore („**Tajništvo**“) zaprimilo je zahtjev 3. svibnja 2023. (dopis Tajništva upućen tužitelju od 12. svibnja 2023.).
7. Tajništvo je obavijestilo tuženika o zahtjevu u dopisu od 14. lipnja 2023. godine te pozvalo tuženika da podnese odgovor na zahtjev („**odgovor**“). Uputilo je na članak 30. Pravila ICC-a prema kojem se odredbe o ubrzanom postupku („**odredbe**“) primjenjuju ako vrijednost spora ne premašuje iznose iz članka 1(2) Dodatka VI., pod uvjetima navedenim u članku 30(3) Pravila ICC-a.
8. U dopisu od 26. srpnja 2023. Tajništvo je naglasilo da je tuženik zaprimio zahtjev 16. lipnja 2023. te da je rok za podnošenje odgovora istekao 17. srpnja 2023., a odgovor nije podnesen. Tajništvo je obavijestilo stranke da se odredbe primjenjuju.
9. Tajništvo je naglasilo da arbitražnim ugovorom nije predviđen broj arbitara. Ukazalo je na članak 2. Dodatka VI. prema kojem Međunarodno arbitražno sudište Međunarodne trgovačke komore („**Sudište**“) može imenovati arbitra pojedinca bez obzira na eventualne suprotne odredbe arbitražnog ugovora. Tajništvo je najavilo da će uskoro biti u poziciji pozvati Sudište da ustroji arbitražni sud.
10. Dana 11. kolovoza 2023. tuženik je obavijestio Tajništvo o promijeni svoje adrese sjedišta s adrese u Splitu na adresu u Zagrebu. Komunikacije Tajništva od 14. lipnja i 26. srpnja 2023. bile su upućene na adrese poslovnica tuženika u Splitu te nisu dospjele do relevantnih osoba u pravnom odjelu u Zagrebu do 3. kolovoza 2023. Tuženik je stoga zatražio novi rok za podnošenje odgovora.
11. Po tužiteljevu pristanku na kratko produljenje roka Tajništvo je 16. kolovoza 2023. obavijestilo stranke da je tuženiku odobreno produljenje roka za podnošenje odgovora do 31. kolovoza 2023. Nadalje, Tajništvo je obavijestilo stranke da je Sudište na sjednici od 3. kolovoza 2023. utvrdio da će u postupku sudjelovati jedan arbitar.
12. Dana 24. kolovoza 2023. Sudište je imenovalo gđu Roxane Schmidgall kao arbitra pojedinca na prijedlog Švicarskog nacionalnog odbora (čl. 13(3) Pravila ICC-a). Spis je dostavljen arbitru 25. kolovoza 2023.
13. Dana 31. kolovoza 2023., odnosno nakon ustrojavanja arbitražnog suda, Tuženik je dostavio odgovor u kojem navodi da postoji međusobno potraživanje u iznosu od 2.509.757,44 EUR. Nakon izjave da vrši prijeboj potraživanja u iznosu od 188.155,75 EUR, podnio je protutužbu za preostali iznos od 2.321.601,69 EUR (Odgovor, st. 74. et seq.).
14. Dana 1. rujna 2023. Tajništvo je naglasilo da se vrijednost spora sada procjenjuje na 2.508.683 USD te će Sudište stoga razmotriti mogućnost prilagodbe iznosa predujma troškova.
15. Dana 12. rujna 2023. održan je sastanak o vođenju predmeta („**sastanak**“) između stranaka i arbitra u skladu s člankom 24. Pravila ICC-a. U skladu s člankom 4. odredbi konačni pravorijek donosi se u roku od šest mjeseci od predmetnog datuma, odnosno do 12. ožujka 2024.

16. Dana 13. rujna 2023. arbitar je izdao postupovno rješenje br. 1 („rješenje br. 1“) i postupovni kalendar.
17. Istog je dana arbitar izdao postupovno rješenje br. 2 („rješenje br. 2“) u kojem prihvaća tuženikovu protutužbu (čl. 3(2) Odredbi).
18. Dana 21. rujna 2023. tuženik je zatražio od Sudišta da donese odluku o prestanku primjene odredbi u predmetnom postupku po članku 1(4) Dodatka VI. Pravila ICC-a.
19. Dana 22. rujna 2023. tužitelj je podnio tužbu („tužba“).
20. Dana 6. studenoga 2023. tuženik je podnio odgovor na tužbu i protutužbu („odgovor na tužbu“).
21. Dana 9. studenoga 2023. Sudište je odlučilo da se odredbe i dalje primjenjuju. Nadalje, iznos predujma troškova promijenjen je s 31.000 USD na 95.000 USD (članak 37. Pravila ICC-a).
22. Dana 5. prosinca 2023. tužitelj je podnio odgovor na protutužbu („odgovor na protutužbu“). U svojem je podnesku tužitelj zatražio uklanjanje Priloga R-30 iz spisa. Nadalje, tužitelj je naglasio da Prilozi R-31 – R-35 nisu čitki u ključnim dijelovima zbog nedostatka prijevoda (Odgovor na protutužbu, st. 58. et seq.).
23. Arbitar je u e-poruci od 13. prosinca 2023. naložio tuženiku da dostavi prijevode materijalnih dijelova Priloga R-31 – R-35 do 15. prosinca 2023.
24. Dana 15. prosinca 2023., odnosno na krajnji rok po postupovnom kalendaru, obje su stranke podnijele dodatne priloge (Prilozi C-43 – C-47 i R-36 – R-55), kao i zahtjeve za ispitivanje svjedoka. Nadalje, tuženik je dostavio tražene prijevode (Prilozi R-29a, R-31a, R-32a, R-33a, R-34a, R-35a).
25. Tužitelj je zatražio unakrsno ispitivanje svjedoka tuženika g. Tomislava Debeljaka, pri čemu bi zadržao pravo da povuče taj zahtjev za unakrsno ispitivanje. Ponovio je zahtjev da se Prilog R-30 ukloni iz spisa. U slučaju da Prilog R-30 ostane u spisu, tužitelj je zatražio unakrsno ispitivanje gđe Mateje Herceg (isto uz zadržavanje prava da povuče taj zahtjev). Naposljetku, tužitelj je podnio kratko obrazloženje dodatnih priloga koji su podneseni na krajnji rok (Prilozi C-43 – C-47).
26. Tuženik je potvrdio zahtjev za unakrsnim ispitivanjem tužiteljevih svjedoka g. Olivera Blanka i g. Barisa Akincija na dokaznom ročištu. Podnio je prigovor na nepredviđeni podnesak koji je tužitelj dostavio s dodatnim priložima te zatražio da se određeni dijelovi tužiteljeva podneska odbace i izbrišu iz spisa.
27. Dana 18. prosinca 2023. održan je organizacijski konferencijski poziv radi rasprave o daljnjem postupku i organizacije dokaznog ročišta.
28. Dana 20. prosinca 2023. arbitar je donio postupovno rješenje br. 3 („rješenje br. 3“) u vezi s pripremom za ročište u kojem odbija tužiteljev zahtjev da se Prilog R-30 briše iz spisa i nalaže tužitelju da podnese eventualne komentare na Priloge R-29a, R-31a, R-32a, R-33a, R-34a i R-35a do 29. prosinca 2023. Tuženikov zahtjev da se dijelovi tužiteljeva podneska od 15. prosinca 2023. odbace i brišu iz spisa odbijen je. Odlučeno je da će se dokazno ročište održati fizički u prostorijama tuženikova odvjetnika u Zürichu u Švicarskoj 11. siječnja 2024.

29. Tužitelj je istog dana uložio prigovor na Priloge R-42, R-43, R-45 i R-46 koje je tuženik dostavio u spis na krajnji rok.
30. Dana 21. prosinca 2023. arbitar je pozvao tuženika da uputi komentare na tužiteljeve prigovore do 29. prosinca 2023. Nadalje, tuženiku je naloženo da podnese stranice Priloga R-42 i R-46 koje nedostaju u istom roku.
31. Dana 29. prosinca 2023. tužitelj je potvrdio da želi provesti unakrsno ispitati svjedoka tuženika g. Debeljaka bez zadržki. Nadalje, u spis je podnio svoje komentare na prijevode Priloga R-29a – R-35a („komentari tužitelja na prijevode“).
32. Istog je dana tuženik podnio cjelovitu verziju Priloga R-46 (kao Prilog R-46a) i svoje komentare na prigovore tužitelja od 20. prosinca 2023. Zatražio je od arbitra da odbaci tužiteljeve prigovore.
33. Nadalje, tuženik je obavijestio arbitra da njegov svjedok g. Debeljak ne može oputovati u Zürich 11. siječnja 2024. zbog postojećih obveza te da će svoj iskaz dati putem video-konferencijske veze.
34. Dana 3. siječnja 2024. arbitar je donio postupovno rješenje br. 4 („rješenje br. 4“) u vezi s tužiteljevim prigovorima na priloge tuženika u kojem odbacuje tužiteljeve prigovore u dijelu u kojem već nisu usvojeni i riješeni (podnošenjem cjelovite verzije Priloga R-46 kao Prilog R-46a).
35. Arbitar je u e-poruci istog dana naložio strankama da se konzultiraju i pokušaju dogovoriti u vezi s oblikom i modalitetima ispitivanja g. Debeljaka te uputio stranke da ga obavijeste o svojem dogovoru do 8. siječnja 2024.
36. Dokazno ročište održano je 11. siječnja 2024.
37. Dana 22. siječnja 2024. stranke su podnijele svoje podneske nakon rasprave i podneske o troškovima.
38. Dana 30. siječnja 2024. arbitar je zaključio postupak u skladu s člankom 27. Pravila ICC-a i obavijestio Tajništvo i stranke o očekivanom roku za dostavu nacrt pravorijeka Sudištu na provjeru (čl. 34 Pravila ICC-a).
39. Dana 16. veljače 2024. arbitar je dostavio nacrt pravorijeka Sudištu na provjeru.
40. Na sjednici od 7. ožujka 2024. Sudište je produljilo rok za donošenje konačnog pravorijeka do 30. travnja 2024., a na sjednici održanoj 8. ožujka 2024. odobrilo je nacrt pravorijeka.

IV. SUDSKA NADLEŽNOST, MJESTO ARBITRAŽE, JEZIK, MJERODAVNO PRAVO

41. Tužitelj se po pitanju arbitražne nadležnosti nad tužbenim zahtjevima u svom zahtjevu (pogledajte st. 6) poziva na Ugovor br. Q-23113 o kupoprodaji unutarnjeg protupožarnog sustava za novi brod br. 487 sklopljen između stranaka (Prilog C-2; „Ugovor“). Ugovor u članku 13.2. sadržava sljedeći ugovor o arbitraži:

„Sve sporove nastale po ovom Ugovoru ili s njime u vezi konačno će rješavati jedan arbitar ili više arbitara imenovanih u skladu s Pravilima arbitraže Međunarodne trgovačke komore po tim istim pravilima. Mjerodavno je švicarsko pravo, mjesto arbitražnog postupka bit će u Zürichu u Švicarskoj, a jezik arbitražnog postupka je engleski.“

(Prilog C-2, članak 13.2.)

42. Tuženik je u svojem odgovoru (pogledajte st. 9) naglasio da su se stranke sporazumjele da članak 13.2. Ugovora sadržava arbitražnu klauzulu po kojoj se svi sporovi moraju uputiti na arbitražu u skladu s Pravilima ICC-a.
43. Mjesto arbitraže je u Zürichu u Švicarskoj (Prilog C-2, str. 13; Zahtjev, st. 9.; Odgovor, st. 10). Budući da je mjesto arbitraže u Švicarskoj i da je arbitraža međunarodna, primjenjuje se 12. poglavlje švicarskog Zakona o međunarodnom privatnom pravu („ZMPP“) kao pravo koje je mjerodavno za arbitražu (*lex arbitri*) (čl. 176. ZMPP-a).
44. Jezik arbitraže je engleski (Prilog C-2, str. 13; Zahtjev, st. 9.; Odgovor, st. 10.).
45. Na Ugovor se primjenjuje švicarsko pravo (Prilog C-2, str. 13; Zahtjev, st. 9.; Odgovor, st. 11.).

V. TUŽBENI ZAHTJEVI

A. Tužiteljev tužbeni zahtjev

46. Tužitelj u zahtjevu (str. 2) traži sljedeće:

da se tuženiku naloži

1. da plati tužitelju iznos od 170.310,45 EUR uvećan za kamatu po stopi od 5 %:
 - na 15.950,28 EUR od 10. 11. 2020.
 - na 71.022,51 EUR od 5. 3. 2021.
 - na 28.921,56 EUR od 13. 4. 2021.
 - na 54.416,10 EUR od 3. 1. 2022. te
2. da snosi ukupan trošak arbitraže u smislu čl. 38 Pravila arbitraže ICC-a

(Zahtjev, str. 2)

47. Tužitelj je u tužbi ponovio gornje zahtjeve bez izmjena.
48. Tužitelj je u svojem odgovoru na protutužbu dostavio dodatne zahtjeve koji slijede:

Uz zahtjeve podnesene u punoj tužbi, tužitelj zahtijeva da arbitar pojedinac:

1. odbije protutužbu u cijelosti
2. naloži tuženiku da snosi sve troškove arbitražnog postupka i nadoknadi tužitelju sve troškove nastale u vezi s arbitražnim postupkom.

(Odgovor na protutužbu, str. 2).

49. Tužitelj je izmijenio zahtjeve u podnesku nakon rasprave. Konkretno, promijenjen je početni datum za izračun kamate na dva iznosa potraživanja. Tužitelj je ponovio i potvrdio sve ostale zahtjeve (Tužiteljev podnesak nakon rasprave, str. 2).

50. Relevantni zahtjevi su sljedeći (Tužiteljev podnesak nakon rasprave, str. 2 i Odgovor na protutužbu, str. 2):

Nalaže se tuženiku da plati tužitelju iznos od 170.310,45 EUR uvećan za kamatu po stopi od 5 %

- na 15.950,28 EUR od 10. 12. 2020.

- na 71.022,51 EUR od 4. 4. 2021.

- na 28.921,56 EUR od 13. 4. 2021.

- na 54.416,10 EUR od 3. 1. 2022.

Tužitelj nadalje traži od arbitra da:

- odbije protutužbu u cijelosti

- naloži tuženiku da snosi sve troškove arbitražnog postupka i nadoknadi tužitelju sve troškove nastale u vezi s arbitražnim postupkom.

B. Tuženikov tužbeni zahtjev

51. Tuženik u svojem odgovoru postavlja sljedeće zahtjeve:

Tuženik uz dužno poštovanje od arbitra pojedinca traži da:

1. odbije zahtjeve tužitelja u cijelosti,
2. utvrdi da tužitelj duguje tuženiku novčane kazne i odštetu u vrijednosti od 2.509.757,44 EUR,
3. naloži tužitelju da isplati tuženiku iznos od 2.321.601,69 EUR uvećan za kamatu po stopi od 5 % godišnje od 31. kolovoza 2023. do potpune i konačne isplate,
4. naloži tužitelju da snosi sve troškove arbitražnog postupka, uključujući troškove Međunarodnog arbitražnog sudišta ICC-a i Arbitražnog suda, kao i da,
5. naloži tužitelju da nadoknadi tuženiku sve troškove nastale u vezi s arbitražom, uključujući odvjetničke naknade, troškove uprave, troškove svjedoka i vještaka, ako ih bude.

Tuženik zadržava pravo na izmjene i/ili dopune tužbenih molbi te na podnošenje novih ili izmijenjenih zahtjeva u vezi s predmetom spora.

(Odgovor, str. 2)

52. Tuženik je u odgovoru na tužbu i protutužbi izmijenio svoje zahtjeve kako slijedi:

Tuženik uz dužno poštovanje od arbitra pojedinca traži da:

u prvom redu:

1. utvrdi da tužitelj duguje tuženiku novčane kazne i odštetu u vrijednosti od 2.510.878,12 EUR,
2. naloži tužitelju da isplati tuženiku iznos od 2.381.647,97 EUR uvećan za kamatu po stopi od 5 % godišnje od 31. kolovoza 2023. do potpune i konačne isplate;

podredno:

3. utvrdi da tužitelj duguje tuženiku novčane kazne i odštetu u vrijednosti od 2.665.294,36 EUR,
4. naloži tužitelju da isplati tuženiku iznos od 2.377.138,61 EUR uvećan za kamatu po stopi od 5 % godišnje od 31. kolovoza 2023. do potpune i konačne isplate;

u svakom slučaju:

5. odbije zahtjeve tužitelja u cijelosti,
6. naloži tužitelju da snosi sve troškove arbitražnog postupka, uključujući troškove Međunarodnog arbitražnog sudišta ICC-a i Arbitražnog suda,
7. naloži tužitelju da nadoknadi tuženiku sve troškove nastale u vezi s arbitražom, uključujući odvjetničke naknade, troškove uprave, troškove svjedoka i vještaka, ako ih bude.

Tuženik zadržava pravo na izmjene i/ili dopune tužbenih molbi te na podnošenje novih ili izmijenjenih zahtjeva u vezi s predmetom spora.

(Odgovor na tužbu, str. 2)

53. Budući da tužitelj nije podnio prigovor na prihvatljivost tuženikova tužbenog zahtjeva, arbitar smatra da tuženikovi tužbeni zahtjevi iz odgovora na tužbu i protutužbe (koje ponovno navodi u podnesku nakon rasprave) čine temelj za ovu odluku.

VI. VRIJEDNOST SPORA

54. Vrijednost spora iznosi 2.551.958,42 EUR (glavni zahtjevi u vrijednosti od 170.310,45 EUR i protutužbeni zahtjevi u vrijednosti od 2.381.647,97 EUR).

VII. ČINJENIČNA OSNOVA SPORA

55. Tužitelj je njemačko trgovačko društvo za razvoj, proizvodnju i prodaju protupožarnih sustava. Tuženik je hrvatsko brodogradilište čija je glavna djelatnost brodogradnja.
56. Krajem 2018. stranke su sklopile ugovor o kupoprodaji tužiteljevog protupožarnog sustava „Minifog marine XP“ za brod za kružna putovanja (kruzer) za polarne ekspedicije koji je tuženik gradio za konačnog vlasnika broda, trgovačko društvo Quark Expeditions (Prilog C-2; Prilog R-1).
57. Prema izvornom planu brod je trebao biti isporučen konačnom vlasniku u listopadu 2020. Međutim, projekt je kasnio. Stranke se ne slažu oko razloga kašnjenja.
58. Tužitelj u bitnome tvrdi da je tuženik uzrokovao kašnjenje jer nije dostavio nužna tehnička pojašnjenja, jer je nastavio naručivati novu opremu bez potpisivanja potrebnih aneksa Ugovora i jer druge dijelove broda nije na vrijeme pustio u rad (između ostalog pogledajte sažetak u Odgovoru na protutužbu, st. 56).
59. S druge strane, tuženik tvrdi da je cijeli terminski plan projekta bio narušen jer tužitelj nije isporučio nužnu opremu i dokumentaciju u skladu s Ugovorom. Navodi da se zbog tužiteljeva kašnjenja, odnosno neurednog ispunjenja tužiteljevih ugovornih obveza rok za primopredaju broda konačnom vlasniku morao odgoditi do 1. veljače 2021. te da je tužitelj isto tako bio uzrok daljnjih kašnjenja do kojih je došlo nakon 1. veljače 2021. (Odgovor na tužbu, st. 38. et seqq.; Zapisnik_36_13).
60. Protupožarni sustav isporučen je i ugrađen tijekom 2020. i početkom 2021. Nakon ugradnje sustav je morao proći ispitivanje i steći odobrenje klasifikacijskog društva DNV GL. Tužiteljev sustav ispitan je 5. veljače 2021. Društvo DNV GL odobrilo je sustav 13. veljače 2021., ali uz primjedbku da se upotrijebljene fleksibilne cijevi moraju zamijeniti novima tipa koji je odobrilo društvo DNV GL (Prilog R-16).
61. Brod je konačno isporučen konačnom vlasniku 1. travnja 2021., odnosno dva mjeseca nakon (odgođenog) roka koji je nastupio 1. veljače 2021. (Prilog C-31). Fleksibilne cijevi zamijenjene su tipom koji je odobrilo društvo DNV GL u rujnu 2021. (Zapisnik_95_4; Zapisnik_122_16).
62. Tužitelj u ovom postupku potražuje isplatu neplaćenog iznosa kupoprodajne cijene isporučenog protupožarnog sustava u iznosu od 115.894,35 EUR. Nadalje, potražuje povrat jamstva za ispunjenje uvjeta garancije u iznosu od 54.416,10 EUR, za koji tvrdi da ga je neosnovano isplaćen tuženiku.
63. Tuženik pak potražuje isplatu ugovorne kazne u iznosu od 57.843,12 EUR zbog tužiteljeva kašnjenja u isporuci opreme i dokumentacije. Nadalje, tuženik potražuje ukupan iznos od 2.565.294,36 EUR kao naknadu štete nastale zbog tužiteljeva navodnog kašnjenja, odnosno neurednog ispunjenja tužiteljevih ugovornih obveza.

VIII. SAŽETAK OČITOVANJA STRANAKA

A. Glavni zahtjevi

1. Sažetak tužiteljeva očitovanja

a. Neplaćeni dio ugovorne cijene

64. Tužitelj u bitnome navodi da su se stranke putem Ugovora i Aneksa ugovora 1. – 7. sporazumjele da će tuženik tužitelju platiti ukupni iznos od 578.431,20 EUR za isporučeni protupožarni sustav (pogledajte Zahtjev, st. 10. et seq.). Tuženik je uplatio 462.536,85 EUR, no još nije podmirio dospjeli iznos od 115.894,35 EUR uvećan za zateznu kamatu od 5 % (Zahtjev, st. 14.).

b. Jamstvo za ispunjenje uvjeta garancije

65. Tužitelj navodi da je izdao tri bankovna jamstva u korist tuženika. Konkretno, tužitelj je u skladu s člankom 9.3. Ugovora izdao jamstvo za ispunjenje uvjeta garancije u iznosu od 10 % ugovorne cijene. S obzirom na to da je u vrijeme posljednjeg izdavanja tog bankovnog jamstva ugovorna cijena iznosila 544.161,02 EUR, jamstvom je pokriven iznos od 54.416,10 EUR (Zahtjev, st. 15.; Prilog C-19).

66. Tuženik je u dopisu banci od 22. prosinca 2021. zatražio isplatu jamstva za ispunjenje uvjeta garancije, navodeći da je tužitelj „prekršio svoje obveze jamstva prema kupcu u skladu s Ugovorom“ (Prilog C-20).

67. Banka je 3. siječnja 2022. tuženiku isplatila iznos jamstva od 54.416,10 EUR na teret tužitelja (Prilog C-23; Zahtjev, st. 18.).

68. Tužitelj u bitnome tvrdi da tuženik nije imao pravo na isplatu jamstva za ispunjenje uvjeta garancije jer tuženik nije istakao da je došlo do povrede jamstvenih obveza. Tuženik je zapravo potraživao isplatu ugovorne kazne i naknade štete zbog navodnog kašnjenja, no to nije bilo pokriveno jamstvom za ispunjenje uvjeta garancije (Zahtjev, st. 22. et seq.).

69. Prema tužiteljevim navodima tuženik nije imao pravo na isplatu jamstva za ispunjenje uvjeta garancije na osnovi činjenice da mu je tužitelj isporučio fleksibilne cijevi koje nisu imale odobrenje društva DNV GL. Tuženikov zahtjev za aktivacijom jamstva upućen je 22. prosinca 2021. U tom je trenutku problem s fleksibilnim cijevima već bio riješen te tuženik nije imao osnove za isplatu jamstva za ispunjenje uvjeta garancije (Tužiteljev podnesak nakon rasprave, st. 32).

2. Sažetak tuženikova očitovanja

a. Neplaćeni dio ugovorne cijene

70. Tuženik priznaje da je konačna ugovorna cijena po Ugovoru i njegovih sedam izmjena i dopuna iznosila 578.431,20 EUR (Odgovor, st. 18) te da je tužitelj imao potraživanje po nepodmirenim fakturama u iznosu od 115.894,35 EUR (Odgovor na tužbu, st. 107. et seq.). Međutim, tuženik tvrdi da su tužiteljevi izračuni potraživanja za kamate netočni (Odgovor, st. 55. et seq.).

71. Prema tuženikovim navodima tužiteljeva potraživanja s kamatama mogu se izračunati na sljedeći način: 115.894 EUR uvećano za kamatu od 5 % od 13. svibnja 2021. do 31. kolovoza 2023. = 129.230,15 EUR (Odgovor, st. 74).

72. Tuženik je izjavio da vrši prijeboj tog iznosa sa svojim protutužbenim zahtjevima (Odgovor, st. 71.). Prema tuženikovim navodima tužiteljeva potraživanja po nepodmirenim fakturama uvećana za kamate stoga se imaju smatrati podmirenima 31. kolovoza 2023. (Odgovor, st. 73).

b. Jamstvo za ispunjenje uvjeta garancije

73. U svojem odgovoru tuženik navodi da tužitelj potražuje povrat jamstva za ispunjenje uvjeta garancije u iznosu od 54.416,10 EUR uvećan za kamatu od 5 % od 3. siječnja 2022. Tuženik je izjavio da vrši prijeboj tog iznosa sa svojim protutužbenim zahtjevima (Odgovor, st. 66. i 71.).
74. Prema tuženikovim navodima tužiteljev zahtjev za povrat iznosa jamstva za ispunjenje uvjeta garancije uvećanog za kamatu ima se smatrati podmirenim 31. kolovoza 2023. (Odgovor, st. 73).
75. U odgovoru na tužbu i protutužbi tuženik ipak tvrdi da je imao pravo na isplatu jamstva za ispunjenje uvjeta garancije po točkama 9.3. i 10. Ugovora. Tuženik u bitnome tvrdi da tužitelj nema pravo potraživati povrat iznosa isplaćenog tuženiku po jamstvu za ispunjenje uvjeta garancije (Odgovor na tužbu, st. 93. – 99.).

B. Protutužbe

1. Sažetak tuženikova očitovanja

a. Tužiteljevo kašnjenje u isporuci i nepotpuna isporuka opreme i dokumentacije

76. Prema tuženikovim navodima tužitelj je trebao dostaviti dokumentaciju i opremu u strogo definiranim rokovima iz Ugovora (Odgovor na tužbu, st. 8). Stranke su provele izmjene dokumentacije i opreme za isporuku, kao i rokova za isporuku istih s pomoću sedam izmjena i dopuna koje se nazivaju „Aneksi“ (Odgovor na tužbu, st. 9).
77. Tuženik u bitnome tvrdi da je tužitelj dostavio dokumentaciju i opremu po Ugovoru s velikim zakašnjenjem (Odgovor na tužbu, st. 11. et seq.). Konkretno, tuženik navodi sljedeća kašnjenja u izvršavanju tužiteljevih ugovornih obveza:¹
- (i) Po točki 2.1. Ugovora dokumentacija je trebala biti isporučena do 17. prosinca 2018. Tužitelj je isporučio dokumentaciju tek 19. veljače 2019., odnosno sa zakašnjenjem od 9 tjedana (Odgovor na tužbu, st. 12. – 13.; Prilozi C-2; C-20).
 - (ii) Po točki 2.2. dokumentacija je trebala biti isporučena zajedno s opremom, odnosno 1. studenog ili 1. prosinca 2019. Međutim, dokumentacija nije bila u potpunosti isporučena do 11. veljače 2021. (Odgovor na tužbu, st. 14. – 16.; Prilozi C-2, C-5, R-12, R-13, R-14 i R-17).
 - (iii) Po točki 2.3. dokumentacija je trebala biti isporučena 15 dana prije isporuke opreme. Tuženik navodi da je ta dokumentacija trebala uključivati konačne verzije uputa za upotrebu i priručnika za održavanje. Međutim, Tužitelj je isporučio „revidirani priručnik“ tek 11. veljače 2021. (Odgovor na tužbu, st. 17. – 27.; Prilozi C-2, C-5, C-8, R-2 i R-17).
 - (iv) Po točki 2.4. Aneksa br. 1 i točki 2.2. Aneksa br. 2 Ugovora oprema je trebala biti isporučena 1. studenog 2019. (1. pošiljka), odnosno 1. prosinca 2019. (2. pošiljka). Međutim, tužitelj nije isporučio svu opremu obuhvaćenu tom odredbom sve do 2. rujna 2020. (Odgovor na tužbu, st. 28. – 35.; Prilozi C-5, C-6, R-6, R-7 i R-24).

¹ Tuženik je podnio pregled svih kašnjenja u vezi s opremom u Dodatku A Tuženikovu podnesku nakon rasprave.

- (v) Po Aneksu br. 4 Ugovora oprema (mlaznica tipa za brodske kuhinjske cijevi 202.073-0-G) trebala je biti isporučena do 15. listopada 2020. Međutim, tužitelj ju je isporučio tek 16. studenog 2020. (Odgovor na tužbu, st. 36; Prilozi R-25 i R-26).
- (vi) Po točki 2.2. Aneksa br. 5 Ugovora oprema je trebala biti isporučena do 18. studenog 2020. Međutim, tužitelj ju je isporučio tek 12. prosinca 2020. (Odgovor na tužbu, st. 37; Prilozi C-9 i C-26).

78. Tuženik nadalje navodi da mu je tužitelj često isporučivao manjkavu opremu i dokumentaciju (Tuženikov podnesak nakon rasprave, st. 13. et seq.). Prema tuženikovim navodima otkriveno je više problema s tužiteljevom opremom tijekom puštanja u rad i ugradnje opreme (Odgovor na tužbu, st. 39. et seq.). Tek 13. veljače 2021. riješeni su svi osim jednog preostalog problema. Preostali neriješeni problem odnosio se na fleksibilne cijevi za priključke pumpe koje nisu imale odobrenje društva DNV GL (Tuženikov podnesak nakon rasprave, st. 16.).

b. Kazna za kašnjenje izvršenja ugovornih obveza

79. Tuženik tvrdi da je po točki 11. Ugovora prodavatelj dužan isplatiti kupcu ugovornu kaznu u iznosu od 1 % ugovorne cijene za svaki započeti tjedan kašnjenja isporuke, do maksimalno 10 % ugovorne cijene (Odgovor na tužbu, st. 60). Zbog raznih kašnjenja u isporuci dokumentacije i opreme, tužitelj navodno duguje tuženiku 57.843,12 EUR na ime kazne (odnosno 10 % ugovorne cijene, pogledajte Odgovor na tužbu, st. 63).

80. Tuženik navodi da se ni u jednom trenutku nije odrekao svojeg prava na potraživanje ugovorne kazne, kao i da ni u jednom trenutku nije prihvatio zakašniju isporuku opreme i dokumentacije bez zadržavanja (Tuženikov podnesak nakon rasprave, st. 62). Prema navodima tuženika on je dosljedno slao obavijesti tužitelju da će zbog kašnjenja isporuke doći do naplate kazni te se žalio na tužiteljevo kašnjenje s isporukom (Tuženikov podnesak nakon rasprave, st. 62. uz upućivanje na Priloge R-6, R-7 i R-19).

c. Daljnja šteta nastala zbog tužiteljeva kašnjenja, odnosno nepotpunog izvršenja ugovornih obveza

81. Tuženik tvrdi da nije bezuvjetno prihvatio primopredaju opreme 5. veljače 2021., već „s negodovanjem“ i sa zadržkama (Odgovor, st. 34). Društvo DNV GL nije potpisalo izvješće o klasifikaciji 5. veljače, nego 13. veljače 2021. DNV GL je i tog datuma imao primjedbe koje tužitelj još nije bio riješio (Odgovor, st. 35. et seq.).

82. Konkretno, izvješće o ispitivanju koji su potpisale stranke i društvo DNV GL sadržava dodatnu opasku koja glasi: „DODATNA primjedba DNVGL-a: fleksibilne cijevi za priključke pumpe treba zamijeniti novim cijevima tipa koji je odobrilo društvo DNVGL“ (Prilog R-16, str. 16).

83. Prema navodima tuženika tužitelj taj postojeći problem nije riješio sve do 24. ožujka 2021. (Odgovor na tužbu, st. 52). Tog je dana tuženik obavijestio tužitelja kako slijedi (pogledajte Odgovor na tužbu, st. 52. i Prilog R-19):

„još imamo otvoren komentar DNVGL-a u vezi s tipom cijevi na našim modulima na brodu / nisu homologirane, a priključak s priрубnicom modula treba popraviti[.] [T]aj komentar predstavlja primjedbu na svjedodžbi o klasi broda što nama predstavlja ogroman problem u odnosu na kupca broda te je isporuka broda na čekanju dok se to ne riješi[.]... kazne za kašnjenje isporuke broda koje je u tijeku ogromne su / ovo je iznimno hitno, a Minimax je svjestan predmetne primjedbe već više od 6 mjeseci.“

84. Budući da tužitelj nije isporučio opremu i dokumentaciju do 1. veljače 2021., tuženik navodno nije mogao isporučiti brod konačnom kupcu u skladu sa svojim ugovornim obvezama. Tuženik navodi da je tužitelj konačno isporučio iste tek 24. ožujka 2021., no neki certifikati još nisu bili isporučeni ni na taj datum (Odgovor, st. 49). Brod je ispučen konačnom vlasniku 1. travnja 2021. (Odgovor na tužbu, st. 53.; Prilog C-31).
85. Nadalje, tuženik navodi da je neriješeno pitanje u vezi s protupožarnim sustavom dovelo do nezadovoljstva konačnog vlasnika, što je jedan od razloga zbog kojeg je tuženik bio primoran smanjiti cijenu (Tuženikov podnesak nakon rasprave, st. 32. et seq.).
86. Prema navodima tuženika tužiteljavo kašnjenje i neuredno ispunjenje ugovornih obveza prouzročilo mu je značajnu štetu, i to:
- (i) troškove financiranja u iznosu od 256.676,55 EUR,
 - (ii) troškove tehničara u iznosu od 44.794,13 EUR,
 - (iii) troškove proizvodnje, električne energije, osiguranja i amortizacije u iznosu od 63.823,68 EUR,
 - (iv) smanjenje cijene konačnom kupcu u iznosu od 2.200.000 EUR,
- odnosno ukupno 2.565.294,36 EUR (Odgovor na tužbu, st. 59; pogledajte i Odgovor, st. 42 u kojem se dijelom navode različiti iznosi).

2. Sažetak tužiteljeva očitovanja

a. Pobijanje tužiteljeva neispunjenja ili neurednog ispunjenja ugovora

87. Tužitelj navodi da je sve usluge pružio pravodobno i u skladu s Ugovorom (Tužba, st. 17.).
88. Tvrdi da nije mogao kasniti s isporukom po Aneksima br. 1, 2, 3, 4 i 7. Budući da mu tuženik nikada nije vratio potpisanu kopiju tih ugovora, oni su postali obvezujući tek po tužiteljevoj isporuci i po tuženikovom implicitnom prihvatanju istih preuzimanjem isporuke (čl. 1(2) ZOO) (Odgovor na protutužbu, st. 9. – 10.).
89. Tužitelj nadalje navodi da je po Članku 82. ZOO-a imao pravo da odbije isporučiti opremu i dokumentaciju jer tuženik nije ispunio svoje obveze plaćanja (Odgovor na protutužbu, st. 11.; Tužiteljev podnesak nakon rasprave, st. 48. et seq.). Konkretno, tužiteljeva faktura od 9. siječnja 2020. plaćena je tek 3. kolovoza 2020. (Prilozi C-15 i C-32), a tužiteljeva faktura od 11. svibnja 2020. plaćena je u cijelosti tek 9. studenog 2020. (Prilog C-16 i C-33 – C-35).
90. U vezi s navodnim kašnjenjem isporuke dokumentacije tužitelj osporava argument tuženika da su konačne verzije dokumenata u svakom slučaju trebale biti isporučene na datume dogovorene u Ugovoru. Budući da su stranke sklopile Aneks br. 7 kojim su nesporno izmijenile dokumentaciju, konačne verzije dokumenata nisu mogle biti dostavljene na datume koje navodi tuženik (Odgovor na protutužbu, st. 12.).
91. Nadalje, tužitelj tvrdi da je morao čekati da tuženik isporuči preostala tehnička pojašnjenja, zbog čega nije mogao izvesti potrebne prilagodbe i isporučiti konačnu verziju dokumentacije (Odgovor na protutužbu, st. 12.; Tužiteljev podnesak nakon rasprave, st. 57.; Prilog R-7). Prema navodima tužitelja konačna verzija dokumentacije mogla se isporučiti tek nakon ugradnje opreme, a ugradnja opreme bila je odgovornost tuženika (Odgovor na protutužbu, st. 68).

92. Prema navodima tužitelja tuženikovi navodi da je tijekom faze puštanja u rad i ugradnje otkriveno više problema s tužiteljevom opremom neutemeljeni su (Odgovor na protutužbu, st. 42). Tuženik navodno nije prijavio nedostatke na tužiteljevoj opremi. Nadalje, po točki 6.1. Ugovora tuženik je bio obvezan obavijestiti tužitelja o navodnim nedostacima u roku od 8 radnih dana (Tužba, st. 25; Odgovor na protutužbu, st. 42.).
93. Nadležno stručno tijelo, odnosno klasifikacijsko društvo DNV GL potvrdilo je inspekcijom od 5. veljače 2021. da je isporučena i ugrađena oprema prihvaćena i odobrena (Zahtjev, st. 13.; Tužba, st. 17.).
94. Po pitanju komentara društva DNV GL o cijevima tužitelj u bitnome navodi da primjedba nije ni na koji način utjecala na isporuku broda konačnom vlasniku. Sustav je odobren unatoč primjedbi, a cijevi su zamijenjene u okviru godišnjeg servisa koji je izveo g. Akinci u rujnu 2021., nekoliko mjeseci nakon što je brod predan konačnom vlasniku (Odgovor na protutužbu, st. 53.).

b. Pobljanje tužiteljeve odgovornosti

95. Tužitelj navodi da tuženik nije dokazao da su ispunjene pretpostavke za uspostavu odgovornosti tužitelja. Konkretno, tuženik navodno nije dokazao (Odgovor na protutužbu, st. 74.):
- (i) iznos štete (djelomično),
 - (ii) krivnju ili nehaj tužitelja, njegovih predstavnika ili službenika,
 - (iii) uzročno-posljedičnu vezu između navodne štete i izvršenja tužiteljevih ugovornih obveza.
96. U vezi s iznosom štete tužitelj osporava tuženikove izračune po stavkama navodne štete u nastavku:
- (i) troškovi financiranja (Odgovor na protutužbu, st. 57; komentari na prijevod, st. 2.1.),
 - (ii) troškovi tehničara (Odgovor na protutužbu, st. 58; komentari na prijevod, st. 2.2. – 2.4.),
 - (iii) troškovi proizvodnje, električne energije, osiguranja i amortizacije (Odgovor na protutužbu, st. 59; komentari na prijevod, st. 2.5. i 2.6.).
97. Po pitanju pretpostavke krivnje tužitelj tvrdi da je na tuženiku da dokaže da je tužitelj „svojom krivnjom“ prekršio ugovor (Tužiteljev podnesak nakon rasprave, st. 107.). Međutim, tuženik navodno nije dokazao da postoji krivnja tužitelja.
98. Završno, tužitelj navodi da tuženik nije dokazao postojanje uzročno-posljedične veze između navodno nastale štete i izvršenja tužiteljevih ugovornih obveza. Tužitelj tvrdi da je tuženik sam uzrokovao eventualne dodatne troškove nastale između konca siječnja 2021. i 1. travnja 2021. (i.) jer nije potpisao pet od sedam Aneksa, (ii.) jer nije pravovremeno pustio u rad druge dijelove broda, (iii.) zbog izvođenja izmjena na licu mjesta tijekom ugradnje, (iv.) jer nije pravovremeno dostavio potrebna tehnička obrazloženja, (v.) pogrešnim tumačenjem nacrtu, (vi.) neispunjavanjem svojih obveza plaćanja i (vii.) jer je nastavio naručivati novu opremu (Odgovor na protutužbu, st. 56. s upućivanjima).

IX. ANALIZA

A. Sporna pitanja i struktura analize

99. Na temelju podnesaka i argumenata stranaka sažetih u prethodnom tekstu arbitar strukturira analizu na sljedeći način:
- (i) mjerodavno pravo
 - (ii) je li tuženik zakasnio s plaćanjem (nespornog) nepodmirenog iznosa ugovorene cijene i u kojem je trenutku zakašnjenje nastupilo
 - (iii) ima li tužitelj pravo potraživati povrat iznosa jamstva za ispunjenje uvjeta garancije isplaćenog tuženiku
 - (iv) duguje li tužitelj tuženiku iznos ugovorne kazne zbog kašnjenja u isporuci dokumenata i opreme i u kojoj mjeri
 - (v) duguje li tužitelj tuženiku iznos odštete zbog kašnjenja u isporuci i nepotpune isporuke i u kojoj mjeri.
100. U skladu sa švicarskim pravom mjerodavnim za arbitražu (*lex arbitri*) u međunarodnim arbitražnim postupcima primjenjuje se načelo „*iura novit curia*“ pod uvjetom da se primjenjuju sasvim iznenađujuće pravne odredbe (npr. primjena zakona na koji stranke uopće nisu uputile; Odluka suda 130 III 35 st. 5. i Odluka suda 4A_374/2011, st. 2.4.). Načelo *iura novit curia* omogućava arbitru da se pozove na pravne izvore koje stranke nisu navele u postupku.

B. Mjerodavno pravo

101. U skladu s člankom 187. ZMPP-a arbitražni sud donosi odluku u sporu u skladu s pravilima prava koje su odabrale stranke. Stranke su se sporazumjele da se na Ugovor primjenjuje materijalno pravo Švicarske (Tužba, st. 73.; Odgovor, st. 67).
102. Konvencija Ujedinjenih naroda o ugovorima o međunarodnoj prodaji robe („CISG“) primjenjuje se na ugovore o kupoprodaji robe između stranaka koje posluju u različitim državama ugovornicama (čl. 1(1)(a) CISG-a). U skladu s člankom 3. CISG se primjenjuje i na ugovore o kupoprodaji robe koja se tek treba izraditi ili proizvesti, osim ako veći dio obveza ugovorne strane koja isporučuje robu ne predstavlja pružanje radne snage ili drugih usluga (čl. 3(2) CISG-a).
103. Odredba o mjerodavnom pravu iz Ugovora između stranaka ne isključuje izričito primjenu CISG-a (Prilog C-2, čl. 13.2: „Mjerodavno je švicarsko pravo[... I]“). Međutim, ako su ugovorne strane domicilirane u državama potpisnicama CISG-a (državama ugovornicama) ugovorile primjenu švicarskog prava, može se protumačiti da su ugovorne strane s namjerom odabrale primjenu švicarskog Zakon o obveznim odnosima uz isključivanje CISG-a (BK-STACHER, čl. 187. N 101).
104. Obje stranke u ovoj stvari imaju sjedišta u državama ugovornicama. Međutim, obje se stranke pozivaju na švicarski Zakon o obveznim odnosima i navode da se CISG ne primjenjuje (Tužiteljev podnesak nakon rasprave, st. 98.; Tuženikov podnesak nakon rasprave, st. 60). Arbitar stoga zaključuje da su se stranke sporazumjele da će isključiti primjenu CISG-a i odabrale mjerodavnost švicarskog Zakona o obveznim odnosima.

C. Neplaćeni dio ugovorne cijene i zatezna kamata

1. Uvod

105. Prema navodima tužitelja nepodmireni dio ugovorne cijene iznosi 115.894,35 EUR (Zahtjev, str. 6). Tužitelj potražuje zatezne kamate po stopi od 5 % kao u nastavku:
- (i) od 10. prosinca 2020. na 15.950,28 EUR (Zahtjev za uplatu predujma br. 5),
 - (ii) od 4. travnja 2021. na 71.022,51 EUR (Zahtjev za uplatu predujma br. 6),
 - (iii) od 13. travnja 2021. na 28.921 EUR (Konačna faktura).
106. Prema tumačenju arbitra tužiteljev zahtjev odnosi se na kamate po stopi od 5 % godišnje (pogledajte čl. 104. ZOO-a; Tužba, st. 24).
107. Tužiteljevo potraživanje po neplaćenom iznosu kupoprodajne cijene temelji se na Ugovoru i njegovim aneksima (pogledajte Prilog C-2, točka 8.; Prilog C-11; Prilog C-4).
108. Tuženik u načelu nije osporio postojanje neplaćenog iznosa od 115.894,35 EUR, ali navodi da je taj iznos dospio tek 13. svibnja 2021. (Odgovor, st. 74.):

74. Tužiteljeva potraživanja s kamatama mogu se izračunati na sljedeći način:

- 115.894,35 EUR uvećano za kamatu od 5 % godišnje od 13. svibnja 2021. do 31. kolovoza 2023. = 129.230,15 EUR
- 54.416,10 EUR uvećano za kamatu od 5 % godišnje od 3. siječnja 2022. do 31. kolovoza 2023. = 58.925,60 EUR
- odnosno ukupno 188.155,75 EUR

(Odgovor, st. 74.)

109. Tužiteljevo potraživanje po neplaćenom iznosu kupoprodajne cijene na temelju Ugovora između stranaka kao i iznos potraživanja u načelu se ne osporavaju (pogledajte prethodni tekst, st. 70. – 72.). Sporni su jedino datumi od kojih počinju teći kamate.
110. Kad obveza dospije, dužnik je u zakašnjenju čim zaprimi službeni podsjetnik od vjerovnika (čl. 102(1) ZOO-a). Ako je rok za ispunjenje obveze određen ugovorom, dužnik je automatski u zakašnjenju po isteku tog roka (čl. 102(2) ZOO-a).
111. Arbitar će dalje u tekstu analizirati je li tuženik bio u zakašnjenju po obvezama plaćanja u korist tužitelja i u kojem trenutku je zakašnjenje nastupilo.

2. Zahtjev za uplatu predujma br. 5

112. Tužitelj potražuje kamatu koja teče od 10. prosinca 2020. na iznos dugovanja od 15.950,28 EUR po Aneksima br. 3 i 4 (Tužba, st. 18.; Prilog C-17). Priznaje da tim Aneksima nije utvrđen rok za ispunjenje obveza u smislu čl. 102(2) ZOO-a (Tužiteljev podnesak nakon rasprave, st. 18.).
113. Na Aneks br. 3 primjenjuju se uvjeti iz točke 8.1. Ugovora (Prilog C-7, Prilog C-2, točka 8.1.) prema kojima po prihvaćanju prve i druge pošiljke opreme dospijeva ukupno 85 % kupoprodajne cijene. Kad je u pitanju Aneks br. 4, 85 % vrijednosti ugovora dospjelo je na naplatu po kompletnoj isporuci (Prilog C-8; Tužba, st. 15. – 16.).

Tuženik priznaje da je isporuka po Aneksima br. 3 i 4 bila dovršena 16. studenog 2020. (pogledajte Dodatak A Tužnikovu podnesku nakon rasprave).

114. Dana 10. studenog 2020. tužitelj je poslao tuženiku fakturu sa zahtjevom za plaćanje iznosa od 15.950,28 EUR. Uvjeti plaćanja bili su sljedeći:

Uvjeti plaćanja:	Iznos dospijeva na naplatu odmah. Fakturirani iznos obvezno se plaća do 10. 12. 2020., što nema učinka na datum dospijeća.
------------------	--

(Prilog C-17)

115. Tuženik priznaje da fakture koje mu je poslao tužitelj predstavljaju (vremenski ograničene) službene podsjetnike (Odgovor na tužbu, st. 86). Službeni podsjetnici mogu se načelno poslati prije dospijeća plaćanja (pogledajte BSK-WIDMER LÜCHINGER/WIEGAND, čl. 102, st. 8. s dodatnim upućivanjima). Po tome je tuženik bio obavezan platiti fakturirani iznos do 10. prosinca 2020. kako bi izbjegao zakašnjenje.
116. Druga je mogućnost bila da tuženik (privremeno) odbije izvršiti isplatu s osnove neispunjenja tužiteljevih ugovornih obveza kako bi izbjegao zakašnjenje (tj. da inzistira na redosljedu ispunjenja obveza u bilateralnim ugovorima u skladu s čl. 82 ZOO-a). Međutim, dužnik mora stvarno uložiti prigovor da bi izbjegao kašnjenje (CL-7, st. 46).
117. Tuženik se u predmetnom postupku poziva na članak 82. ZOO-a (pogledajte Odgovor, st. 63 i Odgovor na tužbu, st. 89.): „Tuženik je u svakom slučaju imao pravo odbiti izvršiti plaćanje po neplaćenim fakturama sve do punog i konačnog ispunjenja tužiteljevih obveza po Ugovoru.“
118. Tuženik nije naveo da je u bilo kojem trenutku između 10. prosinca 2020. (datuma od kojeg tužitelj potražuje kamate) i 13. svibnja 2021. (datuma po kojem tuženik prihvaća obvezu isplate kamata) uložio prigovor zbog neispunjenja obveza tužitelja. Iako je tuženik u Odgovoru uložio prigovor, dakle dobrano nakon što je tužitelj nesporno ispunio sve svoje obveze po Ugovoru, time se retroaktivno nije poništilo tuženikovo prethodno kašnjenje.
119. U svakom slučaju, kao što je već ukratko navedeno u prethodnom tekstu, tužitelj je u studenom 2020. isporučio kompletnu opremu po Aneksima br. 3 i 4 (pogledajte st. 113.). Uzimajući u obzir ugovorene uvjete plaćanja (Prilog C-2, točka 8.1.; Prilog C-8, točka 2.6.), arbitar nije uvjeren da je tuženik imao pravo odbiti izvršiti plaćanje po Aneksima br. 3 i 4 do 24. ožujka 2021. (usp. i argument samog tuženika o ograničenju čl. 82 na uzajamne obveze u Zapisniku_35_22).
120. Zaključuje se da tuženik duguje zateznu kamatu po stopi od 5 % godišnje od 10. prosinca 2020. na iznos od 15.950,28 EUR.

3. Zahtjev za uplatu predujma br. 6

121. Tužitelj potražuje kamatu na iznos od 71.022,51 EUR od 4. travnja 2021., a na temelju fakture za 85 % vrijednosti narudžbe po Aneksima br. 5 – 7 i 10 % ukupne vrijednosti ugovora (Prilog C-18; Tužba, st. 18.).

122. U skladu sa sporazumom između stranaka 85 % vrijednosti po Aneksima br. 5 – 7 dospjelo je na naplatu po izvršenju potpune isporuke (Prilog C-9, točka 2.6.; C-10, točka 2.6.; C-11, točka 2.5.). Isporuka opreme po tim Aneksima dovršena je 19. siječnja 2021. (Dodatak A Tuženikovu podnesku nakon rasprave).
123. Daljnjih 10 % ugovorne cijene dospjelo je nakon uspješnog puštanja opreme u rad (pogledajte Odgovor na tužbu, st. 83.; Prilog C-2, članak 8.1.). Tužitelj navodi da je to „uspješno puštanje u rad” obavljeno 5. veljače 2021. (Tužba, st. 26). Tuženik navodi da je društvo DNV GL službeno potvrdilo (uz primjedbe) i odobrilo tužiteljevu opremu tek 13. veljače 2021. (Odgovor na tužbu, st. 66). Međutim, neosporno je da je oprema puštena u rad u veljači 2021., kao i da je sustav odobren 13. veljače 2021. (doduše uz primjedbu u vezi fleksibilnim cijevima). Prema tome 10 % ugovorne cijene dospjelo je na naplatu najkasnije 13. veljače 2021.
124. Tužitelj je 5. ožujka 2021. tuženiku poslao fakturu za navedeni iznos. U tom je trenutku traženi iznos nesporno već dospio na naplatu. Tužiteljeva faktura uključivala je uvjete plaćanja po kojima je iznos trebao biti plaćen do 4. travnja 2021. (Prilog C-18). Tuženik priznaje da je tužiteljeva faktura služila kao podsjetnik (s vremenskim ograničenjem) po kojem tužitelj ima pravo potraživati kamatu 30 dana nakon datuma fakture (Odgovor na tužbu, st. 86. i 88.).
125. Što se tiče tuženikova pozivanja na čl. 82 ZOO-a, upućuje se na st. 116 – 119 iz gornjeg teksta.
126. Zaključno, tuženik kasni s plaćanjem iznosa od 71.022,51 EUR od 4. travnja 2021. Duguje kamatu po stopi od 5 % godišnje od tog datuma.

4. Konačna faktura

127. Konačnom fakturom izdanom 13. travnja 2021. tužitelj potražuje plaćanje iznosa od 28.921,56 EUR, odnosno posljednjih 5 % ugovorne cijene (uz već fakturirane neplaćene iznose; Prilog C-4). U skladu sa sporazumom između stranaka plaćanje je dospjelo po isporuci broda konačnom vlasniku (Prilog C-2, točka 8.1.). Budući da je nesporno da je brod isporučen konačnom vlasniku 1. travnja 2021., plaćanje je dospjelo tog istog datuma.
128. Tužitelj navodi da je tuženik zakasnio s plaćanjem i bez slanja službenog podsjetnika jer je datum isporuke broda trebao biti fiksiran pa su se stranke sporazumjele o roku za ispunjenje obveze u smislu čl. 102(2) ZOO-a (Tužiteljev podnesak nakon rasprave, st. 20.).
129. Tuženik navodi da u vrijeme sklapanja ugovora nije postojao niti je mogao postojati točno određeni kalendarski datum „*isporuke broda konačnom kupcu*”. Stoga to ne predstavlja rok za ispunjenje obveze u smislu čl. 102(2) ZOO-a (pogledajte Odgovor na tužbu, st. 8. et seq. uz upućivanje na Prilog RLA-2 – RLA-5).
130. Budući da stranke upućuju na datum stvarne isporuke broda, a ne na ugovorni datum isporuke broda, taj datum nije bio niti je mogao biti utvrđen u trenutku sklapanja Ugovora. Stoga je slanje službenog podsjetnika preduvjet za postojanje zakašnjenja tuženika u smislu čl. 102(1) ZOO-a.

131. Ponovno se navodi nesporna činjenica da tužiteljeva faktura predstavlja podsjetnik (s vremenskim ograničenjem) (Odgovor na tužbu, st. 85. – 88.). S obzirom na to da faktura sadržava zahtjev za plaćanje s rokom do 13. svibnja 2021., tuženik duguje kamatu po stopi od 5 % godišnje na iznos od 28.921,56 EUR od tog datuma.

5. Zaključak

132. Zaključuje se da tuženik duguje tužitelju neplaćeni iznos kupoprodajne cijene po Ugovoru i njegovim aneksima, kao i zatezne kamate u nastavku:
- (i) 15.950,28 EUR uvećano za kamatu od 5 % godišnje od 10. prosinca 2020. do pune isplate,
 - (ii) 71.022,15 EUR uvećano za kamatu od 5 % godišnje od 4. travnja 2021. do pune isplate,
 - (iii) 28.921,56 EUR uvećano za kamatu od 5 % godišnje od 13. svibnja 2021. do pune isplate.
133. Tuženiku se ima naložiti da isplati navedene iznose tužitelju osim ako ne dokaže da su isti podmireni prebijanjem s potraživanjima iz protutužbi (pogledajte prethodni tekst, st. 72 i dalje, st. 146. et seq.).

D. Jamstvo za ispunjenje uvjeta garancije

134. Po točki 9.3.1. Ugovora tužitelj izdaje bezuvjetno i neopozivo bankovno jamstvo koje dolazi na naplatu na prvi pisani poziv kupca kao osiguranje za ispunjenje jamstvenih obveza opisanih u točki 10. Ugovora (Prilog C-2).
135. Dana 22. prosinca 2021. tuženik je zatražio isplatu jamstva od banke:

„Ovim vas putem obavještavamo potvrđujemo [sic] da je prodavatelj prekršio svoje jamstvene obveze prema kupcu iz Ugovora. Stoga zahtijevamo da odmah i bez odgode isplatite ukupni iznos od 54.416,10 EUR [...].“

(Prilog C-21)

136. Dana 3. siječnja 2022. banka je tuženiku isplatila 54.416,10 EUR s osnove jamstva (Prilog C-23).
137. Tužitelj navodi da tuženik nije imao pravo na isplatu jamstva te potražuje iznos od 54.416,10 EUR uvećan za kamatu od 5 % od 3. siječnja 2022. (Tužba, st. 28. et seq.).
138. Tuženik u svojem odgovoru ne osporava tužiteljev zahtjev, već potvrđuje da je „[tužiteljev] zahtjev za povrat iznosa jamstva za ispunjenje uvjeta garancije dospio 3. siječnja 2022.“ (Odgovor, st. 69.). Isto tako izjavljuje da vrši prijeboj bez zadržki (Odgovor, st. 71.) te navodi da se tužiteljev zahtjev za povrat iznosa jamstva za ispunjenje uvjeta garancije treba smatrati „podmirenim“ od 31. kolovoza 2023. (Odgovor, st. 73.).
139. Međutim, tuženik u Odgovoru na tužbu navodi da tužitelj nema pravo potraživati povrat iznosa isplaćenog po jamstvu za ispunjenje uvjeta garancije (Odgovor na tužbu, st. 99.). Tuženik drži da je imao pravo na isplatu jamstva za ispunjenje uvjeta garancije jer tužitelj nije zamijenio fleksibilne cijevi za priključke pumpe „sve do 24. ožujka 2021.“ (Odgovor na tužbu, st. 97.).

140. Arbitar smatra da je tuženik priznao tužiteljev zahtjev za povrat iznosa jamstva za ispunjenje uvjeta garancije u Odgovoru tako da je (i.) izričito potvrdio da je datum dospeljeća zahtjeva nastupio 3. siječnja 2022. i (ii.) bezuvjetno izjavio da vrši prijeboj (u vezi s priznavanjem potraživanja bezuvjetnom izjavom o prijeboju pogledajte ZK-AEPLI, 120. – 126. ZOO-a st. 137. s dodatnim upućivanjima). Tuženik nije pružio obrazloženje za naknadnu promjenu svojeg očitovanja. Konkretno, nije naveo da je priznao svoju obvezu plaćanja prema tužitelju samo zbog nepoznavanja činjeničnog ili pravnog stanja.
141. U skladu s točkom 9.3. Ugovora jamstvo za ispunjenje uvjeta garancije izdano je kao osiguranje za ispunjenje tužiteljevih jamstvenih obveza iz točke 10. Ugovora (Prilog C-2, točka 9.3.). Da bi mogao zahtijevati isplatu od banke, tuženik je morao potvrditi da je tužitelj prekršio svoje jamstvene obveze (Prilog C-19). Tužitelj je stoga morao trenutačno biti u prekršaju jamstvenih obveza kao preduvjet za podnošenje zahtjeva za isplatu jamstva za ispunjenje uvjeta garancije.
142. U Odgovoru na tužbu tuženik navodi da je 13. veljače 2021. postojalo jedno otvoreno pitanje u vezi s tužiteljevom opremom, koje nije riješeno do 24. ožujka 2021. (Odgovor na tužbu, st. 97.; Tuženikov podnesak nakon rasprave, st. 15.). Otvoreno pitanje odnosilo se na zamjenu izvedenih fleksibilnih cijevi za priključke pumpe u tužiteljevom sustavu (Tuženikov podnesak nakon rasprave, st. 16.). Tuženikov svjedok g. Debejak [sic] na ročištu je naveo da su te cijevi zamijenjene u rujnu 2021. (Zapisnik_122_16).
143. Arbitar smatra da je tužiteljeva oprema ispitana i odobrena uz jednu otvorenu primjedbu u veljači 2021. (Prilog R-16). Nakon zamjene fleksibilnih cijevi u rujnu 2021. otvorena primjedba društva DNV GL zatvorena je te je tužiteljeva oprema od rujna 2021. u potpunosti usklađena sa zahtjevima društva DNV GL.
144. Međutim, tuženik je 22. prosinca 2021. prema banci potvrdio da je tužitelj u prekršaju svojih jamstvenih obveza prema tuženiku po Ugovoru (Prilog C-21). Tuženik nije naveo da je tužitelj u prekršaju jamstvenih obveza po točki 10. Ugovora koji bi još postojao 22. prosinca 2021., čime bi tuženik potencijalno imao pravo na isplatu iznosa jamstva za ispunjenje uvjeta garancije (pogledajte Odgovor na tužbu, st. 92. – 99.).
145. Na temelju navedenog arbitar zaključuje da tuženik u prosincu 2021. nije imao pravo zahtijevati isplatu jamstva za ispunjenje uvjeta garancije od banke po točkama 9.3. i 10. Ugovora. Tužitelj stoga ima pravo na povrat iznosa od 54.416,10 EUR uvećanog za kamatu od 5 % godišnje od 3. siječnja 2022. (pogledajte Odgovor, st. 74 u kojem se priznaje kamata od 3. siječnja 2022.).

E. Potraživanje tuženika s osnove ugovorne kazne

1. Uvod

146. Tuženik potražuje isplatu ugovorne kazne u iznosu od 57.843,12 EUR (odnosno 10 % ugovorne cijene) zbog kašnjenja isporuke opreme i dokumentacije.
147. Stranke su se u točki 11. Ugovora sporazumjele da je tužitelj obavezan platiti tuženiku ugovornu kaznu ako ne ispuni svoje obveze po Ugovoru. Ugovorna kazna uređena je točkom 11. Ugovora i člancima 160. – 163. ZOO-a.
148. Točka 11. Ugovora glasi:

11. UGOVORNA KAZNA

- 11.1. U slučaju neispunjenja ugovornih obveza iz ovog Ugovora, kašnjenja s ispunjenjem obveza ili neurednog izvršenja obveza Prodavatelj je obavezan platiti Kupcu ugovornu kaznu u skladu s ovim člankom.
- 11.1.1. Ako Prodavatelj ne isporuči opremu i/ili dokumentaciju na datume isporuke utvrđene u ovom Ugovoru, Prodavatelj je dužan platiti Kupcu ugovornu kaznu u iznosu od 1 % (jedan posto) ugovorne cijene za svaki započeti tjedan kašnjenja, do maksimalno 10 % (deset posto) ugovorne cijene.

(Prilog C-2, članak 11.)

149. Da bi mogao potraživati isplatu ugovorne kazne po točki 11. Ugovora, tuženik mora dokazati da tužitelj nije isporučio opremu i/ili dokumentaciju na datume isporuke utvrđene Ugovorom (Prilog C-2, točka 11.).
150. Tužitelj u slučaju kašnjenja duuguje 1 % ugovorne cijene za svaki započeti tjedan kašnjenja, do iznosa od najviše 10 % ugovorne cijene. Da bi mogao potraživati isplatu cijelog iznosa kazne od 57.843,12 EUR, tuženik mora dokazati da je kašnjenje isporuke trajalo 10 tjedana.
151. Ako je kazna obećana s osnove kršenja ugovorenog vremena ili mjesta ispunjenja ugovornih obveza, vjerovnik može potraživati naplatu kazne uz ispunjenje ugovornih obveza pod uvjetom da nije izričito odustao od tog prava ili prihvatio ispunjenje ugovornih obveza bez zadržki (čl. 160(2) ZOO-a).
152. Po članku 160(2) ZOO-a podneseni zahtjev za naplatu ugovorne kazne gubi se ako vjerovnik bezuvjetno prihvati zakašnjelo ispunjenje ugovornih obveza, odnosno ako prihvati ispunjenje ugovornih obveza bez zadržavanja prava na naplatu kazne (Odluka suda 97 II 350; KOLLER, Das Vorbehaltserfordernis bei Verspätungsstrafen, iz: AJP 1996., str. 1518). Kako bi uvjerljivo dokazao da ima pravo potraživati naplatu ugovorne kazne, vjerovnik mora dokazati da je pravovremeno zadržao pravo na naplatu ugovorne kazne. Ako to ne učini, zahtjev se mora odbaciti (COUCHEPIN, La clause penale, 2008., st. 1615.; KOLLER, str. 1520).
153. U slučaju gubitka prava na naplatu kazne po članku 160(2) ZOO-a vjerovnik i dalje ima pravo potraživati naknadu štete na temelju članaka 97. et seq i 102. et seq. ZOO-a (CL-2, st. 21.).
154. Krivnja dužnika (nehaj ili namjera) predstavlja dodatan preduvjet za podnošenje zahtjeva za isplatu ugovorne kazne. Dužnik (ovdje tužitelj) mora dokazati da nije kriv (čl. 97. ZOO-a po analogiji; CL-2, st. 14.).
155. Na temelju navedenog arbitar će ispitati sljedeća pitanja:
- (i) je li tuženik dokazao da je tužitelj kasnio s ispunjenjem ugovornih obveza
 - (ii) je li tuženik dokazao da je pravovremeno zadržao pravo na isplatu ugovorne kazne
 - (iii) je li tužitelj dokazao da nije bio kriv za kašnjenje.

2. Kašnjenje isporuke

a. Ugovorni datumi isporuke

156. Tuženik navodi da je tužitelj tijekom cijelog projekta kasnio s isporukom opreme i dokumentacije (za pregled pogledajte Dodatak A Tuženikovu podnesku nakon rasprave). Međutim, najveći dio kašnjenja koji je stvarno poremetio tijek projekta odnosi se na tužiteljevu isporuku opreme po Ugovoru i Aneksima br. 1 i 2 (uvodna izjava tuženika u Zapisniku_26_10).
157. Tuženik u bitnome navodi da je oprema po Aneksima br. 1 i 2 trebala biti isporučena u dvije pošiljke. Prva je pošiljka trebala biti isporučena 1. studenog 2019., a druga 1. prosinca 2019. (Odgovor na tužbu, st. 28. et seqq.). Međutim, dio opreme iz prve i druge pošiljke ispušten je tek 2. rujna 2020. (Odgovor na tužbu, st. 30 et seqq.; Prilog R-24).
158. Tužitelj ne osporava da je dio opreme po Aneksima br. 1 i 2 ispušten tek 2. rujna 2020. Međutim, tužitelj navodi da to nije uzrokovalo neispunjenje ugovornih obveza. Tužitelj u bitnome navodi da datumi isporuke iz Aneksa br. 1 i 2. nikad nisu postali obvezujući jer tuženik tužitelju nije vratio potpisane kopije tih sporazuma (Odgovor na protutužbu, st. 32.). Tako su Aneksi br. 1 i 2 (kao i Aneksi br. 3, 4 i 7) stupili na snagu tek na dan kad je tužitelj isporučio, a tuženik prihvatio isporuku opreme i dokumentacije (Odgovor na protutužbu, st. 10.; Tužiteljev podnesak nakon rasprave, st. 42. et seqq.).
159. Nadalje, tužitelj navodi da je po čl. 82 ZOO-a imao pravo da odbije isporučiti opremu jer tuženik nije pravovremeno platio tužiteljeve fakture (Tužba protutužba [sic], st. 11.).
160. Arbitar smatra kako slijedi:
161. Opremu je po Ugovoru trebalo isporučiti u dvije pošiljke. Prema izvornom planu prva pošiljka trebala je biti isporučena 3. lipnja 2019., a druga 1. kolovoza 2019. (Prilog C-2, točka 4.2.). Aneksom br. 1 od 11. lipnja 2019. stranke su izmijenile Ugovor. Dodale su dodatni materijal opremi, odgodile datume isporuke (na 1. studenog 2019. za prvu pošiljku, odnosno 1. prosinca 2019. za drugu pošiljku) i povećale iznos kupoprodajne cijene (Prilog C-5, točka 2.4.).
162. Dana 12. srpnja 2019. tužitelj je potvrdio tuženikovu narudžbu na sljedeći način:

„Zahvaljujemo na vašoj narudžbenici iz gornjeg teksta koju smo zaprimili i sa zadovoljstvom potvrđujemo:					
Opseg isporuke:					
Stavka	Kol.	Jmj.	Opis	Jedinična cijena	Ukupna cijena (EUR)
001	1	Sustav	Protupožarni sustav „Minifog marine XP“	513.960,00	513.960,00
			Ukupna neto vrijednost narudžbe		513.960,00
Vrijeme isporuke: 1. 11. 2019. prva pošiljka 1. 12. 2019. druga pošiljka					

(Prilog C-5, str. 5)

163. Nije sporno da je Aneks br. 1 na koncu postao pravovaljan bez obzira na to je li tuženik vratio tužitelju njegovu potpisanu kopiju ili ne (Tužiteljev podnesak nakon rasprave, st. 41.). Tužitelj samo osporava tvrdnju da su datumi isporuke postali obvezujući. Arbitar smatra da su datumi isporuke iz Aneksa br. 1 bili obvezujući iz sljedećih razloga:
164. Kao prvo, Aneksom br. 1 odgođeni su datumi isporuke dviju pošiljki opreme s obzirom na izvorni dogovor o opremi iz Ugovora. Da Aneks br. 1 nije bio pravomoćno sklopljen, tužitelj bi bio obavezan isporučiti tu opremu u skladu s Ugovorom, odnosno na još ranije datume.
165. Kao drugo, tužitelj je 10. rujna 2019. zatražio plaćanje prvih 15 % cijene po Aneksu br. 1 (Prilog C-14). Tuženik je platio traženi iznos 12. ožujka 2020. (Zahtjev, st. 14.). Tužitelj stoga nije mogao imati daljnje dvojbe o tome smatra li se tuženik vezanim Aneksom br. 1 sve do datuma isporuke opreme u rujnu 2020.
166. Kao treće, istovremeni dokazi upućuju na to da je tuženik očekivao isporuku oko datuma navedenih u Aneksu br. 1 i 2. Dana 3. prosinca 2019. tuženik je naglasio tužitelju da mu je obećana isporuka do 47. tjedna (odnosno između 18. i 24. studenog 2019.), ali da još nije primio ni prvu ni drugu „porciju“ u skladu s Ugovorom:

Dobro, možda ne u petak, ali zašto ne onda u ponedjeljak... odlučili smo pristati na drugu porciju jer nam je obećana isporuka najkasnije do 47. tjedna (poslije su nastupili neki problemi, razumijemo).

Sad smo u 49. tjednu i još nemamo ni prvu ni drugu porciju koju smo dogovorili u Ugovoru.

(Prilog R-5, str. 2)

167. Dana 4. prosinca 2019. tuženik je zatražio od tužitelja da „požuri isporuku“ (Prilog R-5; pogledajte Odgovor na tužbu, st. 32, neosporeno u Odgovoru na protutužbu, st. 34.). Dana 10. prosinca 2019. tuženik je zaprimio prvu pošiljku od tužitelja (Prilog R-42).
168. Uzimajući u obzir navedeno, arbitar nije uvjeren da je tuženik samo (prešutno) prihvatio Aneks br. 1 tako što se nije usprotivio tužiteljevim isporukama u drugoj polovici 2020. Naprotiv, čini se da su obje stranke još 2019. smatrale da je Aneks br. 1 obvezujući te su međusobno zahtijevale ispunjenje obveza po tom Aneksu (tužitelj je uputio zahtjev za plaćanje 10. rujna 2019., Prilog C-14; tuženik je uputio zahtjev za isporuku 3. prosinca 2019., Prilog R-5).
169. Aneksom br. 2 od 16. prosinca 2019. stranke su dodale dodatni materijal opremi i ponovno povećale kupoprodajnu cijenu. Iako su datumi isporuke prve i druge pošiljke već bili prošli, stranke nisu izmijenile datume isporuke (Prilog C-6, točka 2.2.). Dana 8. siječnja 2020. tužitelj je ponovno potvrdio tuženikovu narudžbu, ali bez navođenja datuma isporuke.

„Zahvaljujemo na vašoj narudžbenici iz gornjeg teksta koju smo zaprimili i sa zadovoljstvom potvrđujemo: Opseg isporuke:					
Stavka	Kol.	Jmj	Opis	Jedinična cijena (EUR)	Ukupna cijena (EUR)
001	1	Sustav	Protupožarni sustav „Minifog marine XP“	544.161,02	544.161,02
			Ukupna neto vrijednost narudžbe		544.161,02
Uvjeti isporuke:			DAP, Split		

(Prilog C-6, str. 4)

170. Tužitelj ne navodi da su se stranke sporazumjele o daljnjoj odgodi datuma isporuke iz Aneksa br. 1 tijekom pregovora o sklapanju Aneksa br. 2 ili u bilo kojem trenutku nakon toga.

171. Arbitar stoga zaključuje da su datumi isporuke iz Aneksa br. 1 ostali obvezujući. Prva pošiljka opreme trebala je biti isporučena 1. studenog 2021., a druga 1. prosinca 2019. (Prilog C-5, točka 2.4.).

b. Kašnjenje isporuke opreme

172. Tuženik navodi da su neki dijelovi opreme koja se isporučivala po Aneksima br. 1 i 2 (odnosno do 1. studenog ili 1. prosinca 2019.) isporučeni tek 2. rujna 2020. (Odgovor na tužbu, st. 30., 35.). Tužitelj ne osporava tu činjenicu (Odgovor na protutužbu, st. 32., 37.).

173. Prema tome, razlika između ugovorenih i stvarnih datuma isporuke iznosila je više od 10 tjedana (što je trajanje kašnjenja po kojem se može potraživati naplata pune ugovorne kazne po točki 11.1.1. Ugovora).

174. Tužitelj tvrdi da isporuka nije kasnila unatoč toj razlici jer je po članku 82. ZOO-a imao pravo odbiti izvršiti ugovorne obveze (Odgovor na protutužbu, st. 11., 32., 37.; Tužiteljev podnesak nakon rasprave, st. 47. et seq.).

175. Kako je navedeno u prethodnom tekstu, kako bi izbjegao kršenje, dužnik mora uložiti prigovor s osnove neispunjenja ugovornih obveza („*Einrede des nicht erfüllten Vertrages*“) (pogledajte prethodni tekst, st. 116.).

176. Iako tužitelj tvrdi da je imao pravo odbiti ispuniti obveze, ne iznosi dokaze da je stvarno odbio ispuniti obveze s osnove tuženikovih nepodmirenih plaćanja (Odgovor na protutužbu, st. 11.).

177. Konkretno, tužitelj nije dokazao da je odbio izvršiti isporuke s osnove neplaćane fakture br. 7-45.258 od 9. siječnja 2020. na iznos od 4.530,15 EUR (Prilog C-15). Naprotiv, činjenica da je tužitelj izvršio isporuke po Ugovoru i aneksima Ugovora dana 20. ožujka 2020. (Prilog R-45), 15. svibnja 2020. (Prilog R-25) i 2. rujna 2020. (Prilog R-24) pokazuje da je ih odlučio izvršiti bez obzira na nepodmirena plaćanja.

178. Pozivajući se na zapisnik sa sastanka od 18. lipnja 2020. (Prilog C-37), tužitelj tvrdi da je prema tuženiku potvrdio da će „možda odbiti izvršiti isporuku opreme jer tuženik nije podmirio plaćanja u ukupnom iznosu od 385.442,85 EUR“ (Odgovor na protutužbu, st. 11., moje isticanje).

179. Međutim, tužitelj je 18. lipnja 2020. već kasnio s isporukom opreme po Aneksima br. 1 i 2. Zapisnik sa sastanka od 18. lipnja 2020. dalje pokazuje da do tog datuma nije odbio izvršiti isporuku bilo kojeg dijela opreme.

Naprotiv, najavio je da će neisporučeni materijali biti isporučeni u 26. ili 27. tjednu 2020. (Prilog C-37, str. 1).

180. Nadalje, tužiteljeva faktura br. 7-45.414 na iznos od 380.912,70 EUR odnosi se na 70 % ukupne vrijednosti ugovora. To plaćanje dospjelo je tek po isporuci prve i druge pošiljke po Aneksima br. 1 i 2 (Prilozi C-2, točka 8.1.; C-16). Tužitelj stoga nije mogao odbiti izvršiti isporuku prve i druge pošiljke s osnove neplaćene fakture br. 7-45.414.
181. S obzirom na to da nema dokaza da je tužitelj stvarno uložiti prigovor zbog neispunjenja obveza u smislu članka 82. ZOO-a zbog toga što tuženik nije ispunio obveze plaćanja po Ugovoru, arbitar zaključuje da je tužitelj kasnio s isporukom po Ugovoru i Aneksima br. 1 i 2. Budući da je kašnjenje trajalo više od 10 tjedana, tuženik je, u načelu, imao pravo potraživati naplatu ugovorne kazne u iznosu od 10 % ugovorne cijene po točki 11. Ugovora.
182. Nije sporno da je tužitelj na kraju ispunio obveze po Ugovoru (Tuženikov podnesak nakon rasprave, st. 62.). Da bi imao pravo potraživati naplatu kazne uz ispunjenje ugovornih obveza, tuženik mora dokazati da nije prihvatio tužiteljevo ispunjenje ugovornih obveza bez zadržki (pogledajte čl. 160(2) ZOO-a i st. 152. iz gornjeg teksta).

3. Zadržavanje prava na naplatu kazne

183. Ako je kazna obećana s osnove kršenja ugovorenog roka za ispunjenje obveza, vjerovnik može potraživati naplatu kazne uz ispunjenje obveza ako nije prihvatio ispunjenje ugovora bez zadržki (čl. 160(2) ZOO-a). Iz toga proizlazi da je pravovremeno iznošenje zadržke uvjet za zadržavanje prava na potraživanje naplate kazne (Odluka Trgovačkog suda u Zürichu, HG120238-O od 10. srpnja 2014., st. 5.2.3.). Bezuvjetno prihvaćanje zakašnjelog ispunjenja obveza uzrokuje gubitak prava na potraživanje naplate kazne (CL-2, st. 21.; Odluka suda 97 II 352, st. 2.a; COUCHEPIN, st. 1601.).
184. Zadržka se iznosi tako da vjerovnik mora izraziti namjeru potraživanja naplate kazne. Ta izjava mora biti jasna i nedvosmislena (COUCHEPIN, La clause penale, 2008., st. 1607.).
185. Izjava o zadržavanju prava na naplatu kazne smatra se pravovremenom ako se iznese prilikom isporuke (Odluka suda 97 III 350; COUCHEPIN, st. 1617.: „*le faitre doit manifester son intention au plus tard lors de la livraison [...]*“, neslužbeni prijevod: „*kupac mora izraziti svoju namjeru najkasnije prilikom isporuke*“). U slučaju više djelomičnih isporuka vjerovnik je dužan iznijeti posebnu zadržku za svaku zakašnju isporuku (Odluka Trgovačkog suda u Zürichu, HG120238-O od 10. srpnja 2014., st. 5.3.2.1.2.):

/Tekst na njemačkom jeziku/

Neslužbeni prijevod (moje isticanje):

U skladu s prethodno navedenim (usp. st. 5.2.3. iznad) tužitelj je u slučaju kašnjenja isporuka ipak trebao izričito izraziti da zadržava pravo na naplatu kazne najkasnije u roku koji se predviđa u sklopu redovnog poslovanja. Tužitelj je trebao iznijeti posebnu zadržku u vezi sa svakom zakašnjelom isporukom. Tužitelj to ne navodi pa se stoga eventualni zahtjev za naplatu kazne ne može uzeti u obzir samo iz tog razloga.

186. Moguće je iznijeti zadržku prije isporuke. Međutim, u tom slučaju vjerovnik mora pokazati definitivnu namjeru da naplati kaznu (KOLLER, Das Vorbehaltserfordernis bei Verspätungsstrafen, iz: AJP 1996., str. 1517).
187. Tužitelj je isporučio opremu po Aneksima br. 1 i 2 u nekoliko djelomičnih isporuka, uključujući isporuke od 10. prosinca 2019., 6. ožujka 2020., 20. ožujka 2020., 15. svibnja 2020. i 2. rujna 2020. (Prilog A Tuženikovu podnesku nakon rasprave; Odgovor na tužbu, st. 30. et seqq.; Odgovor na protutužbu, st. 31.). Da bi zadržao ugovornu kaznu, dovoljno je da tuženik dokaže da je pravovremeno zadržao pravo na naplatu kazne u vezi s jednom tužiteljevom zakašnjelom isporukom.
188. Prema navodima tužitelja tuženik je prvi put iznio potraživanja po zakašnjoj isporuci u e-poruci od 26. travnja 2021. (Tužba, st. 20., 29.; Odgovor na protutužbu, st. 18.):

Poštovani g. Oliver, u privitku se nalaze naši izračuni potraživanja za štetu koju je uzrokovao Minimax, a zbog koje je došlo do kašnjenja isporuke broda kupcu.

Vaše kašnjenje s ispunjenjem ugovorne obveze u vezi s isporukom dokumentacije iznosi devet tjedana po točki 2.1. ugovora, 52.009,20 EUR, 48 tjedana po točki 2.2., 277.382,40 EUR, 70 tjedana po točki 2.3., 277.382,40 EUR, 59 tjedana po točki 4.2., 340.949,20 EUR, kašnjenje primopredaje sustava 633.000 EUR, što je zajedno dovelo do kašnjenja isporuke broda.

(Prilog C-20, str. 5)

189. U odgovoru na tužbu i protutužbi tuženik ne navodi da je izrazio namjeru potraživanja naplate kazne zbog kašnjenja prilikom prihvaćanja više djelomičnih isporuka od tužitelja tijekom 2020. Samo navodi da nije prihvatio primopredaju opreme bezuvjetno prilikom potpisivanja izvještaja o ispitivanju 5. veljače 2021. (Odgovor na tužbu, st. 46.). Prema navodima tuženika prihvatio je primopredaju tužiteljeva sustava samo „uz prigovor“ i „sa zadržkama u vezi s primjedbama DNV-GL-a“ (pogledajte Odgovor na tužbu, st. 46.).

Privremene primjedbe kupca:
UZ PRIGOVOR SAMO KAO SVJEDOK
U SKLADU S PRIMJEDBAMA DRUŠTVA DNV-GL
5. 2. 2021. /potpis nečitak/

(Prilog R-18)

190. Primjedbe društva DNV GL nisu se odnosile na kašnjenje u smislu da oprema ili dokumentacija nije isporučena u roku koji su stranke definirale ugovorom. Iako je DNV GL zatražio da mu se dostave određeni certifikati i izračuni, ažuriranje priručnika za rad i zamjenu fleksibilnih cijevi, nisu spomenuti nikakvi ugovorni rokovi isporuke ni kazne zbog kašnjenja (Prilog R-17).

Stoga nije providno da je tuženik svojim zadržkama na primjedbe društva DNV GL izrazio namjeru da naplati kaznu zbog kašnjenja (a tuženik to ni ne tvrdi niti dokazuje) niti na koji je način to učinio (pogledajte Odgovor na tužbu, st. 44. et seqq.).

191. Tuženik u podnesku nakon rasprave navodi da je „dosljedno slao obavijesti tužitelju da će zbog kašnjenja isporuke doći do naplate kazni te se žalio na tužiteljevo kašnjenje s isporukom„ (Tuženikov podnesak nakon rasprave, st. 62.). Kako bi dokazao taj navod, tuženik upućuje na četiri dokumenta, konkretno na Priloge C-2, R-6, R-7 i R-19.
192. Arbitra smatra da nije moguće izvesti zaključak koji tuženik nastoji izvesti na temelju dokaza kojim potkrjepljuje svoje navode:
193. Prilog C-2 predstavlja Ugovor od 20. studenog 2018., koji ne sadržava nikakav jasan prigovor zbog kašnjenja ni informacije o mogućim kaznama.
194. Daljnji dokumenti koji se navode kao dokazi sadržavaju dva upućivanja na kazne, konkretno dvije e-poruke od 15. srpnja 2020. (Prilog R-6) i 24. ožujka 2021. (Prilog R-19). Međutim, arbitar tumači da tuženik tamo upućuje na kazne zbog „kašnjenja isporuke broda“ (Prilog R-19), odnosno kazne koje bi tuženik eventualno morao platiti konačnom vlasniku u slučaju kašnjenja primopredaje broda. U e-poruci od 15. srpnja 2020. tuženik od tužitelja traži hitnu isporuku upravo kako bi izbjegao takve kazne. E-poruka od 24. ožujka 2021. poslana je nekoliko tjedana nakon isporuke. Arbitar ne smatra da ta korespondencija predstavlja tuženikov (pravovremeni) iskaz definitivne namjere da naplati bilo kakvu kaznu koju mu tužitelj navodno duguje po Ugovoru nakon isporuke (pogledajte prethodni tekst, st. 186.).
195. Konačno, Prilog R-7 sadržava e-poruke koje su stranke razmijenile od 15. srpnja 2020. do 26. listopada 2020. U posljednjoj e-poruci iz te serije predstavnik tuženika napisao je tužitelju sljedeće:

„Poštovani Marco – riječ je o kašnjenju isporuke koje će uzrokovati poremećaj kalendara proizvodnje i brodogradnje te posljedično kašnjenje isporuke broda

(Prilog R-7, str. 1)

196. Iako ta komunikacija sadržava prigovor zbog kašnjenja isporuke, ne spominju se nikakve kazne. Arbitar nije uvjeren da je tužitelj morao protumačiti tu komunikaciju kao izraz tuženikove definitivne namjere da naplati kaznu na račun tužitelja, a u vezi s kašnjenjem isporuke opreme ili dokumentacije.
197. Ukratko, dokazi koje iznosi tuženik ne podržavaju njegov navod da je dosljedno slao obavijesti tužitelju da će zbog kašnjenja isporuke doći do naplate kazni. Prilozi na koje tuženik upućuje u svojem podnesku nakon rasprave ne sadržavaju nedvosmislenu izjavu o zadržavanju prava na naplatu ugovorne kazne zbog kašnjenja isporuke opreme ili dokumentacije. Tuženik nije ispunio teret dokazivanja u vezi s nužnim zadržavanjem prava na naplatu kazne prilikom (ili prije) tužiteljeve zakašnjele isporuke u smislu članka 160(2) ZOO-a (pogledajte prethodni tekst, st. 152. i 184. – 186.).

4. Zaključak

198. Utvrđuje se da je tužitelj isporučio opremu po Ugovoru, Aneksu br. 1 i Aneksu br. 2 sa zakašnjenjem koje je trajalo znatno više od 10 tjedana. Tuženik može potraživati naplatu kazne uz ispunjenje ugovornih obveza ako nije prihvatio ispunjenje ugovora bez zadržki u smislu članka 160(2) ZOO-a i ako tužitelj ne dokaže da nije počinio nikakvu pogrešku.
199. Tuženik u odgovoru na tužbu i protutužbi nije naveo da je zadržao pravo na naplatu ugovorne kazne kad je prihvatio zakašnjelu isporuku opreme i dokumenata od tužitelja (pogledajte prethodni tekst, st. 186. – 189.). Tuženik stoga nije ispunio teret dokazivanja pa se zahtjev za naplatu ugovorne kazne mora odbiti (pogledajte prethodni tekst, st. 152. i 185.).
200. Čak i ako se uzmu u obzir argumenti koje je tuženik iznio u svojem podnesku nakon rasprave i dokumenti na koje upućuje u podnesku, ne može se utvrditi da je postojalo dovoljno i pravovremeno zadržavanje prava na naplatu ugovorne kazne.
201. Stoga se nužno smatra da je tuženik izgubio pravo na potraživanje ugovorne kazne zbog kašnjenja isporuke po članku 160(2) ZOO-a.
202. Na temelju navedenog nije potrebno izvoditi zaključak o tome je li tužitelj uspio dokazati da nije bio kriv.
203. Iz toga proizlazi da tužitelj ne duguje tuženiku ugovornu kaznu od 57.843,12 EUR pa tuženik stoga ne može prebiti iznos glavnog zahtjeva tužitelja s iznosom te kazne.

F. Potraživanje tuženika s osnove štete

1. Zakonske odredbe i struktura analize

204. Ako dužnik kasni s ispunjenjem obveze, vjerovnik može kumulativno zahtijevati pružanje usluge i naknadu štete nastale zbog kašnjenja. Obveza naknade štete zbog kašnjenja proizlazi već iz članka 97. ZOO-a. To je ponovno izričito navedeno u članku 103(1) ZOO-a pa ponovljeno u članku 106(1) ZOO-a u vezi s novčanim tražbinama, kao i u članku 107(2) ZOO-a u vezi sa sinalagmatičnim ugovorima.
205. Naknada štete naplaćuje se ako su ispunjeni opći uvjeti za naknadu štete:
- (i) povreda ugovora (ovdje kašnjenje i/ili neuredno ispunjenje)
 - (ii) šteta
 - (iii) uzročno-posljedična veza između povrede i štete
 - (iv) krivnja (nehaj ili namjera).
206. Vjerovnik mora uspostaviti uzročno-posljedičnu vezu između povrede ugovora i nastale štete. Razumna vjerojatnost uzima se kao dokazni standard za utvrđivanje prirodne uzročnosti („*natürliche Kausalität*“) (BK-WEBER/EMMENEGGER, čl. 97. ZOO-a st. 530.). U skladu s tim dokaznim standardom dokazi su pruženi ako postoje objektivni razlozi u prilog točnosti činjenične tvrdnje pa ne bi bilo razumno uzeti u obzir druge eventualne mogućnosti (Odluka suda 140 III 610, st. 4.1.).
207. Arbitar će u nastavku ispitati jesu li ispunjeni uvjeti za potraživanje naknade štete s obzirom na četiri tuženikova zahtjeva:

- (i) iznos od 256.676,55 EUR za troškove financiranja u razdoblju od 1. do 13. veljače 2021. (Odgovor na tužbu, st. 55.),
- (ii) iznos od 44.794,13 EUR za dodatne radne sate tehničara i voditelja projekta u razdoblju od listopada 2020. i ožujka 2021. (Odgovor na tužbu, st. 56.),
- (iii) iznos od 63.823,68 EUR za dodatne troškove „*proizvodnje, radnika (plaće i naknade), električne energije, osiguranja itd.*“ u razdoblju od 1. do 13. veljače 2021. (Odgovor na tužbu, st. 57.),
- (iv) iznos od 2.200.000 EUR zbog smanjenja cijene koje je tuženik bio primoran ugovoriti s konačnim vlasnikom broda (Odgovor na tužbu, st. 58.).

2. Troškovi financiranja

208. Tuženik navodi da je zbog tužiteljeva kašnjenja i neurednog ispunjenja ugovora pretrpio dodatne troškove financiranja. Tuženik smatra da je tužitelj odgovoran za troškove nastale zbog kašnjenja primopredaje broda konačnom vlasniku. Međutim, tuženik u tom konkretnom kontekstu ne smatra da je tužitelj odgovoran za cjelokupno kašnjenje (od 1. veljače 2021. do 1. travnja 2021.). Tuženik potražuje samo troškove financiranja za razdoblje od 13 dana, odnosno od 1. veljače 2021. do 13. veljače 2021., dana kad je društvo DNV GL odobrilo tužiteljevu opremu (Odgovor na tužbu, st. 54. et seq.).
209. Konkretno, tuženik potražuje naknadu troškova u iznosu od 19.744,35 EUR dnevno, odnosno ukupno 256.676,55 EUR (Odgovor na tužbu, st. 55; pogledajte i Odgovor, st. 38. u kojem se navode dnevni troškovi financiranja u iznosu od 16.397,52 EUR). Tuženik navodne troškove financiranja potkrjepljuje i dokazuje Prilozima R-22, R-28, R-29 i R-30.
210. Prema navodima tuženika „*očito je da je kašnjenje isporuke i puštanje u rad protupožarnog sustava bilo glavni uzrok kašnjenja primopredaje broda*“ (Tuženikov podnesak nakon rasprave, st. 26.). Iako manji nedostaci na brodu obično ne ometaju primopredaju i mogu se naknadno popraviti, nikako nije moguće predati brod ako on ne sadržava funkcionalan i odobren protupožarni sustav (Tuženikov podnesak nakon rasprave, st. 26.).
211. Tužitelj s druge strane navodi da je tuženik sam uzrokovao kašnjenje primopredaje broda, pa tako i sve dodatne troškove financiranja koji su nastali zbog kašnjenja primopredaje (Odgovor na protutužbu, st. 56. et seq.). Tužitelj među ostalim navodi da je tuženik nekoliko puta mijenjao narudžbu tijekom faze ugradnje, uključujući putem Aneksa br. 7 od 13. siječnja 2021. koji je potvrđen 27. siječnja 2021. (Odgovor na protutužbu, st. 23.; Tužiteljev podnesak nakon rasprave, st. 83.). Nadalje, tuženik navodno nije dovršio ugradnju tužiteljeve opreme do 5. veljače 2021. (Tužiteljev podnesak nakon rasprave, st. 76. – 79.). Dodatno, drugi dijelovi broda, poput sustava za otkrivanje požara i dizala, nisu bili pušteni u rad u trenutku kad je brod trebao biti predan konačnom vlasniku (Odgovor na protutužbu, st. 7.; Zapisnik_15_18; CWS-2, st. 2.).
212. Tužitelj navodi da je iz Priloga R-29 (prijevod u Prilogu R-29a) razvidno da je tuženik ili preuzeo nove kredite ili nije amortizirao svoje kredite nakon 13. veljače 2021. Tužitelj zaključuje da nije mogao uzorkovati troškove financiranja jer bi tuženik inače amortizirao kredite nakon 13. veljače 2021. (Tužiteljevi komentari na prijevode, st. 2.1.).
213. Stranke ne osporavaju sljedeće činjenice ili za njih postoje istovremeni dokumentarni dokazi:

- (i) stranke su u siječnju 2021. zaključile Aneksa br. 6 i 7 Ugovora. Tužitelj je pravodobno isporučio dodatnu opremu koja je naručena po tim Aneksima u siječnju 2021. (Tužiteljev podnesak nakon rasprave, st. 25.; Dodatak A Tuženikovu podnesku nakon rasprave).
 - (ii) Dana 5. veljače 2021. sustav je ispitan u prisustvu predstavnika klasifikacijskog društva DNV GL, tužitelja i tuženika. G. Akinci u ime tužitelja dodao je dvije primjedbe na izvješće o ispitivanju, od kojih se jedna odnosila na ugradnju mlaznica i prskalica (Prilog C-12, Prilog R-16, str. 16).
 - (iii) Od 5. do 11. veljače 2021. tužitelj je rješavao popis otvorenih komentara i primjedbi inspektora. Dana 11. veljače 2021. zatražio je potvrdu da su svi otvoreni problemi zatvoreni. DNV GL je uputio odgovor 13. veljače 2021.: „Hvala na vašem pozitivnom odgovoru i komentarima u nastavku zatvoreno [sic]“ (Prilog R-17; Zapisnik_68_10).
 - (iv) Dana 13. veljače 2021. društvo DNV GL odobrilo je sustav uz jednu preostalu primjedbu, konkretno da će se fleksibilne cijevi morati zamijeniti novim, homologiranim cijevima (Prilog C-12, str. 16; Odgovor na tužbu, st. 54.; Tuženikov podnesak nakon rasprave, st. 16.).
 - (v) Dana 1. travnja 2021. brod je isporučen konačnom vlasniku (Odgovor na tužbu, st. 58; Odgovor na protutužbu, st. 60.).
214. Utvrđeno je da je tužitelj kasnio s ispunjenjem barem dijela svojih obveza (pogledajte prethodni tekst, st. 156. – 171.). Nadalje, nesporno je da je tužitelj bio dužan riješiti preostalu primjedbu društva DNV GL u vezi s fleksibilnim cijevima (Zapisnik_73_9). Arbitar će u nastavku ispitati je li bilo koja od tih okolnosti uzrokovala kašnjenje primopredaje broda konačnom vlasniku nakon 1. veljače 2021. (a time i navodne dodatne troškove financiranja).
215. Po tuženikovom vlastitom pregledu sva oprema po Ugovoru i Aneksima br. 1 do 5 bila je isporučena do 12. prosinca 2020. (Dodatak A Tuženikovu podnesku nakon rasprave). Arbitar nije uvjeren da je kašnjenje primopredaje broda nakon 1. veljače 2021. uzrokovalo tužiteljevo kašnjenje s isporukom tijekom 2020. iz sljedećih razloga.
216. Kao prvo, stranke su sklopile sporazum o isporuci dodatne opreme po Aneksima br. 6 i 7 u siječnju 2021. (Prilog C-10; C-11). Tuženik ne navodi da su te isporuke kasnile. Naprotiv, tuženik sam sugerira da je 19. siječnja 2021. u roku isporučeno 20 dodatnih prskalica po Aneksu br. 7 (Dodatak A Tuženikovu podnesku nakon rasprave). Nije jasno zašto bi puštanje u rad tužiteljeva sustava kasnilo zbog tužiteljevog kašnjenja s isporukama u 2020., ali ne i zbog dodatnih narudžbi napravljenih u siječnju 2021.
217. Kao drugo, stranke su 5. veljače 2021. ispitale sustav zajedno s inspektorom iz društva DNV GL (Prilog C-12). U tom trenutku sve mlaznice i prskalice još nisu bile ugrađene u skladu s nacrtima (Prilog C-12, str. 16). Iako je tužitelj bio dužan isporučiti opremu, tuženik je bio odgovoran za njezinu ugradnju (Tužiteljev podnesak nakon rasprave, st. 77.; Odgovor na tužbu, st. 39.; Zapisnik_64_22; Prilog C-2).
218. Kao treće, inspektor je sastavio popis primjedbi koje je trebalo riješiti 5. veljače 2021. ili oko tog datuma (Prilog R-17). Inspektor je posebno zahtijevao određene certifikate, tehničke listove i izračune, kao i reviziju priručnika. Bez obzira na to mogu li se ta otvorena pitanja pripisati kašnjenju tužiteljeve isporuke ili dodatnim narudžbama koje je tuženik postavio u siječnju 2021., utvrđuje se da ih je tužitelj do 13. veljače 2021. riješio na zadovoljstvo inspektora iz društva DNV GL-a (Prilog R-17, str. 1).
219. Kao četvrto, društvo DNV GL odobrilo je tužiteljev sustav (uz jednu preostalu primjedbu) 13. veljače 2021. Od tog datuma tužiteljev sustav nije predstavljao prepreku za primopredaju broda:

[...] To još

traje od 5. do 13. veljače kada je, da, onda je 13. veljače
inspektor potpisao inspekcijsko izvješće i izjavio, „U redu, sad
sam potpisao ovo izvješće pa možete predati brod.“
(Zapisnik_39_8).

220. Brod ipak nije isporučen konačnom vlasniku sve do 1. travnja 2021. (Prilog C-31). Činjenica da je između datuma odobrenja tužiteljeva sustava i datuma primopredaje broda proteklo šest tjedana potvrđuje tužiteljevu tvrdnju da je primopredaja broda kasnila iz drugih razloga. Na primjer, jer drugi dijelovi broda, kao što su dizala, još nisu bili pušteni u rad (Odgovor na protutužbu, st. 7.; CWS-2, st. 2.; pogledajte i Zapisnik_16_3).
221. Kao peto, tuženik je u početku sugerirao da je tužitelj konačno isporučio fleksibilne cijevi tipa koji je odobrilo društvo DNV GL 24. ožujka 2021. ili oko toga datuma (Odgovor, st. 49., 65.; Odgovor na tužbu, st. 52., 91., 97.; RWS-1, st. 5.: „Sjećam se da Minimax u ožujku 2021. još nije bio isporučio sve po ugovoru“). Tuženik upućuje na e-poruku od 24. ožujka 2021. u kojoj stoji: „*isporuka broda odgođena je dok se ovo ne riješi[...]*“ (Prilog R-19).
222. Ako se može dokazati da je tužitelj kasnio s isporukom sve do ožujka 2021., to bi moglo objasniti zašto je tuženik predao brod tek 1. travnja 2021. Međutim, tuženik nije uspio dokazati da je tuženik u spornom vremenskom okviru izvršio ikakve daljnje isporuke.
223. Naprotiv, svjedok tužitelja g. Blank potvrdio je na raspravi da tužitelj nije izvršio nikakve daljnje isporuke nakon 6. veljače 2021.:

G. ZAHN: U redu, hvala vam. Dakle, prvo bi pitanje bilo u vezi s puštanjem sustava u rad. Je li Minimax isporučio bilo kakvu opremu nakon 5. veljače 2021., odnosno je li Minimax izveo bilo kakav servis na brodu nakon tog datuma?

A. Ne, otišli smo s lokacije 6. veljače, ali prvo je bio zadnji dan u brodogradilištu i otad se nismo nijednom vraćali niti isporučili dodatni materijal.
(Zapisnik_45_9)

224. Tužitelj nadalje nije zamijenio fleksibilne cijevi 24. ožujka 2021. ili oko tog datuma, već tek u rujnu 2021. (Prilog C-45). Svjedok tužitelja g. Akinci potvrdio je u svojoj izjavi svjedoka i na raspravi da ih je zamijenio tek u rujnu 2021. (CWS-2, st. 3; Zapisnik_95_4).

225. Svjedok tuženika g. Debeljak priznao je da fleksibilne cijevi očito nisu zamijenjene u ožujku 2021., već u rujnu 2021.:

a. U redu, zatim imam nekoliko pitanja u vezi s pisanom izjavom svjedoka koju ste podnijeli. Mislim da ste u -- da, u stavku 5. iznijeli tvrdnju da Minimax sve do ožujka 2021. nije isporučio sve po ugovoru?

A. Da. Radi se o -- ona cijev nije isporučena. Jučer sam napokon dobio informacije od nekih svojih ljudi -- ne znam tko im je dao te informacije -- da je Minimax isporučio tu cijev, posljednji dio, u rujnu 2021.

a. Znači, mislite na fleksibilne cijevi iz komentara klasifikacijskog društva?

A. Da, da, to sam ovdje objasnio. (Zapisnik_122_11., moje isticanje)

226. Ovime se utvrđuje da su fleksibilne cijevi zamijenjene u rujnu 2021., odnosno nekoliko mjeseci nakon isporuke broda konačnom vlasniku dana 1. travnja 2021. Činjenica da fleksibilne cijevi nisu bile homologirane od strane društva DNV GL stoga nije bila prepreka za primopredaju broda unatoč tužnikovu suprotnom navodu od 24. ožujka 2021. (Prilog R-19; Odgovor na tužbu, st. 52.; Tužnikov podnesak nakon rasprave, st. 23.).

227. Iz toga proizlazi da tuženik nije ponudio uvjerljiv razlog zbog kojeg se brod mogao isporučiti tek 6 tjedana nakon što je inspektor odobrio tužiteljev sustav. Naprotiv, vjerodostojnim se čini da je primopredaja broda kasnila iz drugih razloga koji su bili neovisni o stjecanju odobrenja tužiteljeva sustava. Na temelju navedenog arbitar nije uvjeren da bi stjecanje odobrenja tužiteljeva sustava prije 1. veljače 2021. omogućilo raniju primopredaju broda i time spriječilo nastanak troškova financiranja koje tuženik potražuje na ime naknade štete.

228. Zaključno, tužnikov zahtjev za naknadu troškova financiranja odbija se jer tuženik nije dokazao da je postojala prirodna uzročno-posljedična veza između tužiteljeva kašnjenja i/ili neurednog izvršenja ugovornih obveza i kašnjenja primopredaje broda konačnom vlasniku.

229. Na temelju navedenog nije potrebno detaljno razmatrati navodni iznos štete.

3. Troškovi tehničara

230. Tuženik navodi da su „[z]bog problema koji su se pojavili tijekom ugradnje tužiteljeve opreme između listopada 2020. i ožujka 2021. određeni tehničari za puštanje u rad, strojari i vođa projekta (tužnikov podizvođači) morali provesti nekoliko dodatnih radnih sati na projektu“ (Odgovor na tužbu, st. 56.).

To je navodno uzrokovalo dodatne troškove u iznosu od 44.794,13 EUR koji se mogu pripisati tužitelju (Odgovor na tužbu, st. 56.).

231. Tuženik dokazuje svoje potraživanje s pomoću Priloga C-20 i R-30 – R-33 (prijevodi u R-31a – R-33a).
232. Tužitelj navodi da nema dokaza koji bi potkrijepili postojanje navodnih „problema“ s tužiteljevom opremom (Tužiteljev podnesak nakon rasprave, st. 61) i da tuženik nije mogao imati probleme do ožujka 2021. jer je sustav uspješno ispitan 5. veljače 2021. (Odgovor na protutužbu, st. 58.).
233. Nadalje, tužitelj je izrazio sumnju u vezi s troškovima tehničara i voditelja projekta, odnosno jesu li to stvarno bili dodatni troškovi ili su planirani od početka. Isto tako dovodi u pitanje navode da su troškovi uopće povezani s tužiteljevim ispunjenjem Ugovora i da su nastali na temelju rada na tužiteljevom sustavu (Odgovor na protutužbu, st. 58.; Tužiteljevi komentari na prijevode, st. 2.1. et seq.; Tužiteljev podnesak nakon rasprave, st. 60.).
234. U svojem podnesku nakon rasprave tuženik je pojasnio da Prilozi R-31a, R-32a i R-33a predstavljaju platne liste koje se odnose na pojedinačne tehničare koji su radili na predmetnom brodu. Ukupan broj sati rada svakog tehničara tijekom spornog mjeseca prikazan je pri vrhu svakog dokumenta. Tuženik navodi da se dodatni troškovi mogu pripisati tužitelju jer je tužiteljevo kašnjenje i neuredno ispunjenje obveza bilo glavni razlog kašnjenja primopredaje broda konačnom vlasniku (Tuženikov podnesak nakon rasprave, st. 38.).
235. Arbitar smatra da tuženik nije obrazložio kakvi su se to „problemi“ s tužiteljevom opremom navodno pojavili tijekom faze ugradnje. Tuženik je bio zadužen za ugradnju opreme (Tužiteljev podnesak nakon rasprave, st. 77.; Odgovor na tužbu, st. 39.; Zapisnik_25_8; Zapisnik_64_22), a postojanje problema tijekom faze ugradnje nužno ne podrazumijeva da su postojali nedostaci na opremi.
236. Nadalje, tuženik nije dovoljno detaljno obrazložio dodatne radove koji su navodno izvedeni, npr. nije objasnio koji su se dodatni zadaci morali izvesti zbog kojeg nedostatka ili „problema“ i koliko je vremena to zahtijevalo.
237. Završno, dokazi koje je predočio tuženik nisu sami po sebi jasni, a tuženik nije objasnio kako ti dokumenti dokazuju da su navedeni radni sati bili „dodatni sati“ koji su utrošeni na rad na tužiteljevom sustavu (Prilozi R-31a, R-32a, R-33a).
238. Tuženikova objašnjenja iz podneska nakon rasprave nisu razriješila navedene probleme. Kao prvo, tuženik nije uspostavio potrebnu uzročno-posljedičnu vezu između tužiteljevog kršenja ugovora i kašnjenja primopredaje broda (pogledajte prethodni tekst, st. 214. – 228.). Kao drugo, čak i da je tužiteljevo kršenje ugovora uzrokovalo dvomjesečno kašnjenje isporuke broda između 1. veljače i 1. travnja 2021., to ne objašnjava zašto bi se troškovi trojice tehničara koje je tuženik snosio od 1. studenog 2020. do 30. travnja 2021. (Prilozi R-31a – 33a) pripisali tužitelju.
239. Arbitar stoga zaključuje da tuženik nije dovoljno potkrijepio niti dokazao da je dodatne troškove tehničara koje potražuje snosio zbog tužiteljeva kršenja ugovora. Tuženikovo potraživanje po dodatnim troškovima tehničara u iznosu od 44.794,13 EUR odbija se.

4. Troškovi proizvodnje, električne energije, osiguranja i amortizacije

240. Tuženik potražuje dodatne troškove u iznosu od 63.823,68 EUR koji su mu navodno nastali zbog „*tužiteljeva kašnjenja i neurednog ispunjenja ugovora*“, a u vezi s „*proizvodnjom, radnicima (plaće i naknade), električnom energijom, osiguranjem itd.*“ (Odgovor na tužbu, st. 57.).
241. Tuženik je podnio tablični prikaz tih troškova u Prilogu R-34 (djelomičan prijevod u Prilogu R-34a). Tablični prikaz navodnih dodatnih troškova odnosi se na razdoblje od 1. do 13. veljače 2021. (Prilog R-34).
242. Nadalje, tuženik je podnio zbir dokumenata koji navodno sadržavaju dokaze o dodatnim troškovima (djelomičan prijevod u Prilogu R-35a).
243. Tužitelj navodi da Prilog R-34a sam po sebi ne sadržava dokaze o navedenim troškovima, kao ni bilo kakvu poveznicu sa sustavom koji je tužitelj isporučio (Odgovor na protutužbu, st. 59.; Tužiteljevi komentari na prijevode, st. 2.5.).
244. U vezi s Prilogom R-35a tužitelj navodi da je riječ o skupini raznih dokumenata na 200 stranica, od kojih se velika većina ne odnosi na tužiteljevo izvršenje Ugovora, pa čak ni na projekt/brod koji je predmet ove arbitraže (Tužiteljevi komentari na prijevode, st. 2.6.). Iako tuženik potražuje samo troškove za razdoblje od 1. do 13. veljače 2021., vremenski okvir unutar kojeg su troškovi navodno nastali nije razvidan iz većine dokumenata.
245. Tužitelj je naveo niz stranica koje se ne odnose na projekt brodogradnje o kojem je riječ (NB 487), već na druge projekte, npr. NB 485, NB 170, NB 774; NB 798 (Tužiteljevi komentari na prijevode, st. 2.6.).
246. Tužitelju je neshvatljivo po kojoj bi mu se osnovi uopće mogli pripisati neki od troškova koje potražuje tuženik. Tuženik je te troškove snosio potpuno neovisno o tužiteljevom izvršenju spornog projekta brodogradnje (npr. telekomunikacijski troškovi, naknade za uređenje voda, amortizacija kredita, troškovi goriva, troškovi hotela u Zagrebu (a brodogradilište je u Splitu), troškovi najma automobila, troškovi servisiranja dizala itd.) (pogledajte Tužiteljeve komentare na prijevode, st. 2.6.).
247. Tuženik se u svom podnesku nakon rasprave osvrnuo na tužiteljeve argumente. Konkretno, naglašava da se skraćenice „NB 170“, „NB 774“ i „NB 798“ ne odnose na druge projekte brodogradnje već na tekuće održavanje. Ti troškovi održavanja tretiraju se kao „*opći troškovi proizvodnje (OTP troškovi) koji su raspoređeni na pojedinačne projekte na mjesečnoj osnovi*“ (Tuženikov podnesak nakon rasprave, st. 39.). Tuženik navodi da isto vrijedi i za druge opće troškove, kao što su telekomunikacijski troškovi, komunalne usluge i naknade za uređenje voda, amortizacija kredita itd. (Tuženikov podnesak nakon rasprave, st. 40.).
248. Arbitar smatra da su dodatni troškovi koje potražuje tuženik navodno *[sic]* nastali zbog kašnjenja primopredaje broda konačnom vlasniku (Tuženikov podnesak nakon rasprave, st. 24.). Međutim, tuženik nije dokazao da je tužiteljevo kršenje Ugovora uzrokovalo kašnjenje primopredaje broda (pogledajte prethodni tekst, st. 213 – 228), pa tako ni dodatne troškove održavanja koji su navodno nastali od 1. do 13. veljače 2021. Budući da tuženik nije dokazao uzročno-posljedičnu vezu između navodnog kršenja ugovora i nastale štete, njegov se zahtjev odbija.
249. Na temelju navedenog nije potrebno detaljno razmatrati navodni iznos štete. Arbitar ipak naglašava da šteta u švicarskom pravu ima značenje nesvojevoljnog smanjenja imovine. Šteta odgovara razlici između trenutnog stanja imovine i potencijalnog stanja da nije došlo do štetnog događaja („*Differenztheorie*“, na engleskom „*difference theory*“, na hrvatskom „teorija razlike“).

Tuženik ne poriče da je mnoge potraživane troškove za proizvodnju, električnu energiju, osiguranje, amortizaciju itd. snosio neovisno o tužiteljevom izvršenju Ugovora (Tuženikov podnesak nakon rasprave, st. 40.). Nije jasno kako bi se tuženikova raspodjela takvih općih troškova proizvodnje na razne projekte mogla uskladiti s načelom štete po švicarskom pravu.

5. Smanjenje cijene broda

250. Završno, tuženik navodi da je „*morao pristati na smanjenje konačne cijene broda konačnom kupcu u iznosu od 2.200.000 EUR*“ (Odgovor na tužbu, st. 58.). Po ugovoru između tuženika i konačnog vlasnika tuženik je bio obavezan platiti kaznu od 100.000 EUR po danu kašnjenja nakon 1. veljače 2021. (RWS-1, st. 6.; Prilog R-9). Budući da je brod isporučen 1. travnja 2021., odnosno s kašnjenjem od oko 60 dana, tuženik tvrdi bi iznos kazne koju je morao platiti iznosio 6.000.000 EUR „*zbog Minimaxova kašnjenja*“ (Odgovor na tužbu, st. 58.). Tuženik je navodno proveo pregovore s konačnim vlasnikom te u nekoliko navrata pokušao smanjiti iznos kazne, što je u konačnici rezultiralo dogovorom o smanjenju kupoprodajne cijene za 2.200.000 EUR „*umjesto naplate kazne od oko 6.000.000 EUR*“ (Odgovor na tužbu, st. 58.).
251. Tužitelj ne osporava da je primopredaja broda kasnila te da je tuženik stoga dogovorio smanjenje cijene u iznosu od 2.200.000 EUR s konačnim vlasnikom. Međutim, tvrdi da kašnjenje primopredaje broda konačnom vlasniku u bitnome nije uzrokovao tužitelj, već sam tuženik (Odgovor na protutužbu, st. 60.).
252. Arbitar smatra da je na tuženiku bilo da dokaže postojanje uzročno-posljedične veze između tužiteljevog kršenja Ugovora i smanjenja cijene u iznosu od 2.200.000 EUR na koje je tuženik morao pristati kako ne bi morao platiti kaznu od 6.000.000 EUR zbog kašnjenja primopredaje broda. Kako je već navedeno u prethodnom tekst, tuženik nije dokazao da je tužiteljevo kršenje Ugovora uzrokovalo kašnjenje primopredaje broda (pogledajte prethodni tekst, st. 213. – 228.). Uzročno-posljedična veza između tužiteljevog kršenja Ugovora i smanjenja cijene od 2.200.000 EUR (dogovorenog s konačnim vlasnikom zbog kašnjenja primopredaje broda) stoga nije dokazana.
253. Na raspravi i u svojem podnesku nakon rasprave tuženik je tvrdio da je uz kašnjenje primopredaje broda postojao dodatni razlog zbog kojeg je bio primoran dogovoriti smanjenje cijene s konačnim vlasnikom. Tuženik je u bitnome naveo da je zbog otvorenog pitanja u vezi s fleksibilnim cijenama izdana tzv. svjedodžba o uvjetima klase, što je izazvalo nezadovoljstvo konačnog vlasnika (Zapisnik_41_5; Zapisnik_85_8; Tuženikov podnesak nakon rasprave, st. 29. – 33.).
254. U tom pogledu tužitelj navodi da tuženik nije dostavio nikakve dokaze koji pokazuju da je konačni vlasnik tražio smanjenje cijene zbog izdavanja svjedodžbe o uvjetima klase. Tužitelj navodi da su u sporazumu između tuženika i konačnog vlasnika u spisu (Prilog R-9) utvrđeni samo iznosi kazne zbog kašnjenja isporuke, ali u njemu se ne navodi se konačni vlasnik ima pravo na naplatu kazne ako se brod isporuči sa svjedodžbom o uvjetima klase (Tužiteljev podnesak nakon rasprave, st. 93.).
255. Arbitar naglašava da je tuženik u početnom podnesku tvrdio da bi „*potencijalno morao platiti golemu kaznu u iznosu od 6.000.000 EUR zbog Minimaxovih kašnjenja*“ (Odgovor na tužbu, st. 58., moje isticanje). Tuženik je izradio izračun potencijalnog iznosa kazne na temelju ugovorne obveze plaćanja 100.000 EUR po danu kašnjenja u korist konačnog vlasnika u razdoblju od oko 60 dana (od 1. veljače 2021. do 1. travnja 2021.) (pogledajte Odgovor na tužbu, st. 58.).

U tuženikovim početnim izračunima svjedodžba o uvjetima klase nije igrala nikakvu ulogu.

256. Tuženikov svjedok g. Debeljak u svojem iskazu o prvobitnom iznosu kazne koji je trebalo isplatiti konačnom vlasniku navodi:

„SPORAZUMOM O MJERAMA POTICAJA ZA ISPORUKU, Aneks br. 2 između Brodosplita i konačnog kupca, društva Vinson Expeditions LLC, predviđena je kaznu u iznosu od 100.000 EUR po danu kašnjenja u korist konačnog vlasnika. Na kraju smo se dogovorili s konačnim vlasnikom da će se umjesto plaćanja te kazne ukupna [opaska prevoditelja: u tekstu izvornika stoji „prove“, što nema značenja u kontekstu; vjerojatno se misli na „price“, cijena] koju konačni kupac plaća Brodosplitu umanjiti za 2,2 milijuna EUR.“

(RWS-1, st. 6., moje isticanje).

257. G. Debeljak je stoga u svojoj pisanoj izjavi svjedoka spomenuo kaznu zbog kašnjenja koja je ugovorena s konačnim vlasnikom. Objasnio je da je tuženik pristao na smanjenje cijene umjesto isplate kazne zbog kašnjenja. Nije spomenuo nikakvu odgovornost tuženika prema konačnom vlasniku zbog izdavanja svjedodžbe o uvjetima klase, a ni da je to igralo bitnu ulogu u pregovorima s konačnim vlasnikom.
258. Sporazumom o mjerama poticaja za isporuku na koji se g. Debeljak poziva propisano je da je tuženik dužan platiti 100.000 EUR po danu kašnjenja ako se brod isporuči nakon 1. veljače 2021. (Prilog R-9, točka 1(a) s izmjenama i dopunama, pogledajte i Zapisnik_37_3). Tuženik nije naveo da su sporazumom predviđene kazne (ili paušalna naknada) u slučaju izdavanja svjedodžbe o uvjetima klase, a tužitelj tvrdi da nisu predviđene (pogledajte prethodni tekst, st. 253. i 254.).
259. G. Debeljak je na raspravi naveo da je konačni vlasnik potraživao ukupno 6,6 milijuna EUR zbog kašnjenja isporuke i izdavanja uvjetne svjedodžbe (Tuženikov podnesak nakon rasprave, st. 27.; Zapisnik_108_18). Međutim, taj navod proturječi prethodnim podnescima tuženika (Odgovor, st. 41.; Odgovor na tužbu, st. 58.). Nadalje, svjedočanje g. Debeljaka ne dokazuje da je zbog izdavanja svjedodžbe o uvjetima klase nastala bilo kakva konkretna odgovornost tuženika prema konačnom vlasniku.
260. Tuženikovi navodi da mu svjedodžba o uvjetima klase nije bila po volji (pogledajte Tuženikov podnesak nakon rasprave, st. 30 i Prilog C-46) i da ima „ozbiljne implikacije u vezi s primopredajom i upotrebom broda“ (Tuženikov podnesak nakon rasprave, st. 31 i Zapisnik_107_15) Isto tako ne dokazuju bilo kakvo konkretno potraživanje konačnog vlasnika prema tuženiku s razloga izdavanja svjedodžbe o uvjetima klase.
261. Završno, svjedok tužitelja g. Blank potvrdio je da bi mu bilo draže imati čistu dokumentaciju da je on konačni vlasnik (Zapisnik_??_20: Tuženikov podnesak nakon rasprave, st. 33.). Međutim, na pitanje o tome zna li je li inspektorova primjedba u vezi s fleksibilnim cijenama ikako utjecala na konačnog vlasnika, g. Blank izjavio je da tužitelj nije razgovarao s konačnim vlasnikom (Zapisnik_74_6), sugerirajući da ne zna. Iskaz g. Blank stoga ne dokazuje postojanje konkretnog potraživanja konačnog vlasnika prema tuženiku s osnove izdane svjedodžbe o uvjetima klase.
262. Iz navedenog proizlazi da tuženik nije dokazao da je konačni vlasnik imao pravo na isplatu bilo kakvog iznosa kazne ili paušalne naknade s osnove svjedodžbe o uvjetima klase (a ni da je išta potraživao) (usp. Odgovor, st. 41.; Odgovor na tužbu, st. 58.; Tuženikov podnesak nakon rasprave, st. 29. – 33.).

Tuženik stoga nije uspio dokazati da je smanjenje cijene od 2.200.000 EUR (ili bilo koji konkretan dio tog iznosa) uzrokovano činjenicom da fleksibilne cijevi u početku nisu bile homologirane od strane društva DNV GL.

263. Slijedom navedenog tuženikovo potraživanje iznosa od 2.200.000 EUR zbog smanjenja cijene konačnom vlasniku odbija se.

6. Zaključak

264. Arbitar zaključno utvrđuje da su tuženikovi zahtjevi za naknadu štete koja je navodno proizašla iz tužiteljevog kašnjenja i/ili neurednog izvršenja Ugovora neutemeljeni te se odbijaju (uključujući sve zahtjeve za isplatu kamata).
265. Tuženikova izjava o prebijanju njegovih navodnih potraživanja s glavnim zahtjevom tužitelja stoga nema učinka.

X. RASPODJELA TROŠKOVA

A. Načela raspodjele troškova

266. Ugovor o arbitraži ne sadržava posebne odredbe o raspodjeli troškova.
267. Troškovi arbitraže i raspodjela tih troškova stoga su uređeni Pravilima ICC-a.
268. Člankom 38(1) Pravila ICC utvrđeno je:

„1. Troškovi arbitražnog postupka uključuju nagrade i troškove arbitara te administrativne troškove ICC-ja koje odredi Sudište, u skladu s tablicama izračuna koje su bile na snazi u vrijeme pokretanja arbitraže, zatim nagrade i troškove svih vještaka koje je imenovao arbitražni sud te razumne odvjetničke i druge troškove koje su stranke imale u arbitraži.“

269. Člancima 38(4) i 38(5) Pravila ICC utvrđeno je:

„4. Konačnim će se pravorijekom odrediti troškovi arbitraže te odlučiti koja će ih stranka snositi ili u kojem će ih omjeru snositi obje stranke.“

„5. Pri donošenju odluka o troškovima arbitražni sud može uzeti u obzir okolnosti koje smatra važnima uključujući i to koliko je svaka stranka postupak vodila učinkovito glede vremena i troška.“

270. Pri raspodjeli troškova arbitraže po Pravilima ICC-a arbitražni sud općenito donosi diskrecijsku odluku o tome koja će strana snositi troškove i u kojem opsegu. Raspodjela troškova s obzirom na ishod predmeta isto je tako glavno načelo kod donošenja odluke o troškovima u međunarodnoj arbitraži (FRY/MAZZA/GREENBERG, The Secretariat's Guide to ICC Arbitration, Pariz 2012., st. 3. – 1488.; SCHWARTZ, The ICC Arbitral Process – Part IV: The Costs of ICC Arbitration, ICC Bull 4/1993., str. 21).

B. Raspodjela troškova u ovom predmetu

271. U skladu s načelima iznesenim u prethodnom tekstu i u okviru diskrecijske odluke o raspodjeli troškova arbitar konkretno smatra kao u nastavku.
272. Tužitelju kao stranci u čiju je korist donesena presuda moraju se nadoknaditi svi razumni troškovi nastali u ovom arbitražnom postupku.

C. Troškovi ICC-a i arbitra

273. Sudište ICC-a utvrdilo je administrativne troškove ICC-a, kao i nagrade i troškove arbitra na sjednici od 7. ožujka 2024. na iznos od 95.000 USD.
274. U skladu s odlukom o raspodjeli troškova tuženik snosi troškove koje je utvrdilo Sudište ICC-a.
275. I tužitelj i tuženik uplatili su iznos od 47.500 USD na ime predujma Tajništvu. Predujam služi kao pokriće troškova ICC-a i arbitra.
276. S obzirom na uplaćene iznose predujma i troškove koje je utvrdilo Sudište ICC-a tuženik mora nadoknaditi tužitelju iznos od 47.500 USD.

D. Troškovi stranaka

277. Tužitelj potražuje troškove stranke u iznosu od 82.683 CHF na ime troškova zastupanja i 7.220,85 CHF na ime troškova (pogledajte Tužiteljev podnesak troškova od 22. siječnja 2024.).
278. Tuženik na ime troškova stranke potražuje troškove zastupanja u iznosu od 179.139,77 CHF uvećano za troškove rasprave (pogledajte Tuženikov podnesak troškova od 22. siječnja 2024.).
279. Stranke nisu podnijele primjedbe na troškovnik druge stranke unutar roka predviđenog za tu svrhu u postupovnom kalendaru.
280. S obzirom na to da arbitar smatra da je tužitelj stranka koja je dobila spor u ovom postupku, tuženik je u načelu obvezan nadoknaditi tužitelju razumne troškove stranke. Tuženik nema pravo na naknadu troškova.
281. S obzirom na vrijednost spora i složenost predmeta arbitar smatra da su troškovi pravnog zastupanja koje je podnio tužitelj razumni u smislu članka 38(1) Pravila ICC-a.
282. Usporedbom troškova koje je snosio tužitelj i troškova koje je snosio tuženik isto je tako potvrđeno da troškovi pravnog zastupanja tužitelja nisu nerazumni.
283. Slijedom navedenog tuženik mora nadoknaditi tužitelju troškove zastupanja u iznosu od 82.683 CHF, kao i troškove u iznosu od 7.220,85 CHF, odnosno ukupno 89.903,85 CHF.

XI. KONAČNI PRAVORIJEK (DISPOZITIV)

284. Iz razloga navedenih u prethodnom tekstu arbitar donosi sljedeću odluku:

- (i) nalaže se tuženiku da plati tužitelju:
- 15.950,28 EUR uvećano za kamatu od 5 % godišnje od 10. prosinca 2020. do potpune isplate,
 - 71.022,51 EUR uvećano za kamatu od 5 % godišnje od 4. travnja 2021. do potpune isplate,
 - 28.921,56 EUR uvećano za kamatu od 5 % godišnje od 13. svibnja 2021. do pune isplate,
 - 54.416,10 EUR uvećano za kamatu od 5 % godišnje od 3. siječnja 2022. do potpune isplate.
- (ii) Tuženiku se nalaže da plati tužitelju iznos od 47.500 USD na ime troškova ICC-a i arbitra.
- (iii) Tuženiku se nalaže da plati tužitelju iznos od 89.903,85 CHF na ime naknade za troškove stranke i troškove predmetnog postupka.
- (iv) Odbacuju se svi drugi zahtjevi i potraživanja.

Mjesto arbitraže: Zurich, Švicarska

Datum: 13. 3. 2024.

Arbitar

/Potpis nečitak/

Roxane Schmidgall

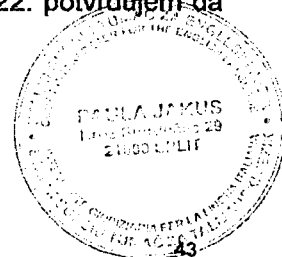
U 3 potpisana primjerka.

Distribucija putem Tajništva ICC-a.

Ja, Paula Jakus, stalni sudski tumač za engleski i talijanski jezik, ponovno imenovana rješenjem predsjednika Županijskog suda u Splitu broj 4 Su-64/2022-3 od 8. ožujka 2022. potvrđujem da gornji prijevod potpuno odgovara izvorniku sastavljenom na engleskom jeziku.

U Splitu, 26. 6. 2024., br. 505-2/2024.

GABRIEL

Paula Jakus

INTERNATIONAL COURT OF ARBITRATION
OF THE INTERNATIONAL CHAMBER OF COMMERCE

ICC Case No. 27790/GL

Place of Arbitration: Zurich, Switzerland

Final Award

Minimax Fire Solutions International GmbH
Industriestrasse 10/12
23840 Bad Oldesloe
Germany

("Claimant")

v.

Brodogradevna Industrija Split
dioničko društvo
Ulica Velimira Škorpika 11
10 000 Zagreb
Croatia

("Respondent")

(together the "Parties"; each individually a "Party")

before the sole arbitrator

Ms Roxane Schmidgall

("Arbitrator")

Table of Contents:

I. Definitions and Abbreviations	4
II. Parties, Counsel, ICC Secretariat, and Arbitrator.....	5
III. Summary of the Procedural History.....	7
IV. Jurisdiction, Place of Arbitration, Language, Applicable Law.....	9
V. Requests for Relief.....	10
A. Claimant's Relief Sought.....	10
B. Respondent's Relief Sought	11
VI. Amount in Dispute.....	12
VII. Factual Background of the Dispute	13
VIII. Summary of the Parties' Positions.....	14
A. Principal Claims	14
1. Summary of Claimant's Position.....	14
2. Summary of Respondent's Position.....	14
B. Counterclaims	15
1. Summary of Respondent's Position.....	15
2. Summary of Claimant's Position.....	17
IX. Analysis.....	19
A. Issues to Be Decided and Structure of the Analysis	19
B. Applicable Law.....	19
C. Outstanding Contract Price and Default Interest.....	20
1. Introduction.....	20
2. Advance Payment Request 5	20
3. Advance Payment Request 6	21
4. Final Invoice	22
5. Conclusion.....	23
D. Warranty Guarantee	23
E. Respondent's Claim for Contractual Penalty.....	24
1. Introduction.....	24
2. Delay in Delivery	26
3. Reservation of the Penalty.....	29
4. Conclusion.....	32
F. Respondent's Claim for Damages	32
1. Legal Requirements and Structure of Analysis	32
2. Financing Costs	33
3. Engineer Costs.....	36
4. Production, Electricity, Insurance, and Amortization Costs.....	38

5. Price Reduction for the Vessel.....	39
6. Conclusion.....	41
X. Allocation of Costs	41
A. Principles of Cost Allocation	41
B. Allocation of Costs in the Present Case	42
C. Costs and Expenses of the ICC and the Arbitrator	42
D. Costs and Expenses of the Parties	42
XI. Final Award (Dispositive Section).....	43

I. DEFINITIONS AND ABBREVIATIONS

1. The following table contains the definitions and abbreviations used in this award:

Answer	Respondent's Answer to the Request for Arbitration dated 31 August 2023
CHF	Swiss Franc
CISG	United Nations Convention on Contracts for the International Sale of Goods
CMC	Case Management Conference held on 12 September 2023
CO	Swiss Code of Obligations
Contract	Contract No. Q-23113 for purchase and sale of internal fire extinguishing system for NB 487, concluded between the Parties
Court	International Court of Arbitration of the International Chamber of Commerce
DFC	Decision of the Swiss Federal Court
DNV GL	Classification society which was to certify and approve the equipment
et seq. / et seqq.	<i>et sequens</i> (and the following one) / <i>et sequentes</i> (and the following ones)
EUR	Euro
Final Owner	Quark Expeditions, Respondent's customer
ICC	International Chamber of Commerce
ICC Rules	ICC Arbitration Rules as in force from 1 January 2021
p.	page/pages
para.	paragraph/paragraphs
p.a.	per annum
PHB	Any Party's Post-Hearing Brief dated 22 January 2024
PILA	Swiss Private International Law Act
P.O.	Procedural Order
Provisions	Expedited procedure provisions of the ICC Rules

Request	Claimant's Request for Arbitration dated 25 April 2023
Secretariat	Secretariat of the ICC Court
SoC	Claimant's Statement of Claim dated 22 September 2023
SoD	Respondent's Statement of Defense and Counterclaim dated 6 November 2023
SoD CC	Claimant's Statement of Defense to Counterclaim dated 5 December 2023
Transcript_#_#	Reference to the hearing transcript by page and first line
USD	United States Dollars

II. PARTIES, COUNSEL, ICC SECRETARIAT, AND ARBITRATOR

2. Claimant (as defined on the cover page is)

Minimax Fire Solutions International GmbH
Industriestrasse 10/12
23840 Bad Oldesloe
Germany

and is represented by

Mr. Emanuel Zloczower
Mr. Tenzing Zahn
Von Ins Wyder Zumstein
Kochergasse 6
Postfach
3001 Bern
Switzerland

Tel. +41 31 328 35 35
E-mails: ezloczower@zloczower.ch
tenzing.zahn@bern.law

3. Respondent (as defined on the cover page) is

Brodogradevna Industrija Split
dioničko društvo
Ulica Velimira Škorpika 11
10 000 Zagreb
Croatia

and is represented by

Mr. Roman Baechler
Ms. Dilber Devitre
Homburger AG
Prime Tower
Hardstrasse 201
8005 Zurich
Switzerland

Tel. +41 43 222 12 36
E-mails: roman.baechler@homburger.ch
dilber.devitre@homburger.ch

4. The team members in charge of this case at the ICC Secretariat are

Dr. Greg Lourie, Counsel	direct dial number: +33 1 49 53 28 83
Ms. Nicole Knebel, Deputy Counsel	direct dial number: +33 1 49 53 28 85
Mr. Fredrik Opsjøn Lindmark, Deputy Counsel	direct dial number: +33 1 49 53 29 50
Ms. Dimitra A. Tsakiri, Deputy Counsel	direct dial number: +33 1 49 53 30 29
Ms. Maren Höhn, Assistant	direct dial number: +33 1 49 53 30 27
Ms. Lily Mateo, Assistant	direct dial number: +33 1 49 53 30 99
Ms. Diana Schnitter, Assistant	direct dial number: +33 1 49 53 28 44

E-mail: ica3@iccwbo.org

Address:
Secretariat of the ICC International Court of Arbitration
Team 3
33-43 avenue du Président Wilson
75116 Paris
France,

5. The sole arbitrator in the present proceedings is

Roxane Schmidgall
GABRIEL Arbitration AG
Rämistrasse 6
8001 Zurich
Switzerland

Tel: +41 44 206 20 80
E-Mail: r.schmidgall@gabriel-arbitration.ch

III. SUMMARY OF THE PROCEDURAL HISTORY

6. Claimant commenced the arbitration pursuant to Article 4(2) of the ICC Arbitration Rules as in force from 1 January 2021 ("ICC Rules") with its Request for Arbitration dated 25 April 2023 ("Request"). The Secretariat of the International Court of Arbitration of the International Chamber of Commerce ("Secretariat") received the Request on 3 May 2023 (Secretariat's letter to Claimant dated 12 May 2023).
7. The Secretariat notified Respondent of the Request by letter dated 14 June 2023 and invited Respondent to submit its Answer to the Request ("Answer"). It referred to Article 30 ICC Rules pursuant to which the Expedited Procedure Provisions ("Provisions") apply if the amount in dispute does not exceed the amounts referred to under Article 1(2) of Appendix VI, subject to the conditions set forth in Article 30(3) ICC Rules.
8. By letter dated 26 July 2023, the Secretariat noted that the Respondent had received the Request on 16 June 2023 and that the time limit for submitting the Answer had expired on 17 July 2023 without an Answer having been submitted. The Secretariat informed the Parties that the Provisions applied.
9. The Secretariat noted that the arbitration agreement did not provide for the number of arbitrators. It pointed to Article 2 of Appendix VI whereby the International Court of Arbitration of the International Chamber of Commerce ("Court"), notwithstanding any contrary provision of the arbitration agreement, may appoint a sole arbitrator. The Secretariat announced that it would soon be in a position to invite the Court to constitute the arbitral tribunal.
10. On 11 August 2023, Respondent informed the Secretariat that Respondent had changed its corporate seat from Split to Zagreb. The communications of the Secretariat of 14 June and 26 July 2023 had been addressed to Respondent's offices in Split and did not reach the relevant persons in the legal department in Zagreb until 3 August 2023. Therefore, Respondent requested a new deadline to submit the Answer.
11. After Claimant agreed to a short extension, the Secretariat informed the Parties on 16 August 2023 that Respondent was granted an extension until 31 August 2023 to submit its Answer. Furthermore, the Secretariat informed the Parties that the Court had, at its session of 3 August 2023, fixed the number of arbitrators at one.
12. On 24 August 2023, the Court appointed Ms. Roxane Schmidgall as sole arbitrator upon the Swiss National Committee's proposal (Art. 13(3) ICC Rules). The file was transmitted to the Arbitrator on 25 August 2023.
13. On 31 August 2023, i.e. after the constitution of the arbitral tribunal, Respondent submitted its Answer. It raised a cross-claim in the amount of EUR 2'509'757.44. After declaring set-off in the amount of EUR 188'155.75, it raised a counterclaim in the remaining amount of EUR 2'321'601.69 (Answer, para. 74 et seq.).
14. On 1 September 2023, the Secretariat noted that the amount in dispute was newly estimated at USD 2'508'683. Therefore, the Court would examine whether to readjust the advance on costs.
15. On 12 September 2023, a Case Management Conference ("CMC") pursuant to Article 24 ICC Rules was held between the Parties and the Arbitrator. Pursuant to Article 4 of the Provisions, the final award must be rendered within six months from this date, i.e., by 12 March 2024.

16. On 13 September 2023, the Arbitrator issued Procedural Order No. 1 ("P.O. 1") and the Procedural Timetable.
17. On the same day, the Arbitrator issued Procedural Order No. 2 ("P.O. 2"), in which she admitted Respondent's counterclaim (Art. 3(2) of the Provisions).
18. On 21 September 2023, Respondent requested the Court to decide, under Article 1(4) of Appendix VI to the ICC Rules, that the Provisions would no longer apply to the present proceedings.
19. On 22 September 2023, Claimant submitted its Statement of Claim ("SoC").
20. On 6 November 2023, Respondent submitted its Statement of Defense and Counterclaim ("SoD").
21. On 9 November 2023, the Court decided that the Provisions shall continue to apply. Furthermore, it adjusted the advance on costs from USD 31'000 to USD 95'000 (Article 37 ICC Rules).
22. On 5 December 2023, Claimant submitted its Statement of Defense to Counterclaim ("SoD CC"). In its submission, Claimant requested that Exhibit R-30 be removed from the file. Furthermore, Claimant noted that Exhibits R-31 – R-35 were not readable in crucial parts due to a lack of translation (SoD CC, para. 58 et seq.).
23. By e-mail of 13 December 2023, the Arbitrator directed Respondent to submit translations of the material parts of Exhibits R-31 – R-35 by 15 December 2023.
24. On 15 December 2023, the cut-off date as per the Procedural Timetable, both Parties submitted additional exhibits (Exhibits C-43 – C-47 and R-36 – R-55) and their respective witness examination requests. Furthermore, Respondent submitted the requested translations (Exhibits R-29a, R-31a, R-32a, R-33a, R-34a, R-35a).
25. Claimant requested to cross-examine Respondent's witness Mr. Tomislav Debeljak while reserving the right to withdraw the request for cross-examination. It repeated its request that Exhibit R-30 be removed from the file. Should Exhibit R-30 remain on file, Claimant requested to cross-examine Ms. Mateja Herceg (also reserving the right to withdraw this request). Finally, Claimant filed a brief explanation on the additional exhibits filed on the cut-off date (Exhibits C-43 – C-47).
26. Respondent confirmed that it would like to cross-examine Claimant's witnesses Mr. Oliver Blank and Mr. Baris Akinci at the evidentiary hearing. It objected to Claimant's unsolicited submission filed along with its additional exhibits and requested that certain parts of Claimant's submission be disregarded and struck off the record.
27. On 18 December 2023, an organizational conference call took place for the discussion of the further proceedings and the organization of the evidentiary hearing.
28. On 20 December 2023, the Arbitrator issued Procedural Order No. 3 ("P.O. 3") on the preparation of the hearing. She denied Claimant's request to remove Exhibit R-30 from the file and directed Claimant to file any comments on Exhibits R-29a, R-31a, R-32a, R-33a, R-34a, and R-35a by 29 December 2023. Respondent's request to disregard and strike off the file parts of Claimant's submission of 15 December 2023 was denied. It was determined and ordered that the evidentiary hearing would be held in person at the premises of counsel for Respondent in Zurich, Switzerland, on 11 January 2024.

29. On the same day, Claimant objected to Exhibits R-42, R-43, R-45, and R-46, which Respondent had filed on the cut-off date.
30. On 21 December 2023, the Arbitrator invited Respondent to comment on Claimant's objections by 29 December 2023. Furthermore, Respondent was directed to submit any missing pages of Exhibits R-42 and R-46 within the same time limit.
31. On 29 December 2023, Claimant confirmed without reservations that it wished to cross-examine Respondent's witness Mr. Debeljak. Furthermore, it filed its comments on the translated Exhibits R-29a – R-35a ("**Claimant's comments on translations**").
32. On the same day, Respondent submitted a complete version of Exhibit R-46 (as Exhibit R-46a) and its comments on Claimant's objections of 20 December 2023. It requested the Arbitrator to reject Claimant's objections.
33. Furthermore, Respondent informed the Arbitrator that its witness Mr. Debeljak was unable to travel to Zurich on 11 January 2024 due to prior commitments and that he would give his evidence via video-conferencing link.
34. On 3 January 2024, the Arbitrator issued Procedural Order No. 4 ("**P.O. 4**") on Claimant's objections to Respondent's Exhibits. She rejected Claimant's objections insofar as they have not already been granted and resolved (by submission of Exhibit R-46a, a complete version of Exhibit R-46).
35. By e-mail of the same day, the Arbitrator directed the Parties to confer and seek to agree on the form and modalities of Mr. Debeljak's examination and inform her of their agreement by 8 January 2024.
36. The evidentiary hearing was held on 11 January 2024.
37. On 22 January 2024, the Parties submitted their Post-Hearing Briefs and cost submissions.
38. On 30 January 2024, the Arbitrator closed the proceedings in accordance with Article 27 ICC Rules and informed the Secretariat and the Parties of the date by which she expected to submit the draft award for the Court's scrutiny (Art. 34 ICC Rules).
39. On 16 February 2024, the Arbitrator submitted the draft award for the Court's scrutiny.
40. At its sessions of 7 and 8 March 2024, the Court extended the time limit for rendering the final award until 30 April 2024 and approved the draft award, respectively.

IV. JURISDICTION, PLACE OF ARBITRATION, LANGUAGE, APPLICABLE LAW

41. With respect to arbitral jurisdiction over its claims, Claimant in its Request (see para. 6) relied on the Contract No. Q-23113 for purchase and sale of internal fire extinguishing system for NB 487, concluded between the Parties (Exhibit C-2; "**Contract**"). The Contract contains the following arbitration agreement in Clause 13.2:

"All disputes arising out of or in connection with the present Contract shall be finally settled under the Rules of Arbitration of the International Chamber of Commerce by one or more arbitrators appointed in accordance with the said Rules. The governing law shall be Swiss, the place of arbitration shall be Zurich, Switzerland and the language of the arbitration shall be English."

(Exhibit C-2, Clause 13.2)

42. In its Answer (see para. 9), Respondent noted that the Parties agreed that Clause 13.2 of the Contract contained an arbitration clause, pursuant to which any dispute shall be referred to arbitration under the ICC Rules.
43. The place of arbitration is Zurich, Switzerland (Exhibit C-2, p. 13; Request, para. 9; Answer, para. 10). Since the place of arbitration is in Switzerland and the arbitration is international, Chapter 12 of the Swiss Private International Law Act ("PILA") applies as *lex arbitri* (Art. 176 PILA).
44. The language of the arbitration is English (Exhibit C-2, p. 13; Request, para. 9; Answer, para. 10).
45. Swiss law is applicable to the Contract (Exhibit C-2, p. 13; Request, para. 9; Answer, para. 11).

V. REQUESTS FOR RELIEF

A. Claimant's Relief Sought

46. In the Request (p. 2), Claimant requests as follows:

The respondent is to be ordered

1. to pay the claimant the amount of EUR 170 310 45, plus 5% interest
 - on EUR 15'950 28 since 10 11 2020,
 - on EUR 71 022 51 since 05 03 2021,
 - on EUR 28'921 56 since 13 04 2021,
 - on EUR 54'416 10 since 03 01 2022, and
2. to bear the entire costs of the arbitration within the meaning of Art. 38 of the ICC Rules of Arbitration

(Request, p. 2)

47. Claimant resubmitted these requests without amendments in its Statement of Claim.
48. In its Statement of Defense to the Counterclaim, Claimant submitted the following additional requests:

In addition to the pleas submitted with the Full statement of Claim, Claimant request that the sole arbitrator

1. Dismisses the counterclaim in its entirety
2. Orders Respondent to bear all costs of the arbitration proceedings and compensate the Claimant for all expenses incurred in connection with the arbitration proceedings

(SoD CC, p. 2)

49. In its Post-Hearing Brief, Claimant amended its pleas. Specifically, it changed the start date for the calculation of interest for two amounts claimed. Claimant upheld and confirmed all other pleas (Claimant's PHB, p. 2).

50. The relevant requests are thus (Claimant's PHB, p. 2 and SoD CC, p. 2):

The Respondent is to be ordered to pay the Claimant the amount of EUR 170'310.45 plus 5% interest

- On EUR 15'950.28 since 10.12.2020;
- On EUR 71'022.51 since 04.04.2021;
- On EUR 28'921.56 since 13.04.2021;
- On EUR 54'416.10 since 03.01.2022.

In addition, Claimant requests that the Arbitrator

- Dismisses the counterclaim in its entirety.
- Orders Respondent to bear all costs of the arbitration proceedings and compensate the Claimant for all expenses incurred in connection with the arbitration proceedings.

B. Respondent's Relief Sought

51. In its Answer, Respondent requests as follows:

Respondent respectfully requests that the Sole Arbitrator:

1. Dismisses Claimant's claims in their entirety.
2. Declares that Claimant owes Respondent penalties and damages in the amount of EUR 2'509'757.44.
3. Orders Claimant to pay Respondent EUR 2'321'601.69 plus interest at 5% p.a from August 31, 2023 until full and final payment.
4. Orders Claimant to bear all costs of the arbitration proceedings, including costs and expenses of the ICC International Court of Arbitration and the Arbitral Tribunal, and
5. Orders Claimant to compensate the Respondent for all costs incurred in connection with the arbitration including attorneys' fees, management costs, witness' and experts' costs, if any.

The Respondent reserves the right to amend and / or modify its prayers for relief and to bring new or amended claims related to the matters in dispute.

(Answer, p. 2)

52. In its Statement of Defense and Counterclaim, Respondent amended its requests as follows:

Respondent respectfully requests that the Sole Arbitrator:

Primarily,

1. Declares that Claimant owes Respondent penalties and damages in the amount of EUR 2'510'878.12.
2. Orders Claimant to pay Respondent EUR 2'381'647.97 plus interest at 5% p.a. from August 31, 2023 until full and final payment.

Subsidiarily,

3. Declares that Claimant owes Respondent penalties and damages in the amount of EUR 2'565'294.36.
4. Orders Claimant to pay Respondent EUR 2'377'138.61 plus interest at 5% p.a. from August 31, 2023 until full and final payment.

In any event,

5. Dismisses Claimant's claims in their entirety.
6. Orders Claimant to bear all costs of the arbitration proceedings, including costs and expenses of the ICC International Court of Arbitration and the Arbitral Tribunal.
7. Orders Claimant to compensate the Respondent for all costs incurred in connection with the arbitration including attorneys' fees, management costs, witness' and experts' costs, if any.

The Respondent reserves the right to amend and / or modify its prayers for relief and to bring new or amended claims related to the matters in dispute.

(SoD, p. 2)

53. As Claimant did not object to the admissibility of Respondent's requests for relief, the Arbitrator considers that Respondent's requests for relief in the Statement of Defense and Counterclaim (and repeated in the PHB) shall serve as the basis for the present decision.

VI. AMOUNT IN DISPUTE

54. The amount in dispute is EUR 2'551'958.42 (principal claims of EUR 170'310.45 and counterclaims of EUR 2'381'647.97).

VII. FACTUAL BACKGROUND OF THE DISPUTE

55. Claimant is a German company which develops, manufactures and sells fire extinguishing systems. Respondent is a Croatian shipyard whose main activity is the construction of vessels.
56. In late 2018, the Parties entered into an agreement for the purchase and sale of Claimant's fire extinguishing system "Minifog marine XP" for a polar expedition cruise ship Respondent was building for a company called Quark Expeditions as the Final Owner of the vessel (Exhibit C-2; Exhibit R-1).
57. Originally, the plan was to deliver the vessel to the Final Owner in October 2020. However, the project was delayed. The Parties disagree on the reason for this delay.
58. Claimant in essence submits that Respondent caused the delays by not providing the necessary technical clarifications and by continuously ordering new equipment without, however, signing the required Annexes to the Contract and by not commissioning other parts of the vessel in time (among other things, see summary in SoD CC, para. 56).
59. Respondent in turn submits that the entire project timeline was derailed due to Claimant's default in delivering the necessary equipment and documentation under the Contract. It submits that the deadline for handing over the vessel to the Final Owner had to be postponed to 1 February 2021 due to Claimant's delayed and defective performance of the Contract and that further delays beyond 1 February 2021 were also caused by Claimant (SoD, para. 38 et seq.; Transcript_36_13).
60. The fire extinguishing system was delivered and installed in the course of 2020 and early 2021. After installation of the system, it had to be tested and approved by the classification society DNV GL. Claimant's system was tested on 5 February 2021. DNV GL approved the system on 13 February 2021, however, with a remark that the flexible hoses then used would have to be replaced by new hoses of DNV GL approved type (Exhibit R-16).
61. On 1 April 2021, i.e. two months after the (already postponed) deadline of 1 February 2021, the vessel was finally delivered to the Final Owner (Exhibit C-31). The flexible hoses were replaced by DNV GL approved type hoses in September 2021 (Transcript_95_4; Transcript_122_16).
62. In the present proceedings, Claimant requests payment of the outstanding purchase price of EUR 115'894.35 for the fire extinguishing system delivered. Furthermore, it seeks reimbursement of a warranty guarantee in the amount of EUR 54'416.10, which it claims Respondent unrightfully drew.
63. Respondent, in turn, requests a contractual penalty for the delayed delivery of equipment and documentation by Claimant in the amount of EUR 57'843.12. Furthermore, it claims a total of EUR 2'565'294.36 as damages purportedly caused by Claimant's delayed and defective performance of the Contract.

VIII. SUMMARY OF THE PARTIES' POSITIONS

A. Principal Claims

1. Summary of Claimant's Position

a. Outstanding Contract Price

64. Claimant in essence submits that the Parties, through the Contract and its Annexes 1-7 agreed that Respondent would pay a total of EUR 578'431.20 for the fire extinguishing system delivered by Claimant (see Request, para. 10 et seq.). While Respondent paid EUR 462'536.85, EUR 115'894.35 plus default interest at 5% are still outstanding and payable (Request, para. 14).

b. Warranty Guarantee

65. Claimant submits that it issued three bank guarantees in favor of Respondent. In particular, Claimant issued a warranty guarantee for 10% of the contract price in accordance with Clause 9.3 of the Contract. When this bank guarantee was last issued, the contract price amounted to EUR 544'161.02 and thus the guarantee covered an amount of EUR 54'416.10 (Request, para. 15; Exhibit C-19).
66. Respondent demanded the payout of the warranty guarantee by letter of 22 December 2021 stating to the bank that Claimant was "*in breach of its warranty obligations towards the Buyer under the Contract*" (Exhibit C-20).
67. The guarantee amount of EUR 54'416.10 was paid by the bank to Respondent on 3 January 2022 at the expense of Claimant (Exhibit C-23; Request, para. 18).
68. Claimant in essence argues that Respondent had no right to draw the warranty guarantee, as it did not claim any breach of warranty obligations. Rather, Respondent claimed a contractual penalty and damages for alleged delay, which were, however, not covered by the warranty guarantee (Request, para. 22 et seq.).
69. According to Claimant, Respondent was not entitled to draw the warranty guarantee on the basis that Claimant had delivered flexible hoses which were not DNV GL approved type. Respondent's activation demand dates 22 December 2021. At this point in time, the issue of the flexible hoses had been resolved and Respondent had no basis to draw the warranty guarantee (Claimant's PHB, para. 32).

2. Summary of Respondent's Position

a. Outstanding Contract Price

70. Respondent acknowledges that the final contract price under the Contract and its seven amendments stood at EUR 578'431.20 (Answer, para. 18) and that Claimant had a claim for unpaid invoices of EUR 115'894.35 (SoD, para. 107 et seq.). However, Respondent submits that Claimant's interest claims are miscalculated (Answer, para. 55 et seq.).
71. According to Respondent, Claimant's claims with interest can be quantified as follows: EUR 115'894 plus 5% interest from 13 May 2021 until 31 August 2023 = EUR 129'230.15 (Answer, para. 74).

72. Respondent declared set-off of this amount against its counterclaims (Answer, para. 71). According to Respondent, Claimant's claims for unpaid invoices plus interest are thus to be deemed satisfied as of 31 August 2023 (Answer, para. 73).

b. Warranty Guarantee

73. In its Answer, Respondent notes that Claimant claims reimbursement of the warranty guarantee of EUR 54'416.10 plus interest at 5% from 3 January 2022. Respondent declared set-off of this amount against its counterclaims (Answer, para. 66 and 71).
74. According to Respondent, Claimant's claim for reimbursement of the warranty guarantee, plus interest, is to be deemed satisfied as of 31 August 2023 (Answer, para. 73).
75. In the Statement of Defense and Counterclaim, Respondent, however, submits that it was within its rights under Clause 9.3 and 10 of the Contract to draw the warranty guarantee. Respondent in essence argues that Claimant has no right to request the reimbursement of the amount paid to Respondent under the warranty guarantee (SoD, para. 93-99).

B. Counterclaims

1. Summary of Respondent's Position

a. Claimant's Delayed and Defective Delivery of Documentation and Equipment

76. According to Respondent, Claimant was to deliver documentation and equipment within strict deadlines fixed in the Contract (SoD, para. 8). The Parties modified the documentation and equipment to be provided and the deadlines for the delivery of the same with seven amendments also referred to as "Annexes" (SoD, para. 9).
77. Respondent in essence submits that Claimant delivered the documentation and equipment owed under the Contract with severe delay (SoD, para. 11 et seqq.). Specifically, Respondent asserts the following delays in Claimant's performance:¹
- (i) Documentation according to Clause 2.1. of the Contract was to be delivered by 17 December 2018. Claimant only delivered the documentation on 19 February 2019, i.e. with 9 weeks of delay (SoD, para. 12-13; Exhibits C-2; C-20).
 - (ii) Documentation according to Clause 2.2 was to be delivered together with the equipment, i.e. on 1 November or 1 December 2019. However, the documentation had not been completely delivered until 11 February 2021 (SoD, para. 14-16; Exhibits C-2, C-5, R-12, R-13, R-14, and R-17).
 - (iii) Documentation according to Clause 2.3 was to be delivered 15 days before delivery of the equipment. Respondent submits that this documentation should have included final versions of the instruction manual and maintenance manual. However, Claimant only delivered "*the revised manual*" on 11 February 2021 (SoD, para. 17-27; Exhibits C-2, C-5, C-8, R-2, and R-17).
 - (iv) The equipment according to Clause 2.4 of Annex 1 and 2.2 of Annex 2 to the Contract should have been delivered on 1 November 2019 (1st Parcel) and 1 December 2019 (2nd Parcel). However, Claimant did not deliver the entire equipment falling under this

¹ Respondent submitted an overview of all delays with regard to the equipment in Appendix A to Respondent's PHB.

provision until 2 September 2020 (SoD, para. 28-35; Exhibits C-5, C-6, R-6, R-7, and R-24).

- (v) The equipment according to Annex 4 to the Contract (nozzle galley duct type 202.073-0-G) was to be delivered by 15 October 2020. However, Claimant only delivered on 16 November 2020 (SoD, para. 36; Exhibits R-25 and R-26).
- (vi) The equipment according to Clause 2.2 of Annex 5 to the Contract was to be delivered by 18 November 2020. However, Claimant only delivered on 12 December 2020 (SoD, para. 37; Exhibits C-9 and C-26).

78. Respondent further submits that the equipment and documentation delivered by Claimant was often defective (Respondent's PHB, para. 13 et seqq.). According to Respondent, several problems with Claimant's equipment were discovered during commissioning and installation (SoD, para. 39 et seqq.). It was not before 13 February 2021 that all except one of the outstanding issues were solved. The remaining unresolved issue was that the flexible hoses for the pump connections were not DNV GL approved type (Respondent's PHB, para. 16).

b. Penalty for Delayed Performance

79. Respondent argues that as per Clause 11 of the Contract, the seller shall pay to the buyer a contractual penalty in the amount equivalent to 1% of the contract price for each started week of a delay in delivery, up to a maximum of 10% (SoD, para. 60). Due to the various delays in the delivery of documents and equipment, Claimant allegedly owes Respondent EUR 57'843.12 as penalty (i.e., 10% of the contract price, see SoD, para. 63).
80. Respondent argues that it never waived its right to claim the contractual penalty, nor did it ever accept the late delivery of the equipment and documentation without reservation (Respondent's PHB, para. 62). According to Respondent, it consistently informed Claimant that its late delivery would result in penalties and complained about Claimant's late delivery (Respondent's PHB, para. 62 with reference to Exhibits R-6; R-7; and R-19).

c. Further Damage Caused by Claimant's Delayed and Defective Performance

81. Respondent submits that it did not unconditionally accept the handover of the equipment on 5 February 2021, but rather "under protest" and with reservations (Answer, para. 34). DNV GL did not sign the classification report on 5 February, but rather on 13 February 2021. Even as of this date, DNV GL still had remarks, which had not yet been rectified by Claimant (Answer, para. 35 et seq.).
82. Specifically, the test report signed by the Parties and DNV GL contains an additional remark, which reads: "ADDITIONAL DNVGL remark: Flexible hoses for pump connections to be replaced by new hoses of DNVGL Type Approved type" (Exhibit R-16, p. 16).
83. This outstanding issue had, according to Respondent, not been rectified by Claimant until 24 March 2021 (SoD, para. 52). On this date, Respondent informed Claimant as follows (see SoD, para. 52 and Exhibit R-19):

"we still have open DNVGL comment regarding type of hoses on our modules on board / they are not type approved and connection against module flange needs to be improved [...] This comment represent remark on vessel class certificate which make huge problem for us with Buyer of the vessel and vessel delivery is on hold until this is solved [...] penalties are huge for vessel delivery delay which is ongoing / this is top urgent and Minimax is aware of this remark more than 6 months."

84. Since Claimant had not delivered the equipment and documentation by 1 February 2021, Respondent could allegedly not deliver the vessel to the final buyer as it was contractually obliged to do. Respondent submits that Claimant only finally delivered on 24 March 2021 and even as of this date, certain certificates were still missing (Answer, para. 49). The ship was delivered to the Final Owner on 1 April 2021 (SoD, para. 53; Exhibit C-31).
85. Furthermore, Respondent submits that the outstanding issue concerning the fire extinguishing system led to dissatisfaction of the Final Owner and was one of the reasons why Respondent had to agree on a price reduction (Respondent's PHB, para. 32 et seq.).
86. According to Respondent, Claimant's delayed and defective performance caused considerable damage to Respondent, namely:
- (i) Financing costs in the amount of EUR 256'676.55;
 - (ii) Engineer costs in the amount of EUR 44'794.13;
 - (iii) Production, electricity, insurance and amortization costs in the amount of EUR 63'823.68;
 - (iv) A reduction in the price to the final buyer of EUR 2'200'000;
- i.e., a total of EUR 2'565'294.36 (SoD, para. 59; see also Answer, para. 42 with partially different numbers).

2. Summary of Claimant's Position

a. No Default or Defective Performance of Claimant

87. Claimant submits that it provided all services timely and in accordance with the Contract (SoC, para. 17).
88. It argues that it could not have been late with its delivery under Annexes 1, 2, 3, 4 and 7. Since Respondent never returned a signed copy of these agreements, they only became binding with Claimant's delivery and Respondent's implied acceptance by taking delivery (Art. 1(2) CO) (SoD CC, para. 9-10).
89. Claimant further submits that it was entitled to withhold delivery of equipment and documentation under Article 82 CO because Respondent had not met its payments obligations (SoD CC, para. 11; Claimant's PHB, para. 48 et seq.). Specifically, Claimant's invoice of 9 January 2020 was only paid on 3 August 2020 (Exhibits C-15 and C-32) and Claimant's invoice of 11 May 2020 was only fully paid on 9 November 2020 (Exhibit C-16 and C-33 – C-35).
90. With regard to the alleged late delivery of documentation, Claimant disputes Respondent's argument that in each case, final versions of the documents were to be delivered on the contractually agreed dates. Since the Parties agreed on 7 Annexes which undisputedly modified the documentation, the final versions of the documents could not have possibly been delivered on the dates Respondent alleges (SoD CC, para. 12).
91. Furthermore, Claimant submits that it had to wait for outstanding technical clarifications of Respondent, which prevented Claimant from making necessary adaptations and delivering the final version of the documentation (SoD CC, para. 12; Claimant's PHB, para. 57; Exhibit R-7). According to Claimant, the final version of the documentation could only be delivered after installation of the equipment, which was Respondent's responsibility (SoD CC, para. 68).

92. According to Claimant, Respondent's allegation that several problems with Claimant's equipment were discovered during the commissioning and installation phase is unsubstantiated (SoD CC, para. 42). Respondent has purportedly not named any defects of Claimant's equipment. Additionally, Clause 6.1 of the Contract would have required Respondent to notify Claimant of any alleged defects within 8 working days (SoC, para. 25; SoD CC, para. 42).
93. The competent expert body DNV GL classification society confirmed with its audit of 5 February 2021 that the delivered and commissioned equipment was accepted and approved (Request, para. 13; SoC, para. 17).
94. Regarding the DNV GL's comment on the hoses, Claimant in essence submits that the remark did not affect the delivery of the vessel to the Final Owner in any way. The system was approved despite the remark and the hoses were replaced within an annual service by Mr. Akinci in September 2021, several months after the vessel was handed over to the Final Owner (SoD CC, para. 53).

b. No Liability of Claimant

95. Claimant submits that Respondent failed to show that the requirements for a liability of Claimant are met. In detail, Respondent allegedly failed to prove (SoD CC, para. 74):
 - (i) The amount of the damage (partially);
 - (ii) A culpability or negligence of Claimant, its representatives or servants;
 - (iii) A causal connection between the alleged damage and Claimant's performance of the Contract.
96. With regard to the amount of damage, Claimant contests Respondent's figures for the following alleged damage items:
 - (i) The financing costs (SoD CC, para. 57; comments on translations, para. 2.1);
 - (ii) The engineer costs (SoD CC, para. 58; comments on translations, para. 2.2 – 2.4);
 - (iii) The production, electricity, insurance and amortization costs (SoD CC, para. 59; comments on translations, para. 2.5 and 2.6).
97. On the requirement of culpability, Claimant argues that it would have been for Respondent to prove that Claimant "culpably" violated the contract (Claimant's PHB, para. 107). However, Respondent has allegedly not proven any culpability on Claimant's part.
98. Finally, Claimant submits that Respondent has failed to prove the causal connection between the alleged damage incurred and Claimant's performance. Claimant argues that Respondent caused any additional costs incurred between end of January 2021 and 1 April 2021 itself by (i) failing to sign 5 out of 7 Annexes, (ii) failing to commission other parts of the vessel in time (iii) modifications on site during installation, (iv) failing to timely provide necessary technical clarifications, (v) misinterpreting drawings, (vi) failing to meet its payment obligations, and (vii) through continuously ordering new equipment (SoD CC, para. 56 with references).

IX. ANALYSIS

A. Issues to Be Decided and Structure of the Analysis

99. On the basis of the Parties' submissions and arguments as summarized above, the Arbitrator will structure the analysis as follows:
- (i) Applicable law.
 - (ii) Whether and at which point in time Respondent defaulted on the payment of the (undisputed) outstanding contract price.
 - (iii) Whether Claimant is entitled to claim reimbursement for the warranty guarantee drawn by Respondent.
 - (iv) Whether and to what extent Claimant owes Respondent a contractual penalty for late delivery of documents and equipment.
 - (v) Whether and to what extent Claimant owes Respondent damages for late and defective delivery.
100. Pursuant to Swiss *lex arbitri*, the principle of "*iura novit curia*" applies in international arbitration proceedings, subject to the application of entirely surprising legal provisions (e.g., application of a legal act, which was not referred to by the parties, at all; DFC 130 III 35 para. 5 and DFC 4A_374/2011, para. 2.4). The principle of *iura novit curia* allows the Arbitrator to rely on legal authorities which have not been introduced into the proceedings by the Parties.

B. Applicable Law

101. According to Article 187 PILA, the arbitral tribunal shall decide the dispute according to the rules of law chosen by the parties. The Parties agree that the substantive laws of Switzerland apply to the Contract (SoC, para. 73; Answer, para. 67).
102. The United Nations Convention on Contracts for the International Sale of Goods ("CISG") applies to contracts of sale of goods between parties whose places of business are in different Contracting States (Art. 1(1)(a) CISG). According to Article 3 CISG, the Convention also applies to contracts for the sale of goods to be manufactured or produced, unless the preponderant part of the obligations of the party who furnishes the goods consists in the supply of labor or other services (Art. 3(2) CISG).
103. The choice of law clause in the Parties' Contract does not expressly exclude the application of the CISG (Exhibit C-2, Art. 13.2: "*The governing law shall be Swiss [...]*"). However, if the parties are domiciled in Contracting States to the CISG and have chosen Swiss law to apply to their contract, the choice of law may be interpreted as meaning that the parties intended the Swiss Code of Obligations to apply to the exclusion of the CISG (BK-STACHER, Art. 187 N 101).
104. Here, both Parties have their seats in Contracting States. However, both Parties argue under the Swiss Code of Obligations and submit that the CISG shall not apply (Claimant's PHB, para. 98; Respondent's PHB, para. 60). Therefore, the Arbitrator concludes that the Parties agreed to exclude the CISG and chose to apply the Swiss Code of Obligations.

C. Outstanding Contract Price and Default Interest

1. Introduction

105. According to Claimant, the outstanding contract price is EUR 115'894.35 (Request, p. 6). Claimant claims default interest at 5% as follows:
- (i) Since 10 December 2020 on EUR 15'950.28 (Advance Payment Request 5);
 - (ii) Since 4 April 2021 on EUR 71'022.51 (Advance Payment Request 6);
 - (iii) Since 13 April 2021 on EUR 28'921 (Final Invoice)
106. The Arbitrator understands that Claimant is requesting interest at 5% per annum (see Art. 104 CO; SoC, para. 24).
107. Claimant's claim for the outstanding purchase price is based on the Contract and its Annexes (see Exhibit C-2, Clause 8; Exhibit C-11; Exhibit C-4).
108. Respondent did not dispute the outstanding amount of EUR 115'894.35 in principle but submitted that it only became due for payment on 13 May 2021 (Answer, para. 74):

The Claimant's claims with interest can be quantified as follows:

- EUR 115'894.35 plus 5% interest p.a. from May 13, 2021 till August, 31, 2023 = EUR 129'230.15
- EUR 54'416.10 plus 5% interest p.a. from January 3, 2022 till August, 31, 2023 = EUR 58'925.60
- i.e., a total of EUR 188'155.75

(Answer, para. 74)

109. Claimant's claim for the outstanding purchase price on the basis of the Parties' Contract as well as the claimed amount are undisputed in principle (see above, para. 70-72). Only the dates on which interest begins to accrue are a matter of dispute.
110. Where an obligation is due, the obligor is in default as soon as he receives a formal reminder from the obligee (Art. 102(1) CO). Where a deadline for performance has been set by agreement, the obligor is automatically in default on expiry of the deadline (Art. 102(2) CO).
111. In the following, the Arbitrator will analyze whether and when Respondent defaulted on its payment obligations towards Claimant.

2. Advance Payment Request 5

112. Claimant claims interest as from 10 December 2020 on the amount of EUR 15'950.28 owed under Annexes 3 and 4 (SoC, para. 18; Exhibit C-17). It acknowledges that these Annexes do not set a deadline for performance in the sense of Art. 102(2) CO (Claimant's PHB, para. 18).
113. With regard to Annex 3, the payment conditions set out in Clause 8.1 of the Contract apply (Exhibit C-7, Exhibit C-2, Clause 8.1). Thus, a total of 85% of the purchase price was due

after acceptance of parcels 1 and 2 of the equipment. Regarding Annex 4, the payment of 85% of the contract value became due upon complete delivery (Exhibit C-8; SoC, para. 15-16). Respondent accepts that the delivery under Annexes 3 and 4 was complete on 16 November 2020 (see Appendix A to Respondent's PHB).

114. On 10 November 2020, Claimant sent an invoice to Respondent requesting payment of EUR 15'950.28. The terms of payment were as follows:

Terms of payment: Payment is due immediately. The Invoice amount is to be paid until 10.12.2020 which does not have any effect on the due-date.

(Exhibit C-17)

115. Respondent accepts that the invoices sent by Claimant qualify as (time-limited) formal reminders (SoD, para. 86). Formal reminders can in principle be issued before the payment is due (see BSK-WIDMER LÜCHINGER/WIEGAND, Art. 102 para. 8 with further references). Therefore, to avoid default, Respondent was to pay the invoiced amount by 10 December 2020.
116. Alternatively, Respondent could avoid default by (temporarily) refusing payment on the basis that Claimant had not performed its obligations under the Contract (i.e. by insisting on the order of performance in bilateral contracts according to Art. 82 CO). However, to avoid default, the obligor must actually raise an objection (CL-7, para. 46).
117. Respondent invoked Article 82 CO in the present proceedings (see Answer, para. 63 and SoD, para. 89): *"In any event, Respondent was entitled to withhold payment of the outstanding invoices until full and final performance of the Claimant's obligations under the Contract."*
118. Respondent did not claim that it had raised the objection of non-performance any time between 10 December 2020 (date as of which Claimant claims interest) and 13 May 2021 (date after which Respondent accepts a duty to pay interest). The objection raised in the Answer, i.e., long after Claimant undisputedly performed all its obligations under the Contract, does not retroactively lift Respondent's earlier default.
119. In any event and as briefly addressed above, Claimant had delivered the entire equipment owed under Annexes 3 and 4 in November 2020 (see para. 113). Considering the contractually agreed payment terms (Exhibit C-2, Clause 8.1; Exhibit C-8, Clause 2.6), the Arbitrator is not convinced that Respondent would have been entitled to withhold payment under Annexes 3 and 4 until 24 March 2021 (cf. also Respondent's own argument on the limitation of Art. 82 to reciprocal obligations in Transcript_35_22).
120. In conclusion, Respondent owes default interest at 5% p.a. on EUR 15'950.28 as of 10 December 2020.

3. Advance Payment Request 6

121. Claimant claims interest on the amount of EUR 71'022.51 as of 4 April 2021. It does so based on the invoice for 85% of the order value under Annexes 5-7 and 10% of the total contract value (Exhibit C-18; SoC, para. 18).

122. According to the Parties' agreement, 85% of the value under Annexes 5-7 became due upon complete delivery (Exhibit C-9, Clause 2.6; C-10, Clause 2.6; C-11, Clause 2.5). The delivery of equipment under these Annexes was complete as of 19 January 2021 (Appendix A to Respondent's PHB).
123. The further 10% of the contract price became due upon successfully performed commissioning of the equipment (see SoD, para. 83; Exhibit C-2, Clause 8.1). Claimant submits that this "successful performance" took place on 5 February 2021 (SoC, para. 26). Respondent submits that DNV GL only signed off (still with remarks) and accepted Claimant's equipment on 13 February 2021 (SoD, para. 66). It is, however, undisputed that the commissioning took place in February 2021 and that the system was accepted (albeit with a remark regarding flexible hoses) as of 13 February 2021. Thus 10% of the contract price became due no later than 13 February 2021.
124. Claimant sent Respondent its invoice for the abovementioned amount on 5 March 2021. At this point in time, payment of the requested amounts was undisputedly due. Claimant's invoice included terms of payment according to which the amount was to be paid by 4 April 2021 (Exhibit C-18). Respondent accepts that Claimant's invoice was a (time-limited) reminder entitling Claimant to claim interest from 30 days post the date of the invoice (SoD, para. 86 and 88).
125. Regarding Respondent's invocation of Art. 82 CO, reference is made to para. 116-119 above.
126. To conclude, Respondent defaulted on the payment of EUR 71'022.51 as of 4 April 2021. It owes interest at 5% p.a. as of this date.

4. Final Invoice

127. With the final invoice dated 13 April 2021, Claimant requested payment of EUR 28'921.56, the last 5% of the contract price (in addition to the unpaid amounts already invoiced; Exhibit C-4). According to the Parties' agreement, the payment became due upon delivery of the vessel to the Final Owner (Exhibit C-2, Clause 8.1). The delivery of the vessel to the Final Owner undisputedly took place on 1 April 2021 so that the payment became due as of this date.
128. Claimant submits that Respondent defaulted on the payment without formal reminder because the vessel's delivery was to take place on a fixed date, so that the Parties' agreement sets out a deadline for performance in the sense of Art. 102(2) CO (Claimant's PHB, para. 20).
129. Respondent submits that the "*delivery of the vessel to the final customer*" was neither exactly determined nor determinable as calendar date at the time of the agreement. Therefore, it does not qualify as a deadline for performance in the sense of Art. 102(2) CO (see SoD, para. 8 et seq. with reference to Exhibit RLA-2 – RLA-5).
130. Indeed, since the Parties referred to the actual delivery of the vessel rather than any contractual delivery date, the date was neither determined nor determinable at the time when the Parties concluded the Contract. Respondent's default therefore required a formal reminder in the sense of Art. 102(1) CO.

131. Again, Claimant's invoice undisputedly serves as a (time-limited) reminder (SoD, para. 85-88). As the invoice required payment until 13 May 2021, Respondent owes interest at 5% p.a. from this date on the amount of EUR 28'921.56.

5. Conclusion

132. In conclusion, Respondent owes Claimant the outstanding purchase price under the Contract and its Annexes as well as default interest as follows:

- (i) EUR 15'950.28 plus 5% interest p.a. from 10 December 2020 until full payment;
- (ii) EUR 71'022.51 plus 5% interest p.a. from 4 April 2021 until full payment;
- (iii) EUR 28'921.56 plus 5% interest p.a. from 13 May 2021 until full payment;

133. Respondent must be ordered to pay these amounts to Claimant, unless it can prove settlement by set-off with its counterclaims (see above, para. 72 and below, para. 146 et seqq.).

D. Warranty Guarantee

134. Under Clause 9.3.1 of the Contract, Claimant was to issue an unconditional and irrevocable bank guarantee payable on first written demand of the buyer as security for the performance of guaranteed obligations described in Clause 10 of the Contract (Exhibit C-2).

135. On 22 December 2021, Respondent requested payment under the guarantee from the bank:

"We hereby inform confirm you that the Seller is in breach of its warranty obligations towards the Buyer under the Contract. Therefore, We hereby request that you immediately and without delay pay the total amount of EUR 54.416,10 [...]."

(Exhibit C-21)

136. On 3 January 2022, the bank paid EUR 54'416.10 to Respondent under the guarantee (Exhibit C-23).

137. Claimant submits that Respondent was not entitled to draw the guarantee and claims EUR 54'416.10 plus interest at 5% from 3 January 2022 (SoC, para. 28 et seqq.).

138. In its Answer, Respondent did not dispute Claimant's claim. To the contrary, Respondent confirmed that *"its [Claimant's] claim for reimbursement of the warranty guarantee became due from January 3, 2022"* (Answer, para. 69). It also declared set-off without any reservations (Answer, para. 71) and submitted that Claimant's claim for reimbursement of the warranty guarantee was to be deemed *"satisfied"* as of 31 August 2023 (Answer, para. 73).

139. In the Statement of Defense, however, Respondent submitted that Claimant had no right to request reimbursement of the amount paid under the warranty guarantee (SoD, para. 99). It argued that Respondent had been within its rights to draw down the warranty guarantee because Claimant had not replaced the flexible hoses for the pump connections *"till as late as March 24, 2021"* (SoD, para. 97).

140. The Arbitrator considers that Respondent acknowledged Claimant's claim for reimbursement of the warranty guarantee in the Answer (i) by expressly confirming that the claim became due on 3 January 2022 and (ii) by unconditionally declaring set-off (regarding acknowledgment of claims by unconditional declaration of set-off, see ZK-AEPLI, 120-126 CO para. 137 with further references). Respondent provided no explanation for later changing its position. In particular, it did not argue that it had only acknowledged its payment obligation towards Claimant out of ignorance of the factual or legal situation.
141. The warranty guarantee under Clause 9.3 of the Contract was issued as security for the performance of Claimant's guaranteed obligations under Article 10 of the Contract (Exhibit C-2, Clause 9.3). To claim payment from the bank, Respondent had to confirm that Claimant was in breach of its warranty obligations (Exhibit C-19). A claim for payment of the warranty guarantee thus required a current breach of Claimant's warranty obligations.
142. In its Statement of Defense, Respondent asserted that on 13 February 2021, there had been one open issue with Claimant's equipment which had not been resolved until 24 March 2021 (SoD, para. 97; Respondent's PHB, para. 15). The open issue related to the replacement of the flexible hoses for the pump connection used on Claimant's system (Respondent's PHB, para. 16). At the Hearing, Respondent's witness Mr. Debejak asserted that these hoses were replaced in September 2021 (Transcript_122_16).
143. The Arbitrator considers that Claimant's equipment was tested and approved with one open remark in February 2021 (Exhibit R-16). Upon replacement of the flexible hoses in September 2021, the open DNV GL remark was closed and Claimant's equipment was thus fully compliant with the requirements of DNV GL as of September 2021.
144. Yet, on 22 December 2021, Respondent confirmed towards the bank that Claimant was in breach of its warranty obligations towards Respondent under the Contract (Exhibit C-21). Respondent has not asserted any breach of Claimant's warranty obligations under Clause 10 of the Contract that purportedly persisted until 22 December 2021 and could have potentially entitled Respondent to draw the warranty guarantee at this point in time (see SoD, para. 92-99).
145. Against this background, the Arbitrator concludes that Respondent had no right to claim payment of the warranty guarantee from the bank under Clauses 9.3 and 10 of the Contract in December 2021. Consequently, Claimant is entitled to reimbursement of EUR 54'416.10 plus interest at 5% p.a. from 3 January 2022 (see Answer, para. 74 for acknowledgement of interest from 3 January 2022).

E. Respondent's Claim for Contractual Penalty

1. Introduction

146. Respondent claims a contractual penalty of EUR 57'843.12 (i.e. 10% of the contract price) for the late delivery of equipment and documentation.
147. The Parties agreed in Clause 11 of the Contract that Claimant would be obliged to pay Respondent a contractual penalty if it failed to perform its obligations under the Contract. The contractual penalty is governed by Clause 11 of the Contract and Articles 160 – 163 CO.
148. Clause 11 of the Contract reads as follows:

11 CONTRACTUAL PENALTY

11.1 The Seller will pay to the Buyer contractual penalty in accordance with this Article if it fails to perform its obligation under this Contract, if it is late with its performance or the obligation is faulty performed.

11.1.1 If the Seller does not deliver the Equipment and/or documentation on delivery dates set out in this Contract the Seller will pay to the Buyer contractual penalty in the amount equivalent to 1% (one percent) of the Contract Price for each started week of such a delay, up to a maximum of 10% (ten percent) of the Contract Price.

(Exhibit C-2, Clause 11)

149. To claim a contractual penalty under Clause 11 of the Contract, Respondent must show that Claimant did not deliver the equipment and/or documentation on the delivery dates set out in the Contract (Exhibit C-2, Clause 11).
150. In the case of a delay, Claimant owes 1% of the contract price for each started week of delay, up to a maximum of 10%. To claim the entire penalty of EUR 57'843.12, Respondent must thus show a delay in delivery of 10 weeks.
151. Where a penalty is promised for failure to comply with the stipulated time or place of performance, the creditor may claim the penalty in addition to performance, provided he has not expressly waived such right or accepted performance without reservation (Art. 160(2) CO).
152. A contractual penalty claim that has already arisen is forfeited in accordance with Article 160(2) CO if the creditor unconditionally accepts the delayed performance, i.e. accepts the performance without reserving the penalty (DFC 97 II 350; KOLLER, Das Vorbehaltserfordernis bei Verspätungsstrafen, in: AJP 1996, p.1518). To conclusively substantiate a claim to a contractual penalty, the creditor must therefore establish that they reserved the right to the contractual penalty in good time. If they fail to do so, the claim must be dismissed (COUCHEPIN, La clause pénale, 2008, para. 1615; KOLLER, p. 1520).
153. In the case of a forfeiture of the penalty according to Article 160(2) CO, the creditor remains entitled to claim damages on the basis of Article 97 et seqq. and 102 et seqq. CO (CL-2, para. 21).
154. A claim for a contractual penalty further requires fault of the debtor (negligence or intent). It is for the debtor (here the Claimant) to prove that it was not at fault (Art. 97 CO by analogy; CL-2, para. 14).
155. Against this background, the Arbitrator will examine in the following:
- (i) Whether Respondent proved a delay in Claimant's performance;
 - (ii) Whether Respondent established that it reserved the right to the contractual penalty in good time;
 - (iii) Whether Claimant established that it was not at fault for the delay.

2. Delay in Delivery

a. Contractually Agreed Delivery Dates

156. According to Respondent, Claimant's delivery of equipment and documentation was delayed throughout the entire project (see Appendix A to Respondent's PHB for an overview). However, the bulk of the delay which really derailed the project concerns Claimant's delivery under the Contract and Annexes 1 and 2 (Respondent's opening statement at Transcript_26_10).
157. Respondent in essence submits that Annexes 1 and 2 required delivery of the equipment in two parcels. The first parcel was to be delivered on 1 November 2019 and the second on 1 December 2019 (SoD, para. 28 et seqq.). However, part of the equipment of the first and second parcel was only delivered on 2 September 2020 (SoD, para. 30 et seqq.; Exhibit R-24).
158. Claimant does not contest that part of the equipment under Annexes 1 and 2 was only delivered on 2 September 2020. However, according to Claimant, this did not result in a default on any contractual obligations. Claimant in essence submits that the delivery dates of Annexes 1 and 2 never became binding, because Respondent had not returned signed versions of these contractual agreements to Claimant (SoD CC, para. 32). Thus Annexes 1 and 2 (as well as Annexes 3, 4 and 7) only entered into force on the date on which Claimant delivered and Respondent accepted delivery of the equipment and documentation (SoD CC, para. 10; Claimant's PHB, para. 42 et seqq.).
159. Furthermore, Claimant submits that it was entitled to withhold delivery under of equipment under Art. 82 CO, because Respondent had failed to pay Claimant's invoices in time (SoC CC, para. 11).
160. The Arbitrator considers as follows:
161. The Contract required delivery of the equipment in two parcels. Originally, the first parcel was to be delivered on 3 June 2019 and the second parcel on 1 August 2019 (Exhibit C-2, Clause 4.2). With Annex 1 dated 11 June 2019, the Parties amended the Contract. They added further material to the equipment, postponed the delivery dates (to 1 November 2019 for parcel one and 1 December 2019 for parcel 2), and increased the purchase price (Exhibit C-5, Clause 2.4).
162. On 12 July 2019, Claimant confirmed Respondent's order as follows:

With thanks we received your a.m. purchase order, which we are pleased to confirm as follows:					
Scope of Supply:					
Item	Qty	Unit	Description	Price/Unit (€)	Total Price (€)
001	1	System	Fire extinguishing system 'Minifog marine XP'	513 960,00	513 960,00
			Total Order Value, net		613.960,00
Delivery Time: 01.11.2019 first shipment 01.12.2019 second shipment					

(Exhibit C-5, p. 5)

163. It is undisputed that Annex 1 eventually became valid irrespective of whether Respondent returned a signed version (Claimant's PHB, para. 41). Claimant merely disputes that the delivery dates became binding. The Arbitrator finds that the delivery dates set out in Annex 1 were binding for the following reasons:
164. First, with regard to the originally agreed equipment set out in the Contract, Annex 1 postponed the delivery dates for the two parcels. Had Annex 1 not been validly concluded, Claimant would have been obliged to deliver this equipment according to the Contract, which required even earlier delivery.
165. Second, Claimant requested payment of the first 15% under Annex 1 on 10 September 2019 (Exhibit C-14). Respondent paid the requested amount on 12 March 2020 (Request, para. 14). Any remaining doubts of Claimant as to whether Respondent felt bound by Annex 1 could therefore not have persisted until Claimant's delivery of equipment in September 2020.
166. Third, contemporaneous evidence shows that Respondent expected delivery around the dates set out in Annex 1 and 2. On 3 December 2019, Respondent pointed out to Claimant that they had been promised delivery by week 47 (i.e. 18 – 24 November 2019) and that they had neither received the first nor the second "installment" according to the Contract:

Ok, maybe not Friday, but what about Monday then....we decided to go with second instalment because we were promised delivery not latest than week 47 (later there were some issues, we understand).

Now we are at the week 49 and we don't have neither first nor second instalment agreed in according to Contract.

(Exhibit R-5, p. 2)

167. On 4 December 2019, Respondent asked Claimant to "*please urge delivery*" (Exhibit R-5; see SoD, para. 32, not contested in SoD CC, para. 34). On 10 December 2019, Respondent received the first shipment from Claimant (Exhibit R-42).
168. Considering the above, the Arbitrator is not convinced that the Respondent only (tacitly) accepted Annex 1 by not opposing Claimant's deliveries in the second half of 2020. Rather, it appears that both Parties considered Annex 1 binding in 2019 and each requested performance from the other (Claimant requested payment on 10 September 2019, Exhibit C-14; Respondent requested delivery on 3 December 2019, Exhibit R-5).
169. With Annex 2 dated 16 December 2019, the Parties added further material to the equipment and again increased the purchase price. Although the delivery dates for parcels 1 and 2 had already passed, the Parties did not amend the delivery dates (Exhibit C-6, Clause 2.2). On 8 January 2020, Claimant again confirmed the order to Respondent, however, without mentioning any delivery dates.

With thanks we received your a.m. purchase order, which we are pleased to confirm as follows:

Scope of Supply:

Item	Qty	Unit	Description	Price/Unit (€)	Total Price (€)
001	1	System	Fire extinguishing system "Minifog marine XP"	544.161,02	544.161,02
			Total Order Value, net		544.161,02

Terms of delivery: Dap, Split

(Exhibit C-6, p. 4)

170. Claimant does not submit that the Parties, when negotiating Annex 2 or at any time thereafter, agreed to further postpone the delivery dates set out in Annex 1.
 171. Therefore, the Arbitrator concludes that the delivery dates set out in Annex 1 remained binding. The first parcel of the equipment was thus to be delivered on 1 November 2021 and the second parcel on 1 December 2019 (Exhibit C-5, Clause 2.4).
- b. Delayed Delivery of Equipment**
172. Respondent submits that some items of the equipment to be delivered under Annexes 1 and 2 (i.e. by 1 November or 1 December 2019) were only delivered on 2 September 2020 (SoD, para. 30, 35). Claimant does not contest this fact (SoD CC, para. 32, 37).
 173. Consequently, there is a discrepancy between the contractual and the actual delivery dates of well beyond 10 weeks (i.e. the delay required to claim the full contractual penalty as per Clause 11.1.1 of the Contract).
 174. Claimant argues that – despite this discrepancy – it did not default on the delivery, because it had a right to withhold performance under Article 82 CO (SoD CC, para. 11, 32, 37; Claimant's PHB, para. 47 et seqq.).
 175. As already addressed above, the debtor must raise an objection of non-performance ("*Einrede des nicht erfüllten Vertrages*") to avoid default (see above, para. 116).
 176. While Claimant submits it was entitled to withhold performance, it does not substantiate that it actually withheld performance due to the outstanding payments of Respondent (SoD CC, para. 11).
 177. More specifically, Claimant did not substantiate that it withheld any deliveries because its invoice 7-45.258, dated 9 January 2020, for an amount of EUR 4'530.15 (Exhibit C-15) had not been paid. Claimant's deliveries of 20 March 2020 (Exhibit R-45), 15 May 2020 (Exhibit R-25), and 2 September 2020 (Exhibit R-24) made under the Contract and its Annexes rather show that Claimant decided to deliver despite the outstanding payment.
 178. Pointing to meeting minutes of 18 June 2020 (Exhibit C-37), Claimant argues that it confirmed towards Respondent that "*it possibly withholds delivery of equipment since Respondents payments amounting to a total of € 385'442.85 were outstanding*" (SoD CC, para. 11, emphasis added).
 179. However, by 18 June 2020, Claimant had already defaulted on the delivery of the equipment under Annexes 1 and 2. The minutes of the 18 June 2020 meeting further show that it had

until then not withheld delivery of any equipment. To the contrary, it announced that any missing material would be delivered in weeks 26 or 27 of 2020 (Exhibit C-37, p. 1).

180. Furthermore, Claimant's invoice 7-45.414 for an amount of EUR 380'912.70 related to 70% of the total contract value. This payment became due only after delivery of parcels 1 and 2 according to Annexes 1 and 2 (Exhibits C-2, Clause 8.1; C-16). Claimant could thus not withhold any delivery under parcels 1 and 2 on the basis that invoice 7-45.414 had not yet been paid.
181. In the absence of any indication that Claimant actually raised an objection of non-performance in the sense of Article 82 CO because Respondent had not met its own payment obligations under the Contract, the Arbitrator concludes that Claimant defaulted on its delivery under the Contract and Annexes 1 and 2. Since Claimant's delay exceeded 10 weeks, Respondent was, in principle, entitled to claim a contractual penalty under Clause 11 of the Contract in the amount of 10% of the contract price.
182. It is undisputed that Claimant eventually performed the Contract (Respondent's PHB, para. 62). To claim the penalty in addition to performance, Respondent must assert and prove that it did not accept Claimant's performance without reservation (see Art. 160(2) CO and para. 152 above).

3. Reservation of the Penalty

183. Where a penalty is promised for failure to comply with the stipulated time of performance, the creditor may claim the penalty in addition to the performance if he has not accepted the performance without reservation (Art. 160(2) CO). It follows that a reservation in due time is required to preserve the claim for penalty (Decision of the Zurich Court of Commerce, HG120238-O dated 10 July 2014, para. 5.2.3). The unconditional acceptance of late performance leads to the forfeiture of the penalty claim (CL-2, para. 21; DFC 97 II 352, para. 2.a; COUCHEPIN, para. 160f).
184. The required reservation consists of a declaration by which the creditor expresses the intention to demand the penalty. This declaration must be clear and unambiguous (COUCHEPIN, La clause pénale, 2008, para. 1607).
185. The reservation of the penalty is timely if it is made upon delivery (DFC 97 III 350; COUCHEPIN, para. 1617: "*le maître doit manifester son intention au plus tard lors de la livraison [...]*", informal translation: "*the customer must express his intention at the latest at the time of delivery*"). Where several partial deliveries are made, the creditor is required to make a specific reservation with regard to each late delivery (Decision of the Zurich Court of Commerce, HG120238-O dated 10 July 2014, para. 5.3.2.1.2):

"Nach dem Gesagten (vgl. Ziff. 5.2.3. hiavor) hätte die Klägerin im Fall von verspäteten Lieferungen indessen spätestens innerhalb der durch den ordentlichen Geschäftsgang gebotenen Zeit einen ausdrücklichen Vorbehalt zur Erhaltung des Strafanspruchs anbringen müssen. Der Klägerin hätte sodann die Anbringung spezifischer Vorbehalte in Bezug auf jede verspätete Lieferung obliegen. Solches macht die Klägerin nicht geltend, weshalb ein allfälliger Anspruch auf Bezahlung einer Pönale bereits aus diesem Grund nicht in Betracht kommt."

Convenience translation (emphasis added):

According to what has been said (cf. para. 5.2.3. above), in the event of late deliveries, the plaintiff should, however, have made an express reservation to preserve the claim for penalty within the time required by the ordinary course of business at the latest. It would have been for the plaintiff to make specific reservations in relation to each late delivery. The plaintiff does not assert this, which is why a possible claim for payment of a penalty cannot be considered for this reason alone.

186. It is possible to make the reservation prior to the delivery. In this case, however, the creditor must indicate a definitive intention to enforce the penalty (KOLLER, Das Vorbehaltserfordernis bei Verspätungsstrafen, in: AJP 1996, p.1517).
187. Claimant delivered the equipment under Annexes 1 and 2 in several partial deliveries, including deliveries on 10 December 2019, 6 March 2020, 20 March 2020, 15 May 2020, 2 September 2020 (Appendix A to Respondent's PHB; SoD, para. 30 et seqq.; SoD CC, para. 31). To preserve the contractual penalty, it is sufficient for Respondent to prove a timely reservation of the penalty with regard to one of Claimant's late deliveries.
188. According to Claimant, Respondent first raised claims for late delivery of Claimant by e-mail dated 26 April 2021 (SoC, para. 20, 29; SoD CC, para. 18):

Dear Mr Oliver, attached you will find claim we have calculated for damage caused by Minimax which lead us to late vessel delivery to Buyer.
You have been late in contractual obligation for documentation delivery 2.1. clause In contract 9 weeks, 52.009,20 Eur, 2.2 clause 48 weeks 277.382,40 EUR,
2.3 clause 70 weeks 277.382,40 Eur, 4.2. clause 59 weeks 340.949,20 EUR, late hand over of system 633.000 EUR which all caused late delivery of the vessel.

(Exhibit C-20, p.5)

189. In its Statement of Defense and Counterclaim, Respondent did not assert that it had expressed its intention to claim the delay penalty when it accepted Claimant's various partial deliveries throughout the year 2020. It merely submitted that it had not accepted the handover of the equipment unconditionally when it signed the test report on 5 February 2021 (SoD, para. 46). According to Respondent, it accepted the handover of Claimant's system merely "under protest" and "with reservations for 'DNV-GL's remarks'" (see SoD, para. 46).

Phytocover project: Buyer's temporary remarks
AS PER DNV-GL COMMENTS
2021-02-05

(Exhibit R-18)

190. The DNV GL remarks did not relate to delay in the sense that equipment or documentation had not been delivered at the time defined in the Parties' contract. While DNV GL requested

GABRIEL

delivery of certain certificates and calculations, an update of the operation manual, and the replacement of flexible hoses, it did not mention any contractual delivery dates or delay penalties (Exhibit R-17). It is therefore not apparent (and Respondent has neither asserted nor substantiated) that and how Respondent expressed any intention to claim the penalty for late performance with its reservation of DNV GL remarks (see SoD, para. 44 et seqq.).

191. In the Post-Hearing Brief, Respondent argued that it had "*consistently informed Claimant that its late delivery would result in penalties and complained about Claimant's late delivery*" (Respondent's PHB, para. 62). To prove this allegation, Respondent referred to four documents, namely Exhibit C-2, R-6, R-7, and R-19.
192. In the Arbitrator's view, the evidence offered in support of its allegations does not allow the conclusion Respondent seeks to draw:
193. Exhibit C-2 is the Contract dated 20 November 2018, which does clearly not contain any complaint about delay or information about potential penalties.
194. In the further documents offered as evidence, one can find two references to penalties, namely in two e-mails of 15 July 2020 (Exhibit R-6) and 24 March 2021 (Exhibit R-19). However, the Arbitrator understands that Respondent was referring to penalties for "*vessel delivery delay*" (Exhibit R-19), i.e. any penalty Respondent would potentially have to pay to the Final Owner in the case of a late handover of the vessel. By e-mail of 15 July 2020, Respondent sought prompt delivery from Claimant precisely to avoid such penalties. The e-mail of 24 March 2021 was sent several weeks after delivery had already taken place. The Arbitrator does not consider these correspondence as a (timely) indication of Respondent's definitive intention to enforce any penalty Claimant might owe under the Contract after delivery (see above, para. 186).
195. Exhibit R-7, finally, is an e-mail exchange the Parties had between 15 July 2020 and 26 October 2020. In the last e-mail of the chain, Respondent's representative wrote the following to Claimant:

Dear Marco - that is late delivery and will cause production and building schedule disturbance and consequently vessel delivery delay

(Exhibit R-7, p. 1)

196. While this communication contains a complaint about late delivery, there is no mention of any penalty. The Arbitrator is not convinced that Claimant had to understand this communication as an expression of Respondent's definitive intention to enforce a penalty against Claimant with regard to any late delivery of equipment or documentation.
197. In sum, the evidence adduced by Respondent does not support its assertion that Respondent consistently informed Claimant that its late delivery would result in penalties. None of the Exhibits referred to by Respondent in its Post-Hearing Brief contain an unambiguous reservation of the contractual penalty for delayed delivery of equipment or documentation. Respondent has not discharged its burden of assertion, substantiation and proof with regard to the required reservation of the penalty upon (or prior to) Claimant's late deliveries in the sense of Article 160(2) CO (see above, para. 152 and 184-186).

4. Conclusion

198. It is established that Claimant delivered the equipment under the Contract, Annex 1, and Annex 2 with a delay of well beyond 10 weeks. Respondent could claim the penalty in addition to the performance as long as it did not accept performance without reservation in the sense of Article 160(2) CO and Claimant does not prove that it acted without fault.
199. In the Statement of Defense and Counterclaim, Respondent did not assert that it reserved the contractual penalty when it accepted the delayed delivery of equipment and documents from Claimant (see above, para. 186-189). Consequently, Respondent did not discharge its burden of assertion, substantiation, and proof and the claim for contractual penalty must be dismissed (see above, para. 152 and 185).
200. Even considering the arguments presented in Respondent's Post-Hearing Brief and the documents referenced therein, a sufficient and timely reservation of the contractual penalty has not been established.
201. Respondent's claim for the contractual penalty for late delivery must therefore be considered forfeited under Article 160(2) CO.
202. Against this background, it is not necessary to assess whether Claimant was successful in proving that it was not at fault.
203. It follows that Claimant does not owe the contractual penalty of EUR 57'843.12 claimed by Respondent and that Respondent can, therefore, not set it off against Claimant's main claim.

F. Respondent's Claim for Damages

1. Legal Requirements and Structure of Analysis

204. If the debtor is in default, the creditor may cumulatively demand performance of the service and compensation for the damage caused by the delay. The obligation to compensate for damages caused by delay already follows from Article 97 CO. It is again expressly stated in Article 103(1) CO and repeated in Article 106(1) CO for monetary debts and in Art. 107(2) CO for synallagmatic contracts.
205. Damages must be paid if the general requirements for damages are met:
 - (i) Breach of contract (here late and/or defective performance);
 - (ii) Damage;
 - (iii) Causal link between breach and damage;
 - (iv) Culpability (negligence or intent).
206. The creditor must establish a causal link between the breach of contract and the damage. The standard of proof for establishing the natural causality ("*natürliche Kausalität*") is the preponderant probability (BK-WEBER/EMMENEGGER, Art. 97 CO para. 530). According to this standard of proof, evidence is deemed provided when, from an objective point of view, there are such reasons for the correctness of the factual assertion that other conceivable possibilities cannot reasonably be considered (DFC 140 III 610, para. 4.1).
207. The Arbitrator will examine in the following whether the requirements for a claim for damages are fulfilled with regard to the four claims raised by Respondent:

- (i) EUR 256'676.55 for financing costs during the period between 1 and 13 February 2021 (SoD, para. 55);
- (ii) EUR 44'794.13 for additional working hours of engineers and project managers between October 2020 and March 2021 of (SoD, para. 56);
- (iii) EUR 63'823.68 for additional costs of "*production, workers (salaries and fees), electricity, insurance etc.*" during the period between 1 and 13 February 2021 (SoD, para. 57);
- (iv) EUR 2'200'000 for a price reduction which had to be agreed with the Final Owner of the vessel (SoD, para. 58).

2. Financing Costs

208. Respondent submits that due to Claimant's delayed and defective performance, Respondent incurred additional financing costs. Respondent is holding Claimant accountable for costs incurred due to the late handover of the vessel to the Final Owner. However, in this specific context, Respondent is not making Claimant responsible for the entire delay (1 February 2021 until 1 April 2021). It is merely claiming financing costs for a period of 13 days, i.e., from 1 February 2021 until DNV GL approved Claimant's equipment on 13 February 2021 (SoD, para. 54 et seq.).
209. Specifically, Respondent claims costs of EUR 19'744.35 per day amounting to a total of EUR 256'676.55 (SoD, para. 55; see also Answer, para. 38 asserting daily financing costs of EUR 16'397.52). To substantiate and prove the financing costs allegedly incurred, Respondent relies on Exhibits R-22, R-28, R-29, and R-30.
210. According to Respondent, it is "*obvious that the late delivery and commissioning of the fire extinguishing system was the principal cause of the late handover of the ship*" (Respondent's PHB, para. 26). While it is standard that minor defects on the vessel do not prevent the handover and may be repaired later, it is by no means possible to hand over a vessel that does not contain a functioning and approved fire extinguishing system (Respondent's PHB, para. 26).
211. Claimant in turn submits that Respondent caused the late handover of the vessel itself and, thus, also any additional financing costs resulting from such late handover (SoD CC, para. 56 et seq.). Among other things, Claimant submits that Respondent changed orders during the installation process several times, including with Annex 7, which dates 13 January 2021 and which was confirmed on 27 January 2021 (SoD CC, para. 23; Claimant's PHB, para. 83). Furthermore, Respondent had purportedly not completed the installation of Claimant's equipment as of 5 February 2021 (Claimant's PHB, para. 76-79). In addition, other parts of the vessel, such as the fire detection system and the elevators had not been commissioned by the time the vessel was to be handed over (SoD CC, para. 7; Transcript_15_18; CWS-2, para. 2).
212. According to Claimant, Exhibit R-29 (translation in Exhibit R-29a) shows that Respondent either took up new loans or did not amortize its loans after 13 February 2021. Claimant concludes that the financing costs could not have been caused by Claimant, as Respondent would have otherwise amortized the loans and credits after 13 February 2021 (Claimant's comments on translations, para. 2.1).
213. The following facts are undisputed between the Parties or proven by contemporaneous documentary evidence:

- (i) In January 2021, the Parties concluded Annexes 6 and 7 to the Contract. Claimant timely delivered the additional equipment ordered with these Annexes in January 2021 (Claimant's PHB, para. 25; Appendix A to Respondent's PHB);
 - (ii) On 5 February 2021, the system was tested in the presence of representatives of the classification society DNV GL, Claimant, and Respondent. Mr. Akinci on behalf of Claimant added two remarks to the test report, one of which concerned the installation of nozzles and sprinklers (Exhibit C-12, Exhibit R-16, p. 16).
 - (iii) Between 5 and 11 February 2021, Claimant addressed a list of outstanding comments and remarks of the surveyor. On 11 February 2021, it asked for confirmation that all outstanding issues had been closed. DNV GL answered on 13 February 2021: "*Thanks for your positive reply and below comments closed*" (Exhibit R-17; Transcript_68_10).
 - (iv) On 13 February 2021, DNV GL approved the system with one remaining remark, namely that the flexible hoses would have to be replaced by new hoses of approved type (Exhibit C-12, p. 16; SoD, para. 54; Respondent's PHB, para. 16).
 - (v) The vessel was delivered to the Final Owner on 1 April 2021 (SoD, para. 58; SoD CC, para. 60);
214. It has been established that Claimant's performance was at least in part delayed (see above, para. 156-171). Furthermore, it is undisputed that it was Claimant's responsibility to resolve the remaining DNV GL remark on the flexible hoses (Transcript_73_9). The Arbitrator will examine in the following, whether either of this caused the delay of the vessel's hand-over to the Final Owner beyond 1 February 2021 (and with that the alleged additional financing costs).
215. According to Respondent's own overview, the entire equipment under the Contract and Annexes 1 through 5 had been delivered by 12 December 2020 (Appendix A to Respondent's PHB). For the following reasons, the Arbitrator is not convinced that the handover of the vessel was delayed beyond 1 February 2021 due to Claimant's delayed deliveries in 2020.
216. First, the Parties' agreed on the delivery of additional equipment in Annexes 6 and 7 as late as January 2021 (Exhibit C-10; C-11). Respondent does not claim that these deliveries were delayed. Rather, Respondent itself suggests that under Annex 7, 20 additional sprinklers were timely delivered on 19 January 2021 (Appendix A to Respondent's PHB). It is not clear why the commissioning of Claimant's system should have been delayed by Claimant's late deliveries in 2020, but not by the additional orders made in January 2021.
217. Second, the Parties tested the system together with a DNV GL surveyor on 5 February 2021 (Exhibit C-12). At this point in time, not all nozzles and sprinklers had been installed according to drawings (Exhibit C-12, p. 16). While Claimant was to deliver the equipment, Respondent was responsible for the installation (Claimant's PHB, para. 77; SoD, para. 39; Transcript_64_22; Exhibit C-2).
218. Third, on or around 5 February 2021, the surveyor made a list of remarks to be resolved (Exhibit R-17). In particular, the surveyor required certain certificates, data sheets, and calculations, as well as a revised manual. Irrespective of whether the open issues were attributable to Claimant's delayed delivery or to Respondent's additional orders of January 2021, it is established that Claimant resolved them by 13 February 2021 to the satisfaction of the DNV GL surveyor (Exhibit R-17, p. 1).
219. Fourth, DNV GL approved Claimant's system (with one remaining remark) on 13 February 2021. As of this date, the Claimant's system was no blocking point for the vessel's handover.

[...] This is still
going on between February 5 until February 13 when, yes,
then on February 13th the surveyor signed the inspection
report and said, "Okay, now I've signed this report and
you can hand over the ship."
(Transcript_39_8).

220. Yet, the vessel was not delivered to the Final Owner until 1 April 2021 (Exhibit C-31). The six weeks' delay between the approval of Claimant's system and the handover of the vessel supports Claimant's assertion that the vessel's handover was delayed for other reasons. E.g., because other parts of the vessel, such as the elevators, had not yet been commissioned (SoD CC, para. 7; CWS-2, para. 2; see also Transcript_16_3).
221. Fifth, Respondent initially suggested that Claimant finally delivered the flexible hoses of DNV GL approved type on or around 24 March 2021 (Answer, para. 49, 65; SoD, para. 52, 91, 97; RWS-1, para. 5: "*I recall that Minimax had still not delivered everything as per the contract till as late as March 2021*"). Respondent referred to an e-mail of 24 March 2021, which read: "*vessel delivery is on hold until this is solved [...]*" (Exhibit R-19).
222. A late delivery by Claimant in March 2021, if proven, could have explained why Respondent handed over the vessel only on 1 April 2021. However, Respondent has not been able to prove that any further delivery of Claimant took place in the relevant time frame.
223. On the contrary, Claimant's witness Mr. Blank confirmed at the hearing that Claimant had not made any further deliveries after 6 February 2021:

MR ZAHN: All right, thank you. So the first
question would be in regard to the commissioning of the
system. Did Minimax deliver any equipment after
5 February 2021, or did Minimax perform any service on
the vessel after that date?

A. No, we left on site on 6 February, but first
was the last day on the shipyard site, and since that we
never arrived there again and deliver no material in
addition.

(Transcript_45_9)

224. Claimant did also not replace the flexible hoses on or around 24 March 2021 but only in September 2021 (Exhibit C-45). Claimant's witness Mr. Akinci confirmed in his witness statement and at the hearing that he had replaced them only in September 2021 (CWS-2, para. 3; Transcript_95_4).

225. Respondent's witness Mr. Debeljak acknowledged that the flexible hoses had apparently not been replaced in March 2021, but in September 2021:

Q. Okay, then I have some questions to the written witness statement you submitted. I think in -- yes, in paragraph 5 you have stated that Minimax had not delivered everything as per the contract until as late as March 2021?

A. Yes. It was -- this hose was not delivered. Yesterday I get information finally from some of my people -- I don't know who give this information to them -- that Minimax delivered this hose, last part, in September 2021.

Q. So you mean the flexible hoses that were in the comment from the Classification Society?

A. Yes, yes, that is what I have here explained.
(Transcript_122_11, emphasis added)

226. With this, it is established that replacement of the flexible hoses took place in September 2021, i.e., several months after the vessel was delivered to the Final Owner on 1 April 2021. Thus, the flexible hoses not being of a DNV GL approved type did not prevent the handover of the vessel, despite Respondent's assertion to the contrary of 24 March 2021 (Exhibit R-19; SoD, para. 52; Respondent's PHB, para. 23).

227. It follows that Respondent offered no convincing explanation as to why the vessel could only be delivered 6 weeks after the surveyor had approved Claimant's system. It rather appears credible that the vessel's handover was delayed for other reasons that were independent from the approval of Claimant's system. Against this background, the Arbitrator is not convinced that the approval of Claimant's system before 1 February 2021 would have allowed an earlier handover of the vessel and, thus, would have prevented the financing costs claimed by Respondent as damages.

228. In conclusion, Respondent's claim for financing costs must be denied because Respondent did not establish the necessary natural causality between Claimant's delayed and/or defective performance and the late handover of the vessel to the Final Owner.

229. Against this background, it is not necessary to review the alleged quantum in detail.

3. Engineer Costs

230. Respondent asserts that "[d]ue to the problems encountered during the installation of Claimant's Equipment between October 2020 and March 2021, certain commissioning engineers, mechanical engineers and project managers (who had been subcontracted by Respondent)

had to spend several additional working hours on the project" (SoD, para. 56). This allegedly resulted in additional costs of EUR 44'794.13, which are attributable to Claimant (SoD, para. 56).

231. Respondent relies on Exhibits C-20 and R-30 – R-33 (translations in R-31a - R-33a) to prove its claim.
232. Claimant asserts that the alleged "problems" with Claimant's equipment are not substantiated (Claimant's PHB, para. 61) and that Respondent could not have encountered problems until March 2021, as the system was successfully tested on 5 February 2021 (SoD CC, para. 58).
233. Furthermore, Claimant doubts whether the costs for engineers and project managers were actually additional costs and not planned from the outset. It also questions whether the costs were even connected with Claimant's performance of the Contract and resulted from work on Claimant's system (SoD CC, para. 58; Claimant's comments on translations, para. 2.1 et seq.; Claimant's PHB, para. 60).
234. In its Post-Hearing Brief, Respondent clarified that Exhibits R-31a, R-32a, and R-33a were payroll lists that corresponded to individual engineers which had been working on the vessel in question. The total amount of hours spent by each engineer in the relevant month is shown at the top of each document. Respondent submits that the additional costs are attributable to Claimant because Claimant's delayed and defective performance was the principal reason for the late delivery of the vessel to the Final Owner (Respondent's PHB, para. 38).
235. The Arbitrator considers that Respondent did not substantiate what "problems" it allegedly encountered during the installation phase with Claimant's equipment. Respondent was responsible for installing the equipment (Claimant's PHB, para. 77; SoD, para. 39; Transcript_25_8; Transcript_64_22) and problems during the installation phase do not necessarily imply any defect in the equipment.
236. Furthermore, Respondent did not substantiate the additional work allegedly performed in sufficient detail, e.g., by explaining what additional tasks had to be performed due to what defect or "problem" and how much time this required.
237. Finally, the evidence adduced by Respondent is not self-explanatory and Respondent did not explain how the documents would show whether the hours mentioned were "*additional hours*" and whether they were spent for work on the Claimant's system (Exhibits R-31a, R-32a, R-33a).
238. Respondent's explanations in the Post-Hearing Brief do not resolve these issues. First, Respondent has not established the required causal link between Claimant's breach and the late handover of the vessel (see above, para. 214-228). Second, even if Claimant's breach had caused a two months' delay from 1 February to 1 April 2021, this would not explain why costs incurred by Respondent for three engineers between 1 November 2020 and 30 April 2021 (Exhibits R-31a – 33a) should be attributable to Claimant.
239. Therefore, the Arbitrator concludes that Respondent has not sufficiently substantiated and proven that it incurred the claimed additional engineer costs as a result of any breach of Claimant. Respondent's claim for additional engineer costs in the amount of EUR 44'794.13 must be denied.

4. Production, Electricity, Insurance, and Amortization Costs

240. Respondent claims additional costs in the amount of EUR 63'823.68 allegedly incurred due to "Claimant's defective and delayed performance" for "production, workers (salaries and fees), electricity, insurance etc." (SoD, para. 57).
241. Respondent filed a tabular compilation of these costs as Exhibit R-34 (partially translated in Exhibit R-34a). The tabular compilation of alleged additional costs relates to the period between 1 and 13 February 2021 (Exhibit R-34).
242. Furthermore, Respondent filed a compiled document purportedly containing evidence of the additional costs (partially translated in Exhibit R-35a).
243. Claimant submits that Exhibit R-34a in itself does not provide evidence of the claimed costs and any connection to the system that Claimant delivered (SoD CC, para. 59; Claimant's comments on translations, para. 2.5).
244. Regarding Exhibit R-35a Claimant submits that this is a 200-page compilation of a wide variety of documents, the vast majority of which do not concern Claimant's performance of the Contract or even the project / vessel of interest in this arbitration (Claimant's comments on translations, para. 2.6). While Respondent only claims costs for the period between 1 and 13 February 2021, the time limit during which the costs should have been incurred is not apparent from most of the documents.
245. Claimant listed a number of pages that did not concern the ship building project in question here (NB 487) but other projects, e.g., NB 485, NB 170, NB 774; NB 798 (Claimant's comments on translations, para. 2.6).
246. For Claimant, it is incomprehensible how some of the costs claimed by Respondent should be attributable to Claimant. Respondent incurred such costs totally independently from Claimant's performance of the ship building project in question (e.g., costs for telecommunication, costs for water regulation, amortization of loans, costs for petrol, costs for hotels in Zagreb (while the shipyard is located in Split), costs for car leasing, costs for elevator service etc. (see Claimant's comments on translations, para. 2.6).
247. Respondent addressed Claimant's arguments in its Post-Hearing Brief. Specifically, it pointed out that the abbreviations "NB 170", "NB 774", and "NB 798" did not refer to other shipbuilding projects but to ongoing maintenance work. Such maintenance costs were treated as "general production costs (OTP costs), which are allocated to individual projects on a monthly basis" (Respondent's PHB, para. 39). According to Respondent, the same applies to other general costs, such as costs for telecommunication, utility and water regulation costs, amortization of loans etc. (Respondent's PHB, para. 40).
248. The Arbitrator considers that the additional costs claimed by Respondent allegedly resulted from the delayed handover of the vessel to the Final Owner (Respondent's PHB, para. 24). However, Respondent did not establish that Claimant's breach of the Contract caused the late handover of the vessel (see above, para. 213-228) and with that the additional costs for maintenance allegedly incurred between 1 and 13 February 2021. Since Respondent did not prove the causal link between the alleged breach and the damage, its claim must be dismissed.
249. Against this background, it is not necessary to review the alleged quantum in detail. The Arbitrator nevertheless notes that a damage under Swiss law is an involuntary reduction of assets. The damage corresponds to the difference between the current state of assets and the

state that the assets would have had without the damaging event ("*Differenztheorie*", in English: difference theory). Respondent does not deny that it incurred many of the costs claimed for production, electricity, insurance, amortization etc. independently of Claimant's performance of the Contract (Respondent's PHB, para. 40). It is not clear how Respondent's allocation of such general production costs to different projects could be reconciled with the concept of damage under Swiss law.

5. Price Reduction for the Vessel

250. Finally, Respondent submits that it "*had to concede to a reduction in the final price of the vessel to the Final Buyer in the amount of EUR 2'200'000*" (SoD, para. 58). As per the contract between Respondent and the Final Owner, Respondent was to pay a penalty of EUR 100'000 per day of delay beyond 1 February 2021 (RWS-1, para. 6; Exhibit R-9). Since the vessel was delivered on 1 April 2021, i.e. with a delay of approximately 60 days, Respondent claims it would have been liable for a penalty payment in the amount of EUR 6'000'000 "*due to Minimax's delays*" (SoD, para. 58). Respondent purportedly negotiated with the Final Owner and made several attempts to reduce this penalty, which ultimately resulted in the agreed reduction of the purchase price by EUR 2'200'000 "*in lieu of the penalty of approx. EUR 6'000'000*" (SoD, para. 58).
251. Claimant does not dispute that the handover of the vessel was delayed and that Respondent, therefore, agreed on a price reduction of EUR 2'200'000 with the Final Owner. However, it argues, in essence, that the late handover of the vessel to the Final Owner was not caused by Claimant, but by Respondent itself (SoD CC, para. 60).
252. The Arbitrator considers that it would have been for Respondent to prove the causal nexus between Claimant's breach of Contract and the price reduction of EUR 2'200'000 Respondent had to agree to in lieu of a EUR 6'000'000 penalty for the late handover of the vessel. As already outlined above, Respondent did not establish that Claimant's breach of the Contract caused the late handover of the vessel (see above, para. 213-228). Thus, the causal nexus between Claimant's breach and the price reduction of EUR 2'200'000 (agreed with the Final Owner due to the late handover of the vessel) is unproven.
253. At the hearing and in its Post-Hearing Brief, Respondent argued that, in addition to the late handover of the vessel, there had been a further reason why it had to agree to the price reduction with the Final Owner. Respondent in essence submitted that the outstanding issue with the flexible hoses led to a so-called Condition of Class certificate, which caused dissatisfaction with the Final Owner (Transcript_41_5; Transcript_85_8; Respondent's PHB, para. 29-33).
254. In this regard, Claimant submitted that Respondent had not provided any evidence showing that the Final Owner demanded a price reduction due to the Condition of Class certificate. According to Claimant, the agreement on file between Respondent and the Final Owner (Exhibit R-9), only sets out penalty payments for delayed delivery, but does not mention that the Final Owner would be entitled to penalties if the vessel is handed over with a Condition of Class certificate (Claimant's PHB, para. 93).
255. The Arbitrator notes that, according to Respondent's initial submission, it would have "*potentially faced a huge penalty of EUR 6'000'000 due to Minimax's delays*" (SoD, para. 58, emphasis added). Respondent calculated the potential penalty on the basis of a contractual obligation towards the Final Owner to pay EUR 100'000 per day of delay for approx. 60 days

(from 1 February 2021 until 1 April 2021) (see SoD, para. 58). In Respondent's initial calculations, the Condition of Class did not play any role.

256. On the penalty originally due to the Final Owner, Respondent's witness Mr. Debeljak testified as follows:

"The DELIVERY INCENTIVE AGREEMENT, Annex 2 between Brodosplit and the final buyer, Vinson Expeditions LLC, provided for a penalty of EUR 100'000 per day of delay to the Final Owner. Ultimately, we agreed with the final owner, that instead of paying this penalty, the overall prove to be paid by the buyer to Brodosplit would be reduced by EUR 2.2 million."

(RWS-1, para. 6, emphasis added)

257. In his written witness statement, Mr. Debeljak thus mentioned a delay penalty agreed with the Final Owner. He explained that Respondent agreed to a price reduction instead of the delay penalty. He did not mention any liability of Respondent towards the Final Owner for the Condition of Class certificate and that this played any relevant role in the negotiations with the Final Owner.
258. The Delivery Incentive Agreement, to which Mr. Debeljak referred, stipulates that Respondent shall pay EUR 100'000 for each day of delay if the vessel is delivered after 1 February 2021 (Exhibit R-9, Clause 1(a) amended, see also Transcript_37_3). Respondent did not assert that the agreement also provided for penalties (or liquidated damages) in the event of a Condition of Class certificate and Claimant submits that it does not (see above, para. 253 and 254).
259. At the hearing, Mr. Debeljak asserted that the Final Owner demanded a total of EUR 6.6 million because of late delivery and the conditional certificate (Respondent's PHB, para. 27; Transcript_108_18). However, this assertion contradicts Respondent's earlier submissions (Answer, para. 41; SoD, para. 58). Furthermore, Mr. Debeljak's testimony does not prove that the Condition of Class certificate gave rise to any specific liability of Respondent towards the Final Owner.
260. Respondent's assertions that Respondent did not like the Condition of Class (see Respondent's PHB, para. 30 and Exhibit C-46) and that it has "*serious implications on the handover and use of the ship*" (Respondent's PHB, para. 31 and Transcript_107_15) also do not prove any specific claim of the Final Owner against Respondent resulting from the Condition of Class certificate.
261. Finally, Claimant's witness Mr. Blank confirmed that he would prefer clean documents if he were the Final Owner (Transcript_77_20; Respondent's PHB, para. 33). However, when asked whether he knew about whether the surveyor's remark on the flexible hoses had any impact on the Final Owner, Mr. Blank testified that Claimant had not talked to them (Transcript_74_6), suggesting that he did not know. Therefore, also Mr. Blank's testimony does not prove any specific claim of the Final Owner against Respondent resulting from the Condition of Class certificate.
262. It follows that Respondent did not substantiate and prove that the Final Owner was entitled to (or even claimed) any penalty or liquidated damages due to the Condition of Class certificate.

cate (cf. Answer, para. 41; SoD, para. 58; Respondent's PHB, para. 29-33). Thus, Respondent is unable to establish that the EUR 2'200'000 price reduction (or any specific portion of it) was caused by the flexible hoses initially not being of DNV GL approved type.

263. Consequently, Respondent's claim of EUR 2'200'000 for the reduction in the price to the Final Owner must be dismissed.

6. Conclusion

264. In conclusion, the Arbitrator finds that Respondent's claims for damages allegedly resulting from Claimant's delayed and/or defective performance of the Contract are unjustified and must be dismissed (including any claims for interest).
265. Respondent's declaration of set-off of its purported claims against Claimant's main claim is, therefore, ineffective.

X. ALLOCATION OF COSTS

A. Principles of Cost Allocation

266. The arbitration agreement does not contain any specific provisions on costs allocation.

267. The costs of the arbitration and their allocation are thus governed by the ICC Rules.

268. Article 38(1) of the ICC Rules provides:

"1. The costs of the arbitration shall include the fees and expenses of the arbitrators and the ICC administrative expenses fixed by the Court, in accordance with the scale in force at the time of the commencement of the arbitration, as well as the fees and expenses of any experts appointed by the arbitral tribunal and the reasonable legal and other costs incurred by the parties for the arbitration."

269. Articles 38(4) and 38(5) of the ICC Rules provide:

"4. The final award shall fix the costs of the arbitration and decide which of the parties shall bear them or in what proportion they shall be borne by the parties."

"5. In making decisions as to costs, the arbitral tribunal may take into account such circumstances as it considers relevant, including the extent to which each party has conducted the arbitration in an expeditious and cost-effective manner."

270. When allocating the costs of the arbitration under the ICC Rules, the Arbitral Tribunal is generally vested with discretion as to which party shall bear the costs and to what extent. At the same time, the allocation of the costs in consideration of the outcome of the case is the prevailing concept for cost decisions in international arbitration (FRY/MAZZA/GREENBERG, The Secretariat's Guide to ICC Arbitration, Paris 2012, para. 3-1488; SCHWARTZ, The ICC Arbitral Process – Part IV: The Costs of ICC Arbitration, ICC Bull 4/1993, p. 21).

B. Allocation of Costs in the Present Case

271. In line with the above-mentioned principles and in exercise of her discretion on the allocation of costs, the Arbitrator considers in particular as follows:
272. Claimant is the fully prevailing party and shall thus be reimbursed for all reasonable costs incurred in these arbitration proceedings.

C. Costs and Expenses of the ICC and the Arbitrator

273. The administrative expenses of the ICC, and the fees and expenses of the Arbitrator have been fixed by the ICC Court at its session of 7 March 2024 at USD 95'000.
274. In line with the decision on the allocation of costs, Respondent shall bear these costs and expenses fixed by the ICC Court.
275. Claimant and Respondent each advanced an amount of USD 47'500 to the Secretariat. The advance is used to cover the costs and expenses of the ICC and the Arbitrator.
276. Considering the amounts advanced and the costs fixed by the Court, Respondent must reimburse USD 47'500 to Claimant.

D. Costs and Expenses of the Parties

277. Claimant claims party costs and expenses in the amount of CHF 82'683 as legal fees and CHF 7'220.85 as expenses (see Claimant's cost submission of 22 January 2024).
278. Respondent claims legal fees of CHF 179'139.77 plus hearing expenses as party costs (see Respondent's cost submission of 22 January 2024).
279. None of the Parties filed comments on the other Party's cost submission within the time limit set out for this purpose in the Procedural Timetable.
280. As the Arbitrator considers Claimant as the successful party of the present proceedings, Respondent is, in principle, liable to compensate Claimant for reasonable party costs and expenses. Respondent's costs are not subject to compensation.
281. In view of the amount in dispute and the complexity of the matter, the Arbitrator considers the costs for legal representation submitted by Claimant as reasonable in the sense of Article 38(1) ICC Rules.
282. Also, a comparison between the costs incurred by Claimant and those incurred by Respondent confirms that Claimant's costs for legal representation are not unreasonable.
283. It follows that Respondent must compensate Claimant for incurred legal fees in the amount of CHF 82'683 as well as the expenses in the amount of CHF 7'220.85, i.e., a total amount of CHF 89'903.85.

XI. FINAL AWARD (DISPOSITIVE SECTION)

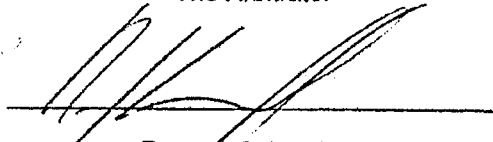
284. For the reasons stated above, the Arbitrator decides as follows:

- (i) Respondent is ordered to pay to Claimant:
 - EUR 15'950.28 plus 5% interest p.a. from 10 December 2020 until full payment;
 - EUR 71'022.51 plus 5% interest p.a. from 4 April 2021 until full payment;
 - EUR 28'921.56 plus 5% interest p.a. from 13 May 2021 until full payment;
 - EUR 54'416.10 plus 5% interest p.a. from 3 January 2022 until full payment.
- (ii) Respondent is ordered to pay to Claimant an amount of USD 47'500 for the costs and expenses of the ICC and the Arbitrator.
- (iii) Respondent is ordered to pay to Claimant an amount of CHF 89'903.85 as compensation for party costs and expenses for the present proceedings.
- (iv) All other requests and claims are rejected.

Place of Arbitration: Zurich, Switzerland

Date: 13.3.2024

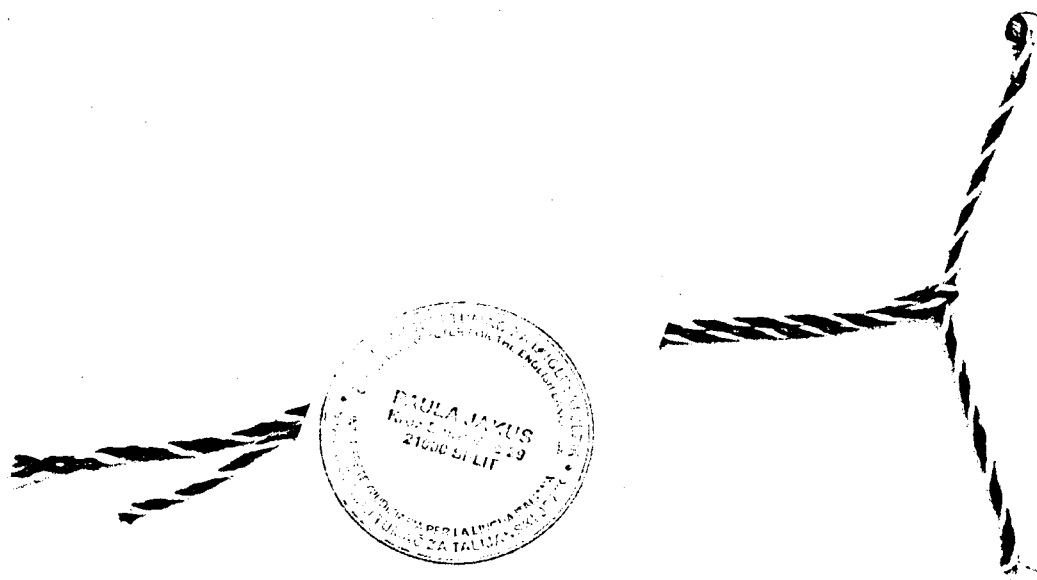
The Arbitrator

Roxane Schmidgall

In 3 signed copies.

Distribution via the ICC Secretariat.

REPUBLIKA HRVATSKA
TRGOVAČKI SUD U ZAGREBU
Zagreb, Trg Johna Fitzgeralda Kennedyja 11

R1-162/2024-10

REPUBLIKA HRVATSKA

RJEŠENJE

Trgovački sud u Zagrebu, po sucu Alenu Aliću, u pravnoj stvari predlagatelja Minimax Fire Solutions International GmbH, OIB: 82737376265, Bad Oldesloe, Industriestrasse 10/12, SR Njemačka, zastupan po punomoćniku Janu Gebaueru, odvjetniku u Odvjetničkom društvu Bradavica Marić Wahl Cesarec Skerlev d.o.o. i protivnika Brodograđevna industrija Split d.d. OIB: 18556905592, Zagreb, Ulica Velimira Škorpika 11, zastupan po punomoćniku Jerku Grgiću, odvjetniku u Odvjetničkom društvu Mamić Grgić Vinter d.o.o., povodom zahtjeva za priznanje stranog arbitražnog pravorijeka, dana 16. siječnja 2025.,

riješio je

- I. Priznaje se u Republici Hrvatskoj i izjednačuje se s pravorijekom arbitražnog suda u Republici Hrvatskoj pravorijek Međunarodnog arbitražnog sudišta Međunarodne trgovačke komore u Zurichu, Švicarska, No. 27790/GL od 13. ožujka 2024. koji glasi:
 - i. „Nalaže se tuženiku da plati tužitelju:
 - 15.950,28 Eur uvećano za kamatu od 5 % godišnje od 10. prosinca 2020. do potpune isplate,
 - 71.022,51 Eur uvećano za kamatu od 5% godišnje od 4. travnja 2021. do potpune isplate,
 - 28.921,56 Eur uvećano za kamatu od 5 % godišnje od 13. svibnja 2021. do pune isplate,
 - 54.416,10 Eur uvećano za kamatu od 5 % godišnje od 3. siječnja 2022. do potpune isplate.
 - ii. Tuženiku se nalaže da plati tužitelju iznos od 47.500 USD na ime troškova ICC-a arbitra
 - iii. Tuženiku se nalaže da plati tužitelju iznos od 89.903,85 CHF na ime naknade za troškove stranke i troškove predmetnog postupka.
 - iv. Odbacuju se svi drugi zahtjevi i potraživanja.“
- II. Nalaže se protustranci, u roku od 15 dana, naknaditi predlagatelju troškove postupka priznanja stranog arbitražnog pravorijeka u iznosu od 5.140,00 Eur

Obrazloženje

1. Podneskom od 3. srpnja 2024. predlagatelj je ovome sudu podnio prijedlog radi priznanja strane arbitražne odluke, i to pravorijeka Međunarodnog arbitražnog sudišta Međunarodne trgovačke komore u Zurichu, Švicarska, No. 27790/GL od 13. ožujka 2024. kojim je protivniku naloženo da predlagatelju plati iznose navedene pod toč. I. izreke.

2. U svom prijedlogu predlagatelj u bitnome navodi da su predlagatelj, s jedne strane i protivnik, s druge strane dana 20. studenog 2018. sklopili Ugovor o kupoprodaji protupožarnog sustava za brod kojim su u toč. 13. usuglasili da će u slučaju sporova nastalih po navedenom Ugovoru ili s njime u vezi konačno rješavati jedan arbitar ili više njih imenovanih u skladu s Pravilima arbitraže Međunarodne trgovačke komore, a da je kao mjerodavno pravo ugovoreno švicarsko pravo. U nastavku predlagatelj je istaknuo da nema razloga za poništaj pravorijeka ta da su ispunjeni svi uvjeti za priznanje stranog pravorijeku u smislu čl. 49. st. 1. Zakona o arbitraži ("Narodne novine" broj 88/01, dalje u tekstu: ZA).

3. Prijedlog za priznanje predmetnog stranog arbitražnog pravorijeka dostavljen je protivniku, s pozivom da se o prijedlogu izjasni u roku od 15 dana.

4. Podneskom od 7. studenog 2024. protivnik usprotivio prijedlogu za priznanje predmetnog stranog arbitražnog pravorijeka navodeći, u bitnome, da isti još nije postao obavezan za stranke te da protivnik pribavlja dokumentaciju s ciljem vođenja odgovarajućih postupaka koji mogu rezultirati izmjenom pravorijeka. Nadalje, protivnik je istaknuo da je predlagatelj u svom poslovanju postupao protivno načelima obveznog prava, poput načela savjesnosti i poštenja, načela „pacta sunt servanda“, načela dužnosti suradnje te načela ravnopravnosti sudionika u obveznim odnosima te da se pravorijekom čije se priznanje u ovom postupku zahtijeva vrijeđaju osnovna načela domaćeg pravnog poretka. Na posljepku, protivnik zaključuje da bi priznanje predmetnog pravorijeka kojim su na štetu protivnika prekršena temeljna načela hrvatskog obveznog prava bilo u suprotnosti ja javnim poretkom Republike Hrvatske, a što je razlog za odbijanje prijedloga za priznanje.

4.1. Valja napomenuti kako je istim podneskom protivnik zatražio produljenje roka za očitovanje na prijedlog za priznanje stranog arbitražnog pravorijeka zbog opsežnosti dokumentacije te je istaknuo kako se u tom podnesku na prijedlog predlagatelja očituje samo opreza radi. Rješenjem od 21. studenog 2024. sud je udovoljio traženju protivnika na način da produljio rok za dostavu očitovanja na prijedlog za priznanje stranog pravorijeka, ali do donošenja ovog rješenja nije zaprimljeno dodatno, upotpunjeno očitovanje protivnika.

5. Ovaj sud je izvršio uvid u:

- ovjereni prijevod pravorijeka Međunarodnog arbitražnog sudišta Međunarodne trgovačke komore u Zurichu, Švicarska, No. 27790/GL od 13. ožujka 2024. i
- ovjereni prijevod Ugovor o kupoprodaji protupožarnog sustava za brod od 20. studenog 2018.

Napominje se da je na poziv suda predlagatelj navedene isprave dostavio u ovjerenj preslici.

6. Prijedlog predlagatelja za priznanje strane arbitraže odluke je osnovan.

7. Odredbom čl. 40. st. 1. Zakona o arbitraži ("Narodne novine" broj 88/01, dalje u tekstu: ZA) određeno je da će se strani pravorijek priznati i njegova ovrha odrediti u Republici Hrvatskoj, osim ako sud u povodu prigovora protivne stranke utvrdi da postoji neki od razloga iz čl. 36. st. 2. t. 1. istog Zakona, ili da pravorijek još nije postao obvezatan za stranke, ili da ga je sud zemlje u kojoj je ili po čijem zakonu je donesen poništio ili da je odgodio nastupanje njegovih učinaka. Stavkom 2. navedenog članka ZA propisano je kako će sud odbiti priznanje i ovrhu stranog pravorijeka ako utvrdi da predmet spora nije arbitrabilan prema zakonima Republike Hrvatske ili da bi priznanje ili ovrha pravorijeka bili u suprotnosti s javnim poretom Republike Hrvatske.

8. Uvidom u dokumentaciju spisa utvrđeno je da su predlagatelj i protivnik sklopili Ugovor o kupoprodaji protupožarnog sustava za brod od 20. studenog 2018. (u nastavku: Ugovor).

9. Iz toč. 13. citiranog Ugovora proizlazi da su se ugovorne strane sporazumjele da će sve sporove koji nastanu u vezi s predmetnim Ugovorom rješavati sporazumno. Isto tako ugovoreno je da će sve sporove nastale po predmetnom Ugovoru ili s njime u vezi konačno rješavati jedan arbitar ili više arbitara imenovanih u skladu s Pravilima arbitraže međunarodne trgovačke komore po tim istim pravilima, da je mjerodavno švicarsko pravo, da je mjesto arbitražnog postupka u Zürichu u Švicarskoj, a da je jezik arbitražnog postupka engleski jezik. Slijedom navedenog proizlazi da su stranke u u toč. 13. citiranog Ugovora ugovorile klauzulu o arbitraži.

10. Sud je ocijenio da nema razloga za odbijanje priznanja stranog pravorijeka iz odredbe čl. 40. st. 2. ZA, jer je predmet spora arbitrabilan prema zakonima Republike Hrvatske. U konkretnom je slučaju pravorijekom odlučeno o sporu s međunarodnim obilježjem koji proizlazi iz trgovačke djelatnosti. Radi se o sporu o pravima kojima stranke mogu slobodno raspolagati i za koji nije propisana isključiva nadležnost suda u Republici Hrvatskoj, odnosno o sporu koji je arbitrabilan (čl. 3. st. 1. i 2. u vezi s čl. 2. toč. 7. ZA). Ovdje valja istaknuti kako iz predmetnog pravorijeka proizlazi da je protivnik aktivno sudjelovao u arbitražnom postupku time što je 6. studenog 2023. podnio odgovor na tužbu i protutužbu, dana 15. prosinca 2022. podnio je dodatne priloge i zahtjev za ispitivanje svjedoka, dana 29. prosinca 2023. podnio cjelovitu verziju Priloga R-46 i svoje komentare na prigovore tužitelja od 20. prosinca 2023. Nadalje, razvidno je da je protivnik kao tuženik obavijestio arbitra da njegov svjedok g. Debeljak ne može oputovati u Zürich 11. siječnja 2024. zbog postojećih obveza te da će svoj iskaz dati putem video-konferencijske veze te da su stranke dana 22. siječnja 2024. podnijele svoje podneske nakon rasprave i podneske o troškovima. Nadalje, sud je ocijenio da priznanje pravorijeka ne bi bilo u suprotnosti s javnim poretom Republike Hrvatske. Naime, javni poredak čini skup osnovnih načela političkog, socijalnog i ekonomskog života određene zemlje izraženih u prisilnim pravnim pravilima i pravilima morala, bez čijeg bi poštivanja bio doveden u pitanje politički i pravni integritet određenog društvenog uređenja. Pravorijek čije se priznanje traži ne sadrži ništa čime bi na bilo koji način bio doveden u pitanje politički i pravni integritet političkog uređenja Republike Hrvatske.

11. Po ocjeni ovog suda nejasan je i paušalan prigovor protivnika da je tijekom arbitražnog postupka utvrđeno da je predlagatelj tijekom trajanja Ugovora postupao protivno istom kao i tvrdnja protivnika da je predlagatelj u svom poslovanju postupao protivno načelima obveznog prava poput načela savjesnosti i poštenja, načela „pacta sunt servanda“, načela dužnosti suradnje te načela ravnopravnosti sudionika u obveznim odnosima. Uvidom u arbitražni pravorijek sud ne nalazi da je takva okolnost utvrđena, kako to ističe protivnik. Osim toga, valja istaknuti da sud u okviru ovog postupka nije ovlašten ispitivati pravilnost primjene materijalnog prava i pravilnost utvrđenog činjeničnog stanja prilikom donošenja arbitražnog pravorijeka. Naime, u postupku priznanja strane arbitražne odluke sud nije ovlašten ponovno odlučiti o zahtjevima tužitelja i tuženika o kojima je već pravomoćno odlučeno u predmetnom stranom arbitražnom pravorijeku.

12. U vidu prigovora protivnika da predmetni pravorijek još nije postao obvezatan za stranke jer se isti još uvijek može izmijeniti i drugačije regulirati odnos među strankama budući da je stranka pribavlja dodatne podatke i dokumentaciju od odvjetnika koji su zastupali u predmetnom arbitražnom postupku s ciljem vođenja odgovarajućih postupaka koji mogu rezultirati izmjenom pravorijeka. Naime, iz predmetnog pravorijeka, Ugovora niti podneska kojeg je dostavio protivnik ne proizlazi niti jedna činjenica iz koje bi sud mogao izvesti zaključak da pravorijek za stranke nije obvezatan. Protivnik je samo naveo da se nalazi u fazi pribavljanja dokumentacije sa ciljem pokretanja postupka koji bi mogao rezultirati izmjenom pravorijeka, a što sugerira da takav postupak nije niti pokrenuo. Stoga je sud takvu tvrdnju cijenio kao nevjerodostojnu, paušalnu te ju nije mogao ispitati.

13. Slijedom svega navedenog riješeno je kao pod toč. I. izreke ovog rješenja.

14. Sukladno Tbr. 16. t. 1. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika ("Narodne novine" br. 138/23) predlagatelj ima pravo na troškove postupka i to za sastav prijedloga za priznanje stranog arbitražnog pravorijeka u iznosu od 2.312,00 Eur, uvećano za PDV od 25 % u iznosu od 578,00 Eur. Predlagatelju je također priznat trošak prijevoda u iznosu od 2.250,00 Eur. Slijedom navedenog, riješeno je kao pod toč. II. izreke.

U Zagrebu, 16. siječnja 2025.

Sudac:
Alen Alić

Dokument je elektronički potpisan:

ALEN ALIĆ

Vrijeme potpisivanja:

16-01-2025

09:29:02

DN:
C=HR
O=TRGOVAČKI SUD U ZAGREBU
2.5.4.97=#130D48523337333838313838373732
L=ZAGREB
S=ALIĆ
G=ALEN
CN=ALEN ALIĆ

16-01-2025 09:29:02

Uputa o pravnom lijeku:

Protiv rješenja donesenog u postupku priznanja arbitražne odluke može se izjaviti žalba Vrhovnom sudu RH u roku od 15 dana od dostave rješenja o priznanju, putem ovog Suda u tri primjerka (čl. 49. st. 5. ZA).

DNA:

1. predlagatelju po punomoćniku
2. protivniku po punomoćniku

Broj zapisa: **9-30871-a5765**

Kontrolni broj: **033c9-5a061-e467b**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:
CN=ALEN ALIĆ, L=ZAGREB, O=TRGOVAČKI SUD U ZAGREBU, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://usluge.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti-dokumenta/>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Trgovački sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.

REPUBLIKA HRVATSKA

Trgovački sud u Zagrebu

POTVRDA PRAVOMOĆNOSTI/OVRŠNOSTI

Oznaka odluke: R1-162/2024-10
Vrsta odluke: Rješenje - priznanje arbitražnog pravorijeka
Donositelj: Alen Alić
Datum pravomoćnosti: 01.04.2025.
Datum ovršnosti: 14.06.2025.
Napomena pravomoćnosti/ovršnosti: U odnosu na toč. II. rješenje je ovršno 14.6.2025.

Dokument je elektronički potpisan:

ALEN ALIĆ

Vrijeme potpisivanja:

16-06-2025

09:16:03

DN:

C=HR

O=TRGOVAČKI SUD U ZAGREBU

2.5.4.97=#130D48523337333838313838373732

L=ZAGREB

S=ALIĆ

G=ALEN

CN=ALEN ALIĆ

Broj zapisa: **9-30878-d25bd**

Kontrolni broj: **0478e-7a7f0-1639a**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:
CN=ALEN ALIĆ, L=ZAGREB, O=TRGOVAČKI SUD U ZAGREBU, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://usluge.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti-dokumenta/>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Trgovački sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.

REPUBLIKA HRVATSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B

Broj: GŽ-2/2025-2

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E
R J E Š E N J E

Vrhovni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca dr. sc. Jadranka Juga predsjednika vijeća, Slavka Pavkovića člana vijeća i suca izvjestitelja, i Damira Kontreca člana vijeća, u pravnoj stvari predlagatelja Minimax Fire Solutions International GmbH, OIB 82737376265, Bad Oldesloe, Industriegasse 10/12, SR Njemačka, zastupanog po punomoćniku Janu Gebaueru, odvjetniku u Zagrebu, protiv protivnika Brodograđevna industrija Split d.d., OIB 18556905592, Zagreb, Ulica Velimira Škorpika 11, zastupanog po punomoćniku Jerku Grgiću, odvjetniku u Zagrebu, radi priznanja stranog arbitražnog pravorijeka, odlučujući o žalbi protivnika protiv rješenja Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj R1-162/2024-10 od 16. siječnja 2025., u sjednici održanoj 1. travnja 2025.,

riješio je:

I. Odbija se kao neosnovana žalba protivnika te se potvrđuje rješenje Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj R1-162/2024-10 od 16. siječnja 2025.

II. Odbija se zahtjev predlagatelja za naknadu troška podnošenja odgovora na žalbu.

Obrazloženje

1. Prvostupanjskim rješenjem odlučeno je:

"I. Priznaje se u Republici Hrvatskoj i izjednačuje se s pravorijekom arbitražnog suda u Republici Hrvatskoj pravorijek Međunarodnog arbitražnog sudišta Međunarodne trgovačke komore u Zurichu, Švicarska, No. 27790/GL od 13. ožujka 2024. koji glasi:

i. „Nalaže se tuženiku da plati tužitelju:

- 15.950,28 Eur uvećano za kamatu od 5 % godišnje od 10. prosinca 2020. do potpune isplate,
- 71.022,51 Eur uvećano za kamatu od 5% godišnje od 4. travnja 2021. do potpune isplate,
- 28.921,56 Eur uvećano za kamatu od 5 % godišnje od 13. svibnja 2021. do pune isplate,
- 54.416,10 Eur uvećano za kamatu od 5 % godišnje od 3. siječnja 2022. do

potpune isplate.

- ii. Tuženiku se nalaže da plati tužitelju iznos od 47.500 USD na ime troškova ICC-a arbitra
- iii. Tuženiku se nalaže da plati tužitelju iznos od 89.903,85 CHF na ime naknade za troškove stranke i troškove predmetnog postupka.
- iv. Odbacuju se svi drugi zahtjevi i potraživanja.“

II. Nalaže se protustranci, u roku od 15 dana, naknaditi predlagatelju troškove postupka priznanja stranog arbitražnog pravorijeka u iznosu od 5.140,00 Eur.“.

2. Protiv tog rješenja žali se protivnik iz razloga bitnih povreda pravila postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja te pogrešne primjene materijalnog prava.

2.1. Predlagatelj se u odgovoru na žalbu protivi osnovanosti žalbe. Zahtijeva naknadu troška podnošenja odgovora na žalbu.

3. Žalba nije osnovana.

4. U postupku pred prvostupanjskim sudom nisu počinjene bitne povrede odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. toč. 2., 4., 8., 9., 13. i 14. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine", broj 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 96/08, 57/11, 148/11-pročišćeni tekst, 25/13, 28/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22 i 155/23 - dalje: ZPP), a na koje povrede sud drugog stupnja pazi po službenoj dužnosti sukladno odredbi čl. 365. st. 2. ZPP.

5. Suprotno žalbenim navodima protivnika u postupku pred prvostupanjskim sudom nije počinjena bitna povreda odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. toč. 6. ZPP. Navedena bitna povreda postoji tek ako je stranci nezakonitim postupanjem, a osobito propuštanjem dostave onemogućeno da raspravlja pred sudom. U konkretnom slučaju okolnost da je pobijano prvostupanjsko rješenje dostavljeno odvjetničkom društvu u kome su punomoćnici koji zastupaju protivnika u ovom postupku, a ne osobno punomoćnicima protivnika, nije imala za posljedicu onemogućavanje protivnika da raspravlja. Ovo stoga što je protivnik, unatoč pogrešnoj dostavi, iskoristio pravo na žalbu protiv tog rješenja (žalba je podnesena u zakonskom roku). Sam pak protivnik ničim ne ukazuje da je pogreška u dostavi pobijanog prvostupanjskog rješenja bila od utjecaja ili je mogla biti od utjecaja na sadržaj i opseg (razloge) žalbe.

6. Žalbeni razlog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja nije konkretiziran pa iz žalbe nije vidljivo iz kojih određenih razloga protivnik smatra da je ostvaren taj žalbeni razlog. Stoga, a kako sud drugog stupnja po službenoj dužnosti ne pazi na pravilnost i potpunost utvrđenja činjeničnog stanja, taj se žalbeni razlog ukazuje također neosnovanim.

7. Pravilno je prvostupanjski sud primijenio materijalno pravo kada je prihvatio predmetni prijedlog i priznao predmetni pravorijek.

7.1. Prema odredbi čl. 40. st. 1. Zakona o arbitraži ("Narodne novine", broj 88/01 - dalje: ZA), strani pravorijek priznat će se i njegova ovrha odrediti u Republici Hrvatskoj osim ako sud u povodu prigovora protivne strane utvrdi da postoji neki od razloga iz čl. 36. st. 2. toč. 1. toga Zakona, ili da pravorijek još nije postao obvezatan za stranke, ili da ga je sud zemlje u kojoj je i po čijem je zakonu donesen poništio ili da je odgodio postupanje njegovih učinaka.

7.1.1. U konkretnom slučaju nije bilo zapreke za priznanje predmetnog pravorijeka u smislu odredbe čl. 40. st. 1. ZA jer u konkretnom slučaju ne postoji niti jedan od razloga iz čl. 36. st. 2. toč. 1. toga Zakona. K tome, a suprotno žalbenim navodima protivnika, taj je pravorijek postao obvezatan za stranke (jer je protivniku naložena isplata određenih novčanih iznosa). Konačno, u tom pravcu za ukazati je da taj pravorijek nije ni poništen niti je sud odlučio odgoditi nastupanje njegovih učinaka.

7.2. Prema odredbi čl. 40. st. 2. ZA priznanje i ovrha stranog pravorijeka odbit će se ako sud utvrdi da predmet spora nije arbitralan prema zakonima Republike Hrvatske ili ako utvrdi da bi priznanje ili ovrha pravorijeka bila u suprotnosti s javnim poretom Republike Hrvatske.

7.2.1. U konkretnom slučaju, predmetni spor odnosi se na ispunjenje obveza iz Ugovora o kupoprodaji protupožarnog sustava za brod. Riječ je dakle o sporu o pravima o kojima stranke slobodno mogu raspolagati, a k tome, posebnim zakonom nije propisano da bi takav spor mogao rješavati samo sud u Republici Hrvatskoj (čl. 4. st. 1. i st. 2. ZA). Stoga dakle, predmetni spor je bio arbitralan prema zakonu Republike Hrvatske.

7.3. Iz predmetnog arbitražnog pravorijeka ne proizlazi (a što je prvostupanjski sud pravilno utvrdio) da je u predmetnom obveznopravnom odnosu predlagatelj postupao protivno općim načelima obveznog prava (nepoštujući načelo savjesnosti i poštenja, načelo "*pacta sunt servanda*", nepoštujući načelo dužnosti suradnje te nepoštujući načelo ravnopravnosti sudionika u obveznim odnosima).

8. Nije u pravu protivnik niti kada smatra da je odluka prvostupanjskog suda o naknadi troška postupka priznanja stranog arbitražnog pravorijeka pogrešna. Pravilno prvostupanjski sud zaključuje da je u konkretnom slučaju riječ o procjenjivom predmetu jer je riječ o određenoj novčanoj tražbini. Stoga je pravilno prvostupanjski sud postupio kada je pri donošenju te odluke primijenio odredbu Tbr. 16.1 točka 1. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika ("Narodne novine", broj 138/23).

9. Prijedlog protivnika za prekid ovog postupka je neosnovan. Ovo stoga što protivnik ničim ne ukazuje da bi pred nadležnim tijelom bio pokrenut postupak za poništaj predmetnog pravorijeka ili postupak za obustavu tog stranog pravorijeka (čl. 48. ZA).

10. Kako ne postoje razlozi radi kojih se pobija prvostupanjsko rješenje, niti razlozi na koje sud drugog stupnja pazi po službenoj dužnosti, to je valjalo na temelju odredbe čl. 380. toč. 2. ZPP odbiti kao neosnovanu žalbu protivnika te potvrditi pobijano prvostupanjsko rješenje.

11. Zahtjev predlagatelja za naknadu troška podnošenja odgovora na žalbu je odbijen na temelju odredbe čl. 166. st. 1. ZPP, jer je ocijenjeno u smislu odredbe čl. 155. st. 1. toga Zakona da ta radnja u postupku nije bila od utjecaja na odluku o žalbi.

Zagreb, 1. travnja 2025.

Predsjednik vijeća:
dr. sc. Jadranko Jug

Dokument je elektronički potpisan:
Jadranko Jug

Vrijeme potpisivanja:
06-05-2025
12:44:23

DN:
C=HR
O=VRHOVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
2.5.4.97=#0C1156415448522D32303539363335323638
OU=Signature
S=Jug
G=Jadranko
CN=Jadranko Jug

Broj zapisa: 9-30875-d077f

Kontrolni broj: 0e83a-3b811-22452

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:
CN=Jadranko Jug, O=VRHOVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://usluge.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti-dokumenta/>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Vrhovni sud Republike Hrvatske** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.